Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

01 Het was herfst geworden. Over het verlaten landschap ritselden de dorre bladeren in de najaarswind, en hoog in de lucht trok een vlucht eibers naar het zuiden. Het waren echter niet de enige vogels; want op een morgen werd het gekras van een kraai vernomen en niet lang daarna verscheen de gebogen gestalte van een eenzame wandelaar over de heuveltop.

„Ik weet het, ik weet het," sprak hij met dorre stem. „Het was een lange tocht. Maar jij bent nog jong, Krouw, en daarom heb je geen reden tot klagen. Maar ik; ik ben een zwakke, oude man, op zoek naar levenskracht." Hij begon hijgend een volgende heuvel te beklimmen en de kraai kraste opgewonden.

„Ja, ja," hernam de grijsaard. „We zijn er haast. Hier in de buurt is de plek, waar de Ouden krachten verzameld hebben toen de wereld nog jong was. Die is beter dan geneeskrachtige bronnen, héhéhé!'

Zijn kakelend gelach verstierf in het geklaag van de wind en maakte plaats voor een opgewonden geprevel. Vóór hem lag een kring van stenen, die door de stormen der eeuwen verweerd en vergaan waren — maar sommige stonden nog rechtop en wezen dreigend naar de bleke hemel.

„Hier is het," mompelde de oude. „Ik zeg: hier is het. Ik wist het wel. Het enige wat ik nu te doen heb is het trekken van een pentagram en het maken van de juiste bezwering. En dat is niet moeilijk voor een magister in de Zwarte Kunsten."

771003

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

02 De bejaarde magister trad tussen de steenkring en begon met zijn staf figuren op de grond te trekken, terwijl de kraai op een boomtak krassend toekeek. De grijsaard liet zich hierdoor niet storen. De wind rukte aan zijn pij en vale nevels trokken over de heuveltop, maar hij ging geheel op in zijn vreemde bezigheden terwijl hij in zichzelf mompelde.

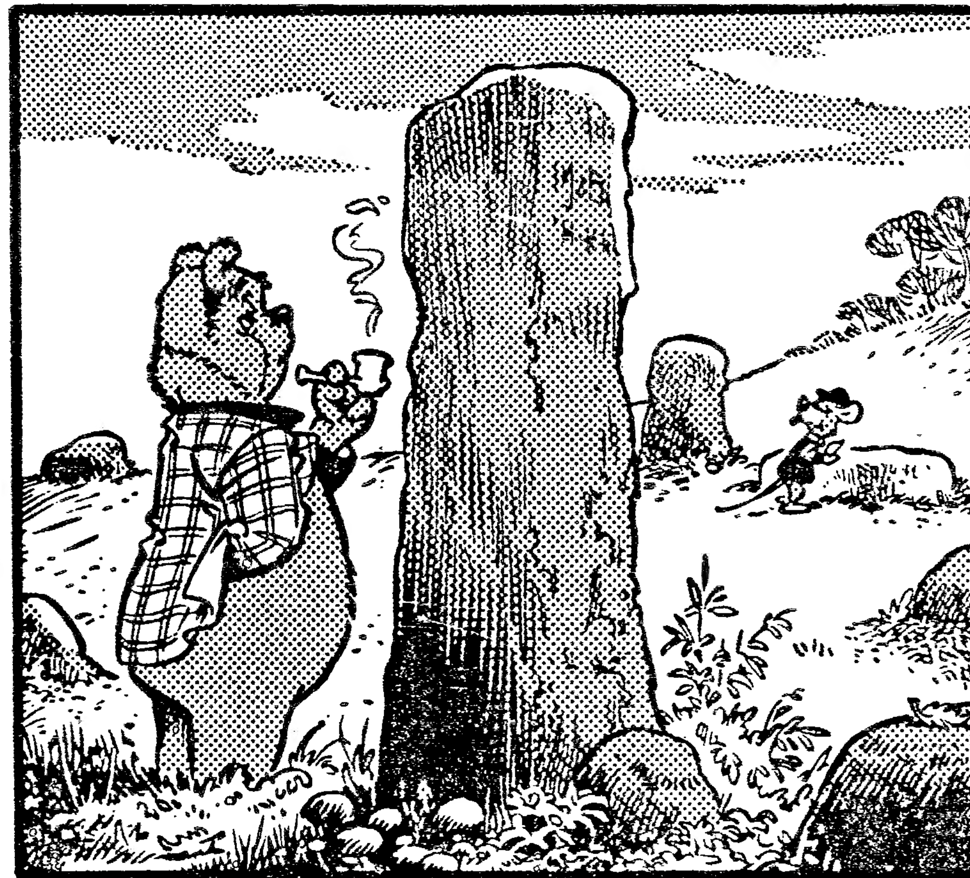
„Hier is het," sprak hij tenslotte en hij richtte zich krakend op. „Bij Tod; hier is het. Als de zon zijn laagste punt heeft bereikt en de ster van Zazel hoog aan de hemel staat, zal ik hier krachten vinden. De krachten, die de Ouden op deze plek begraven hebben. Die zullen een nieuwe Hocus Pas van mij, arme, oude man, maken. De wereld zal aan mijn voeten liggen. Héhéhé! Schaduw en padden op het pad van de wereld." Hij wendde zich om en begon langzaam de heuvel af te dalen. „Nu kan ik mij terugtrekken in de krocht van Moeral," sprak hij onder het gaan. „Om uit te rusten, ik zeg; om uit te rusten. Roep me, wanneer de zon zijn laagste punt heeft bereikt, Krouw. Hoor je me? Niet later en niet vroeger, denk erom. Heb je het gehoord?"

De kraai kraste instemmend en terwijl het tweetal in de nevels verdween, was zijn akelig gekrijs nog lange tijd te horen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

03 De volgende morgen was het weer opgeklaard en een milde zon wierp krachteloze stralen over het landschap, zodat heer Bommel besloot een herfstwandeling te gaan maken.

„Gewoon een loopje over mijn eigen terrein," sprak hij tot zichzelf. „Daar geniet ik altijd zo van als de gele bladeren bloeien. En nergens komen de paddestoelen zo mooi op als thuis, zeg ik altijd maar."

Zo mijmerend stapte de zich vertredende heer voort. Totdat hij bij een heuvel kwam, waarop verweerde stenen stonden. „He", mompelde hij. „Nu ik er over nadenk, heb ik hier nog nooit gelopen. Ach, een heer bezit altijd meer dan hij wel weet. En kijk, er staat warempel een vervallen ruïne op mijn grond. Die moet ik toch eens laten opknappen als ik er de tijd voor heb."

Hij hield de pas in en toen hij onderzoekend rondkeek, viel zijn blik op de journalist Argus, die in een notitieboekje zat te schrijven.

„Is dit oude monument van U" vroeg de reporter, naderkomend. „Interessant. Kijk, ik heb wat moeilijkheden op de krant gehad en nu ben ik overgeplaatst naar de rubriek Wetenswaardigheden. Niet, dat er veel nieuwswaarde in deze stenen zit, maar ze zijn zo oud, he? Dat zal onze lezers allicht belang inboezemen. Kunt u me er iets over vertellen?"

„Die stenen?" herhaalde heer Ollie een beetje verward. „O, die stenen. Allicht, ja, ja. Daar is heel wat over te vertellen, als ik maar zo gauw wist, wat."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

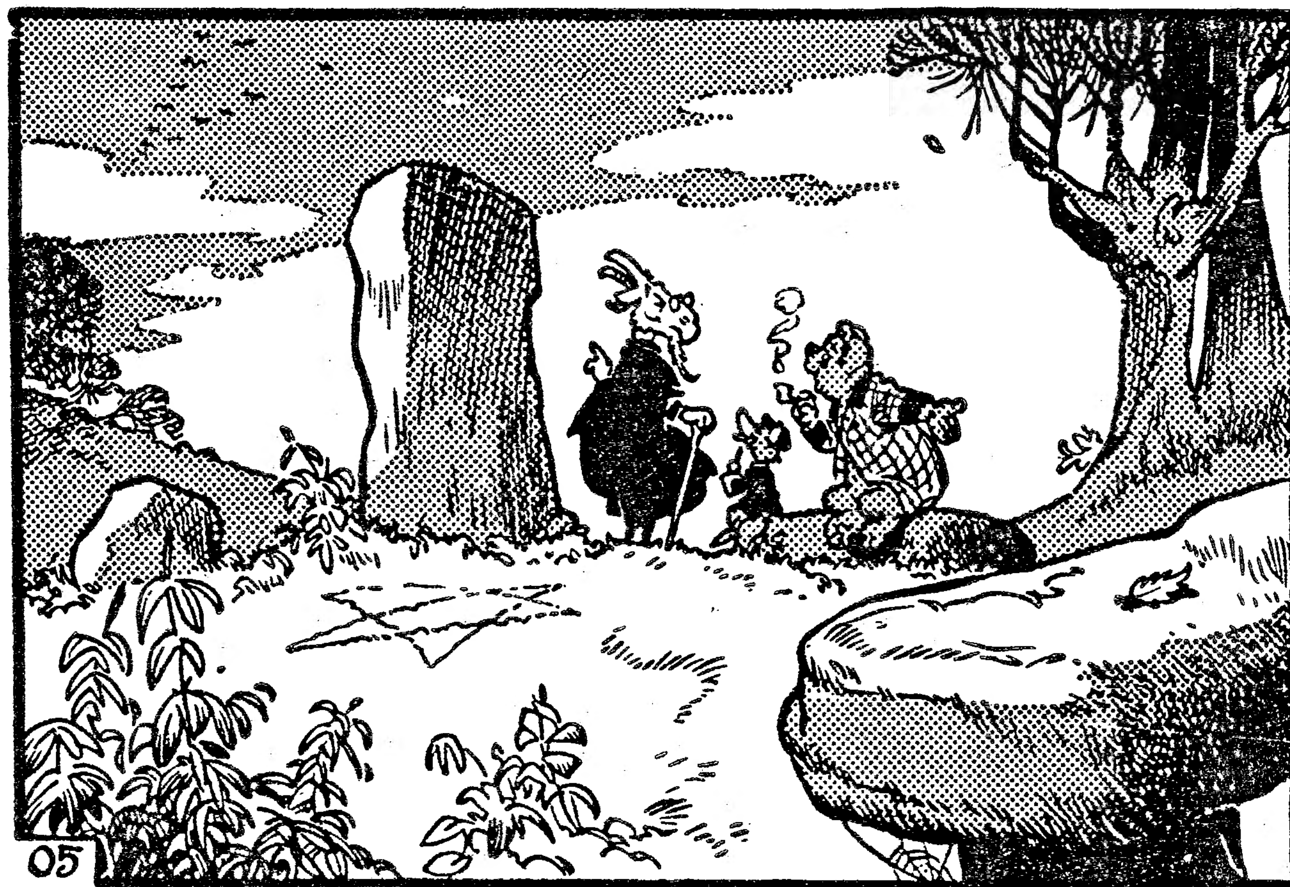

04 „Deze stenen zijn lang geleden hier neergezet, dat kan je zien." zei Argus. „Waarvoor? Kunt u me er iets over zeggen?"
„Dat spreekt," gaf heer Bommel toe. „Het zijn tenslotte mijn stenen. Ik bedoel: mijn goede vader zei altijd, dat oude stenen veel zouden kunnen vertellen, als ze praten konden, als u begrijpt wat ik bedoel. En daar houd ik mij aan."
„Juist," hernam de reporter, op zijn pen bijtend. „En verder?" „Er zijn stenen en stenen," vervolgde heer Olie, die schik in het onderwerp begon te krijgen. „Ronde en meer vierkant-achtige, zoals deze. Soms zijn ze ook erg groot. Ik herinner me, dat ik eens op een berg stond, en toen dacht ik; wat is zo'n steen toch groot."
In deze trant voer hij voort en de verslaggever had net besloten om zijn schrijfgerei maar op te bergen, toen heer Olie plotseling in de rede gevallen werd.
„Ei, ei", sprak een stem „Daar zit degene, die ik hebben moet."
„Professor Sickbock," riep heer Bommel uit. „Dat treft. Ik ben bijna klaar met mijn kranteartikel."

De geleerde stoorde zich echter niet aan hem. „Ge zijt toch de journalist Argus van de Rommeldamse Courant?" vroeg hij. „Welnu ik heb nieuws voor u. Door mij, doctor Joachim Sickbock is een opzienbarende ontdekking gedaan op het gebied der energie. Mentale energie. Alles wat me ontbreekt is de steun van een grote onderneming, en daarom ben ik bereid u iets over mijn vinding te vertellen."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

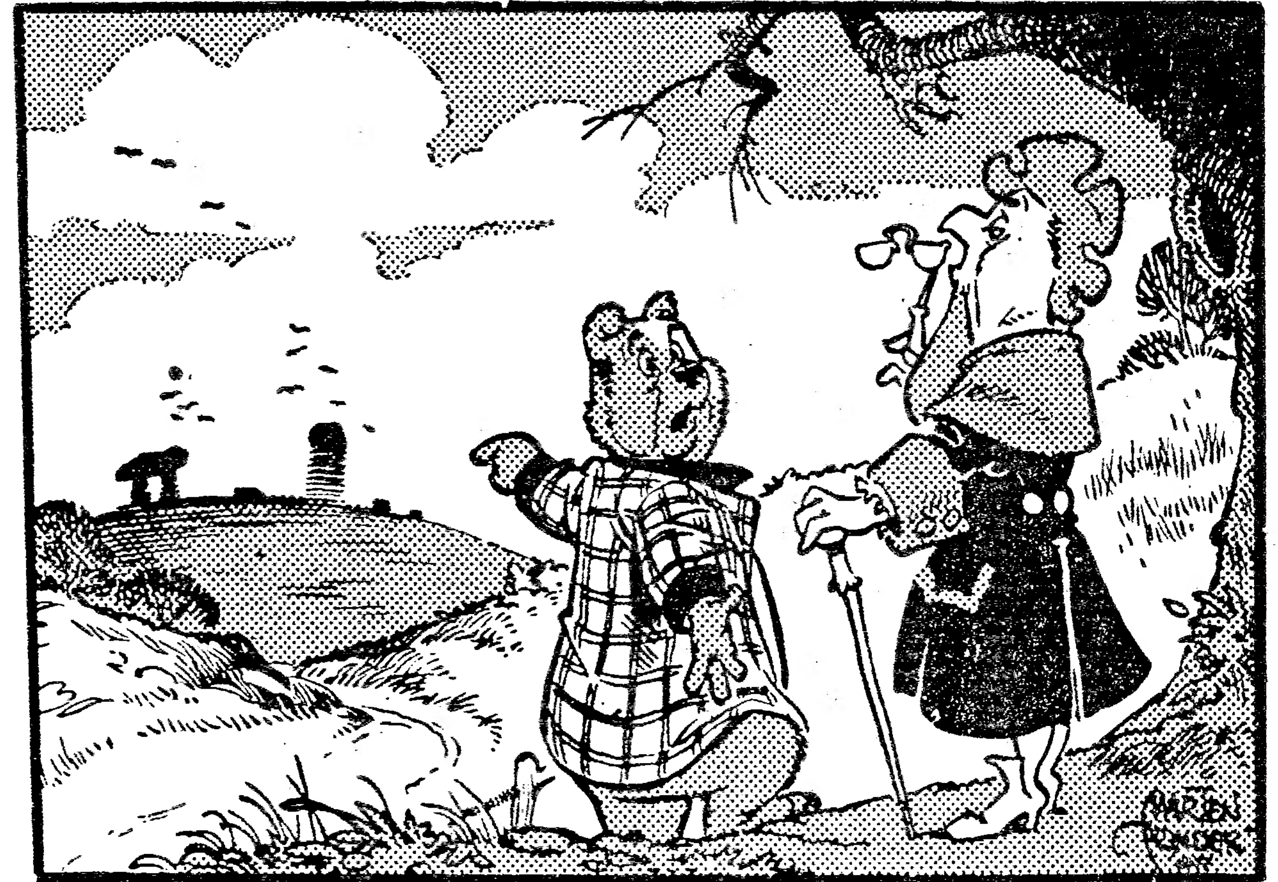
05 „Een uitvinding over energie?" riep de verslaggever uit. „Dat zal onze lezers interesseren. Wat is het?"
„Over die stenen gesproken", hernam heer Bommel krachtig. „Ik herinner me, dat ik als knaap..."
Professor Sickbock overstemde hem echter. „Ik heb ontdekt, dat er veel energie verloren gaat", sprak de geleerde. „Men heeft tot nu toe niet genoeg aandacht aan de mentale krachten gegeven. Een sterke aandoening als woede wekt adrenaline in een proefpersoon op, zoals u wel zult weten. Deze stof is in staat aan deze persoon ongekende kracht te geven. Maar waarvoor wordt die gebruikt? Om uiting te geven aan zijn woede. Juist. Verspilling van energie. Als men die energie nu eens kon opvangen..."
„Over stenen gesproken", riep heer Ollie. „Als knaap was ik op een keer zó woedend, dat ik een steen..."
„Die steen kan naar de maan lopen", zei Argus, druk schrijvend. „Wat zou er gebeuren wanneer men die energie kan opvangen?"
„Dan zou men een depot van mentale kracht hebben", vervolgde de professor. „Een denktank waaruit men kan putten. Welnu; dat depot heb ik ontwikkeld."
Heer Bommel luisterde niet verder. Hij stond op en verliet met driftige pas de heuvel.
„Daarmee worden nu de kranten gevuld", mompelde hij. „Meer belangstelling voor André Lien dan voor het gedachtenleven van een heer."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

06 Markies de Canteclaer schreed mijmerend door de herfst en sprak zachtjes tot zichzelf, want hij voelde een gedicht opkomen. "Als weemoed door het lommer vaart", prevelde hij, "en smart'lijk uit het vallend bloemblad staart. . ." Op dat moment werd hij staande gehouden door heer Ollie.

"Ja, het is heel vreselijk", zei deze ontstemd. "Het peil van het blad zakt steeds meer af."

De markies schrok op en bracht zijn lorgnon voor de ogen. "Pardon?", vroeg hij.

"De krant", verklaarde heer Ollie. "Zelfs voor het oude monument, dat daar op mijn grond staat, hebben ze geen belangstelling. Ze luisteren liever naar een praatjesmaker als Sickbock, die een metalen pot heeft ontwikkeld als u begrijpt wat ik bedoel. Geen gevoel voor het hogere."

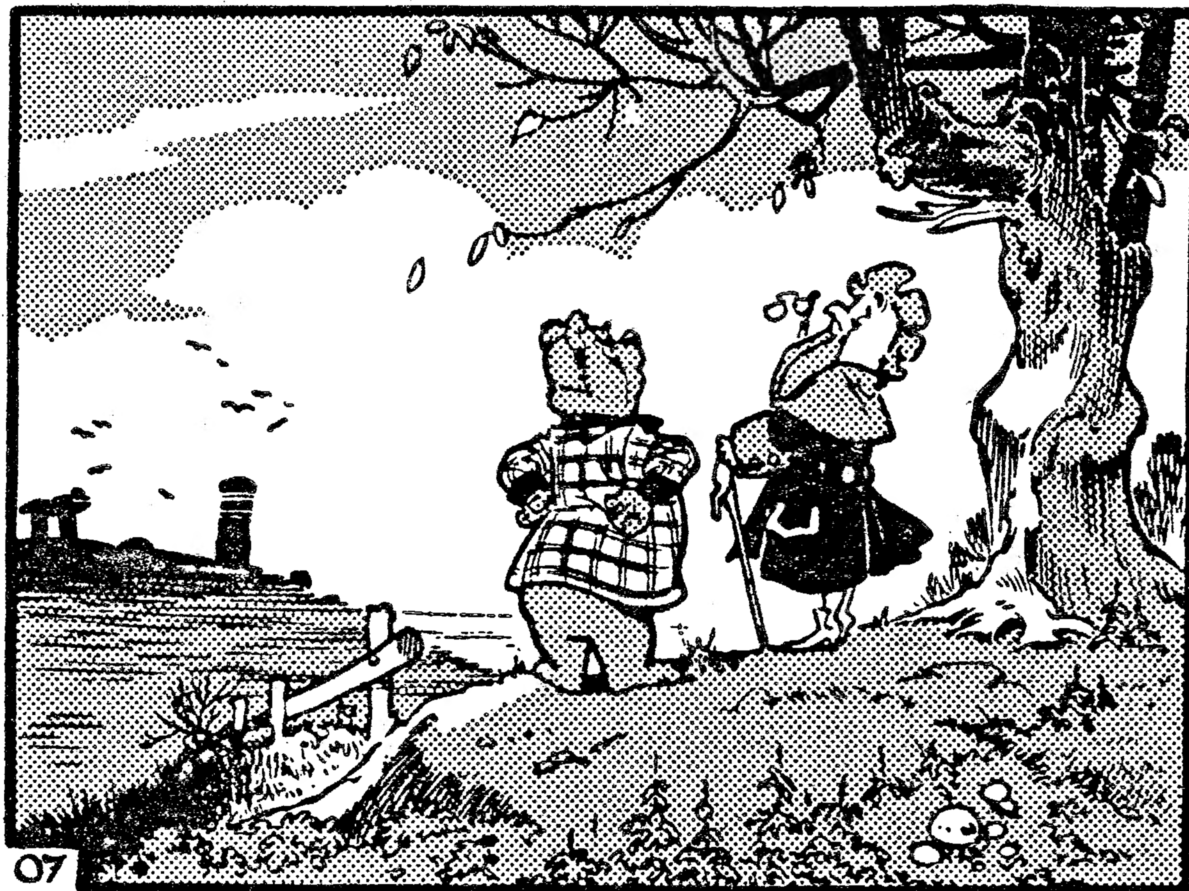
"Een oud monument op uw grond?", herhaalde de markies. "Parbleu! Ge bedoelt toch niet de Canteclericale steencirkel, amice?"

"O nee", zei heer Bommel. "Als u meegaat naar de top van de heuvel kunt u precies zien wat ik bedoel. Stenen van een oude ruïne, die ik in volle pracht zal laten herstellen, als ik er de tijd voor heb. Kijk, daar!"

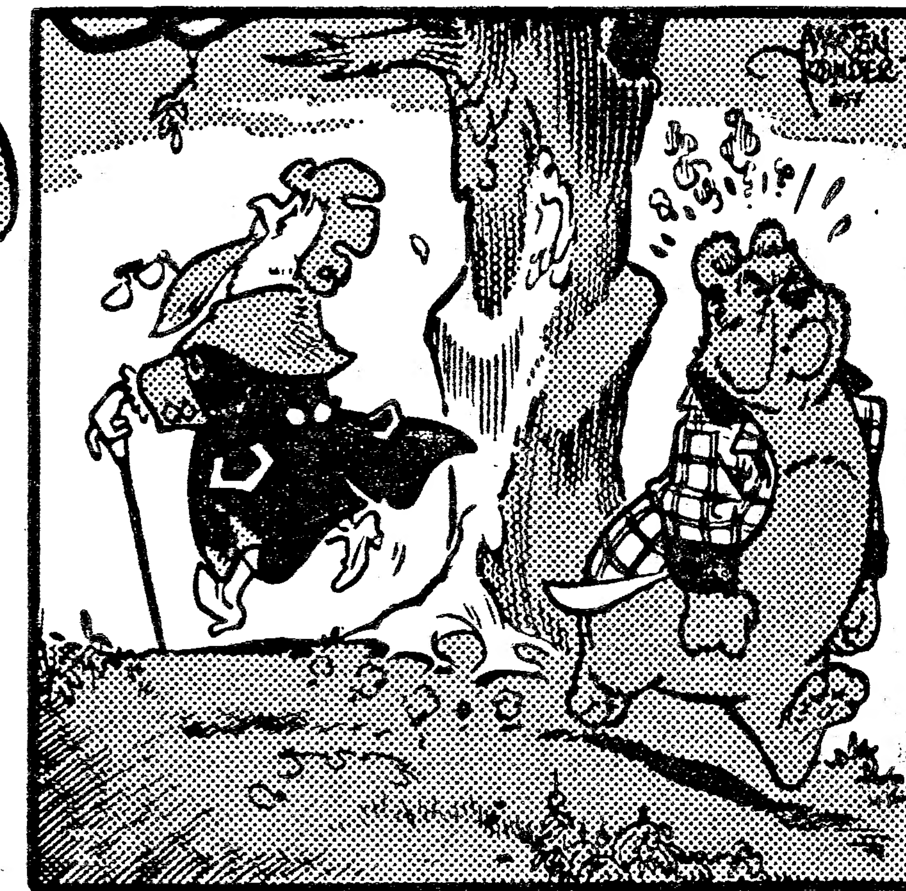
Hij wees naar de steenstapeling, die nu zichtbaar was geworden, en de heer de Canteclaer keek er naar met kille ogen. "Tiens", mompelde hij. "Het is zoals ik vreesde. Dat is de voorhistorische terp, die bij mijn buiten behoort."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

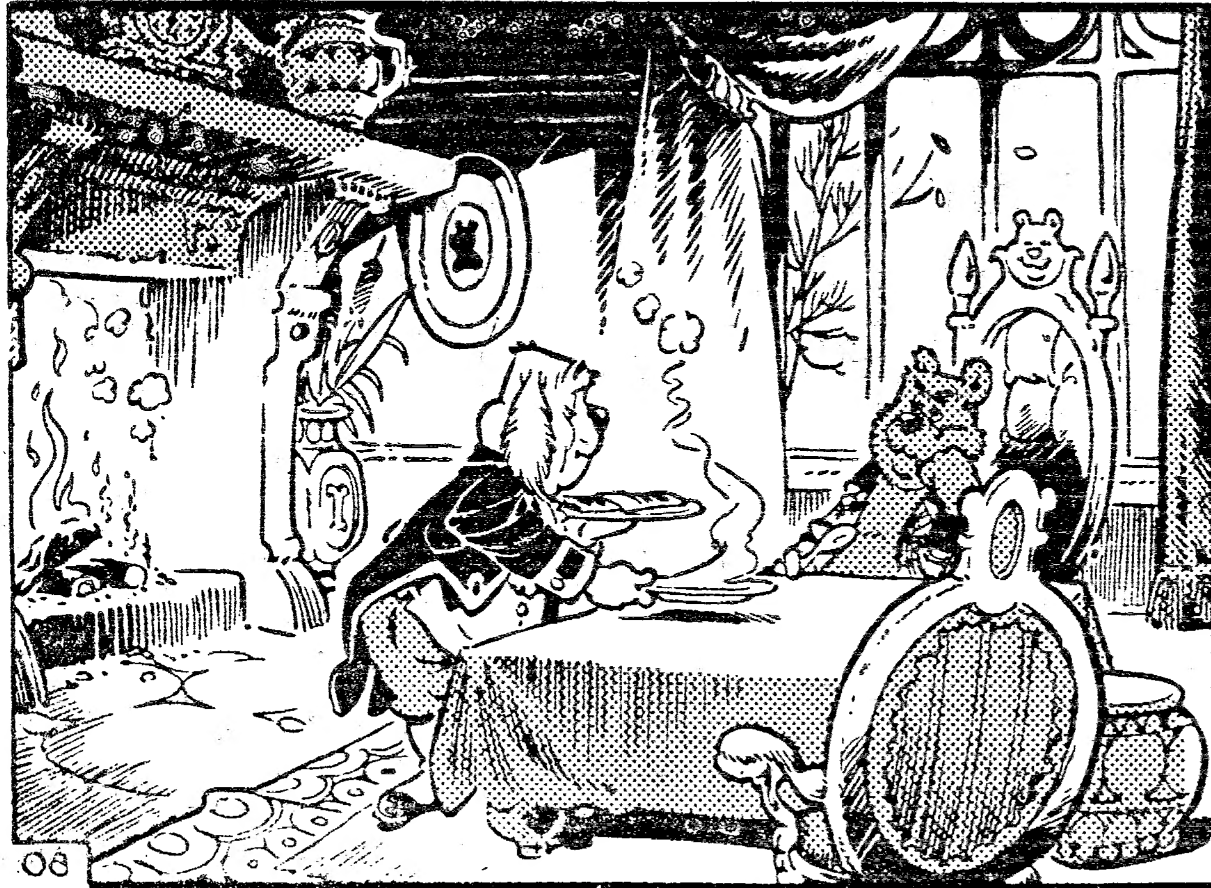

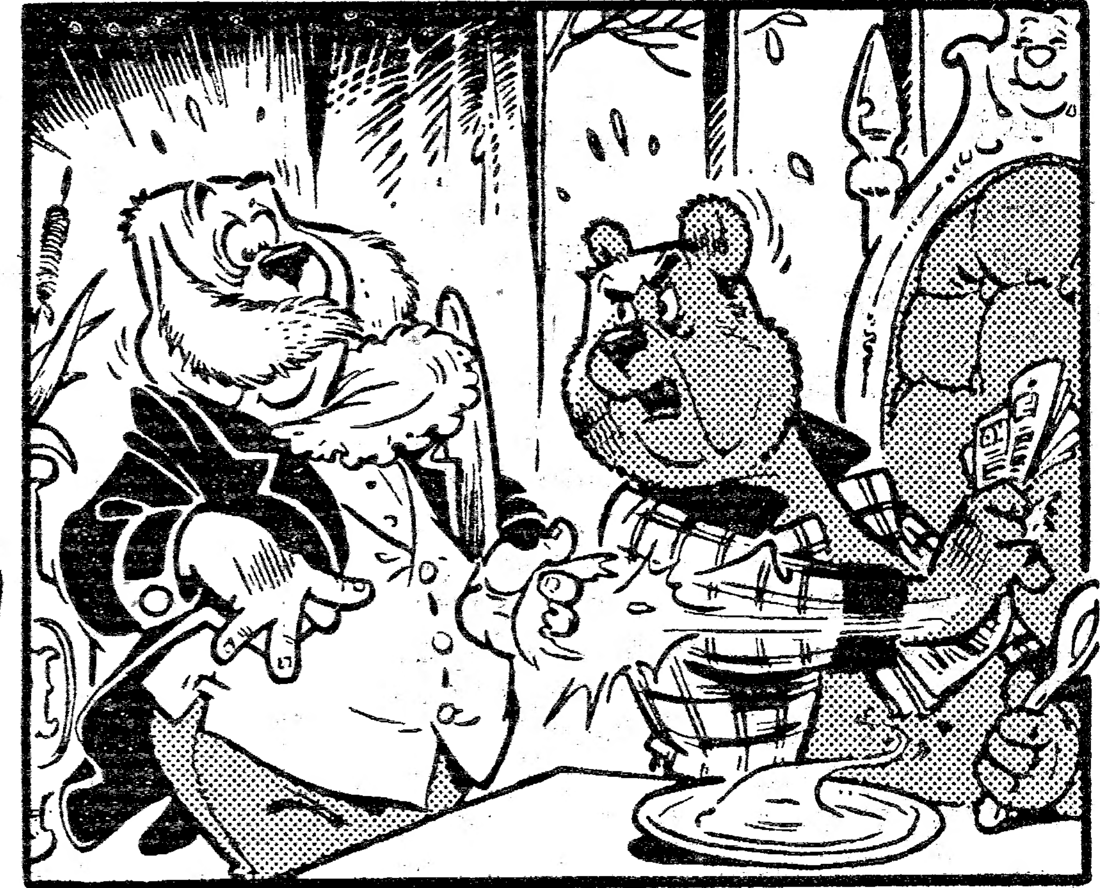
07 "De stenen die daar uit de nevels oprijzen, getuigen van een eeuwenoude cultuur," sprak de markies mijmerend. "Duizenden jaren geleden heeft een onbekend volk ze op gindse heuvel geplaatst. Waarom? Met welk doel? Boeiende vragen, waarop het antwoord nog niet gevonden is. Maar ze staan op het landgoed van de Canteclers en, parbleu, ik zal ze beschermen tegen de vandalen, amice."
"Dat is het toppunt," riep heer Bommel, die een driftbui voelde opkomen. "Die heuvel is van mij! Een heer weet toch zeker wel, wat voor grond hij heeft?"
"Een heer wel," hernam de edelman koeltjes. "Maar u zult zich tot het kadaster moeten wenden. De burgelijke overheid zal dan wel uitmaken wat van u is."
"D-dat is bedoeld als een belediging," riep heer Ollie woedend. "Ik voel dat héél fijn aan. Maar die stenen zijn van mij. Mijn goede vader zei, dat ze heel wat zouden vertellen als ze praten konden; dat herinner ik me als de dag van gisteren. En ik laat ze me niet van het brood eten."
De markies hief zijn lorgnon en bekeek de opgewonden heer met kille blik.
"Fi donc," prevelde hij. "Als ge het waagt mijn bezitting te beroeren, krijgt ge een proces aan de broek, eh... Bommel. Houdt u dat voor gezegd. Adieu."
Hij verwijderde zich met afgemeten schreden, en heer Bommel keerde zich met grote zelfbeheersing om.
"Dit neem ik niet," mompelde hij met opgekropte stem. "Dit keer zal ik hem zo op zijn plaats zetten, dat hij weet waar hij staat."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

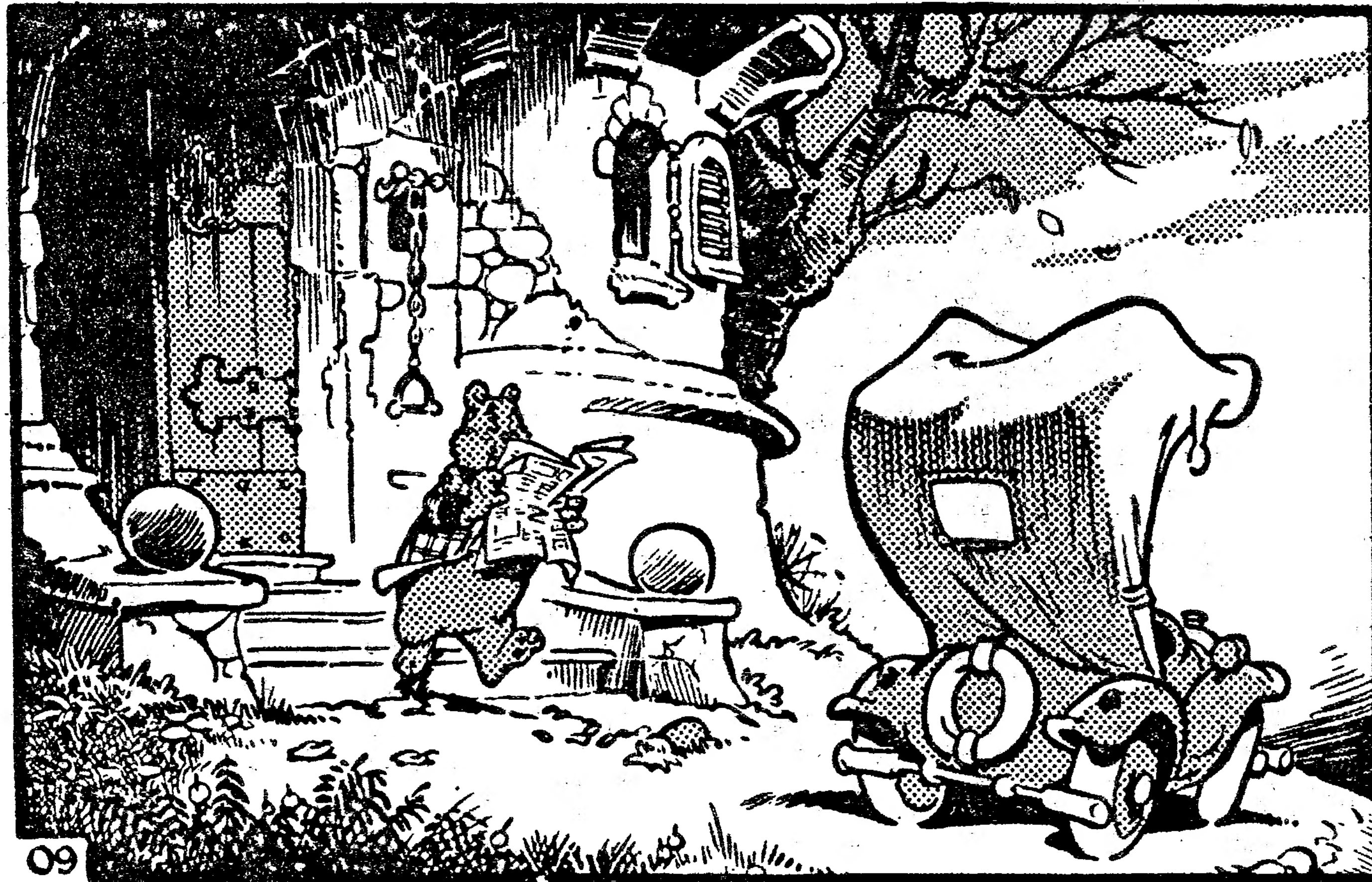

08 De volgende morgen zat heer Bommel broedend achter de tafel toen Joost het ontbijt binnen bracht.
"Uw pap, heer Olivier," sprak de trouwe bediende. "Hebt u goed geslapen, als ik vragen mag?"
"Nee," zei heer Bommel. "Ik zat te vol."
"Dat spijt me, als ik zo vrij mag wezen," hernam de knecht. "En hier is het ochtendblad. Wist u dat men door denken energie kan opwekken? Vooral als men boos is. Een heel interessant artikel, werkelijk. Ik voor mij heb altijd gedacht, dat men in zijn drift een geweldige kracht kan ontwikkelen. Want al ben ik maar een eenvoudig iemand, ik denk des te dieper, met uw goedvinden. En zo'n krant geeft nog meer te denken."

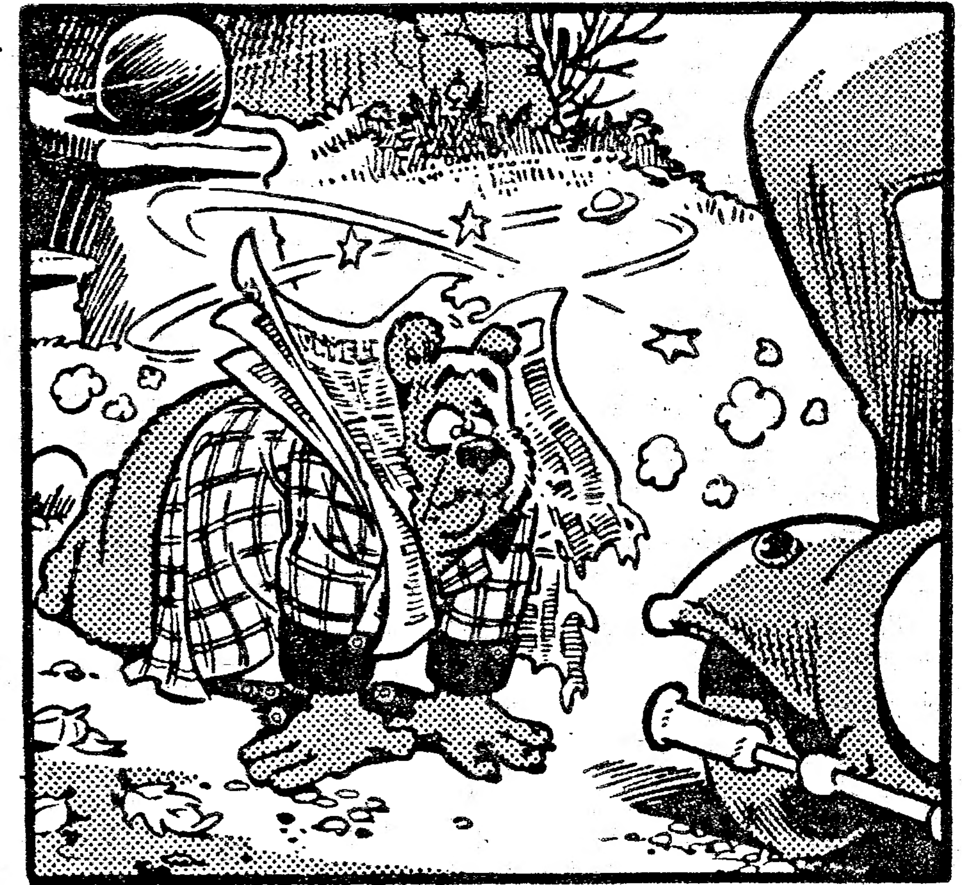
Heer Ollie ontstak in toorn en rukte hem het blad uit de handen.
"Hoe vaak heb ik je nu al gezegd, dat ik éérst de krant wil lezen?" riep hij uit. "En onzin over denkkracht kan me niet schelen. Ik heb belangrijker dingen in mijn hoofd. De stenen, die niet van de markies zijn, bedoel ik. Ik moet op staande voet naar het stadhuis om mijn grond te laten opmeten, zodat ik een zere vinger op de plek kan leggen. Rijd de Oude Schicht voor, Joost."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

09 Toen heer Bommel zijn ochtendpap op had, verliet hij het huis om naar de stad te gaan. Maar hij kon toch niet nalaten om een blik te werpen op het artikel, dat Joost bedoeld had.
„De bekende natuurkundige Sickbock heeft een opzienbarende uitvinding gedaan," las hij, terwijl hij de stoep afdaalde. „In een eenvoudig laboratorium in de Vaaltsteeg 6 heeft hij ontdekt, dat men energie kan opvangen uit het denkproces. Bij heftige aandoeningen als boosheid wordt er adrenaline opgewekt in de bijnier, en deze stof..."
„De onzin," sprak heer Ollie tot zichzelf. „Sickbock was de praatjesmaker, die mij bij mijn stenen in de rede viel. Ik kan beter aan het kadaster denken, waar ik heen moet..."

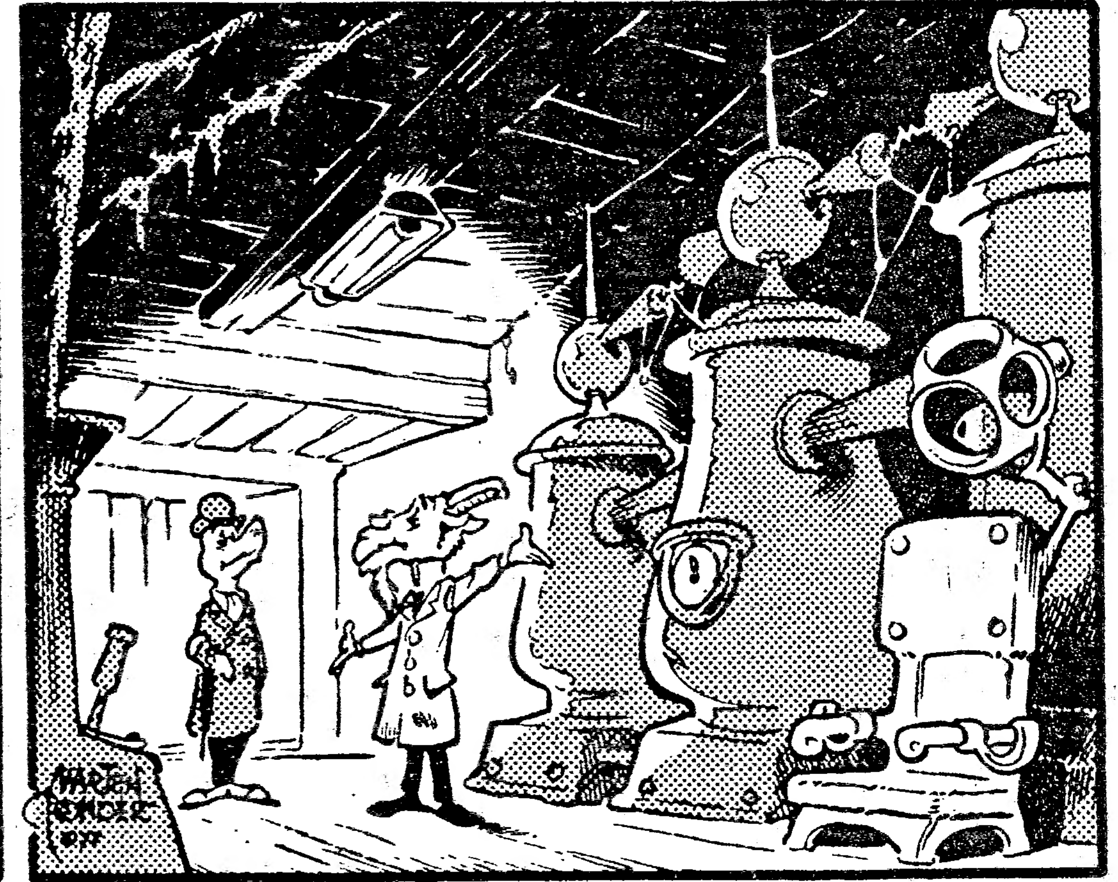
Hij begon de krant dicht te vouwen, maar omdat hij daarbij niet goed uitkeek, struikelde hij over een steen en kwam lelijk ten val. Een ogenblik bleef hij versuft liggen, doch toen richtte hij zich een eindje op en staarde voor zich uit, terwijl de gedachten ordeloos zijn brein doorkruisten.
„Heel vreselijk," mompelde hij. „Vreselijk zeer, bedoel ik. Hoofdpijn. Ach, niets wordt een heer, die voor zijn rechten vecht, bespaard. Nu is mij ontschoten waarvoor ik vechten moet..."
Hij haalde diep adem om tot bezinning te komen en toen viel hem iets in.
„Het had met de Vaaltsteeg 6 te maken," hernam hij oplevend.
„Iets over stenen. Nierstenen. Het zal me zo wel weer te binnen schieten, als ik rustig ga rijden."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

010 De Vaaltsteeg was een vervallen straatje in de oude buurt van Rommeldam. De huizen hingen er scheef tegen elkander en niets duidde er op, dat in een van deze bouwvallen een schokkende ontdekking was gedaan. Maar die morgen werd er op nummer 6 aangebeld door iemand uit de betere kringen en degene die open deed was de natuurkundige Sickbock zelf.

„Goede morgen," wenste de bezoeker. „Mijn naam is Steenbreek. Ik kom namens een groot konsortium, dat belang stelt in uw uitvinding, die in de krant beschreven werd."

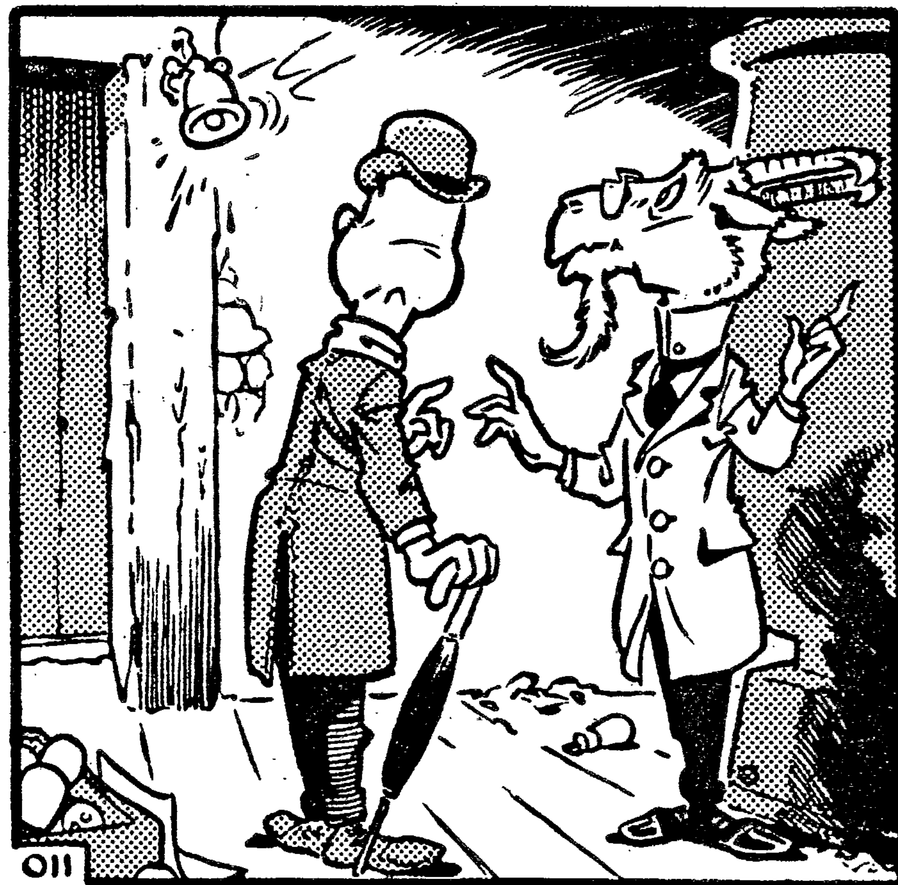
„Ei, ei, kijk eens aan," zei de geleerde. „Zoiets verwachtte ik al. Maar de energie, die ik opvang is mentaal, waarde heer. Ze heeft niets met olie te maken."

„Juist," hernam de ander. „Mentale energie. Denkkracht. Dat is tegenwoordig een schaars artikel. Men overweegt daarom het instellen van een denktank, waarin mentale energie opgetast kan worden. Daaruit kan men dan putten wanneer men ideeën nodig heeft. Ligt dat in uw lijn?"

Een glimlach verhelderde de ernstige trekken van de professor en hij trad haastig terzijde. „Komt u binnen," sprak hij. „Zoals u ziet, is mijn instrumentarium maar eenvoudig, maar het is groot genoeg om een kleine demonstratie te geven. Er is echter één moeilijkheid; ik heb een proefpersoon nodig."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

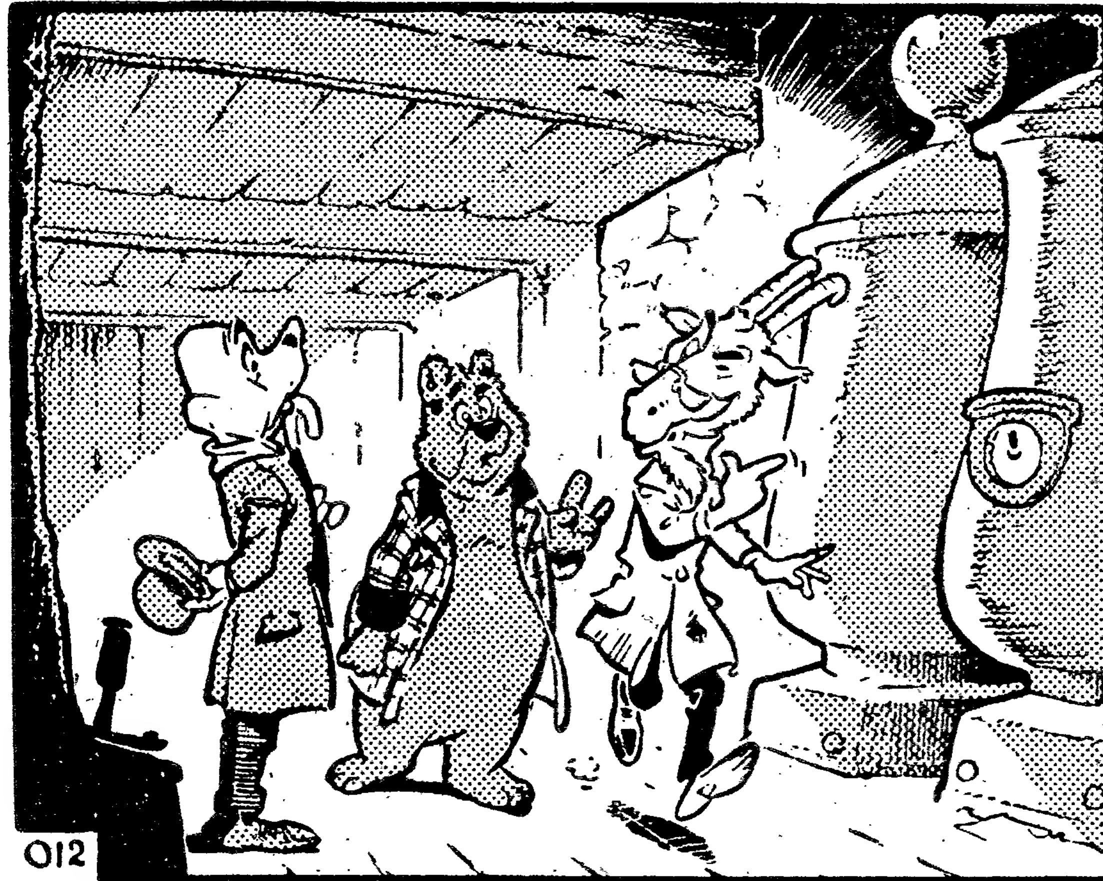

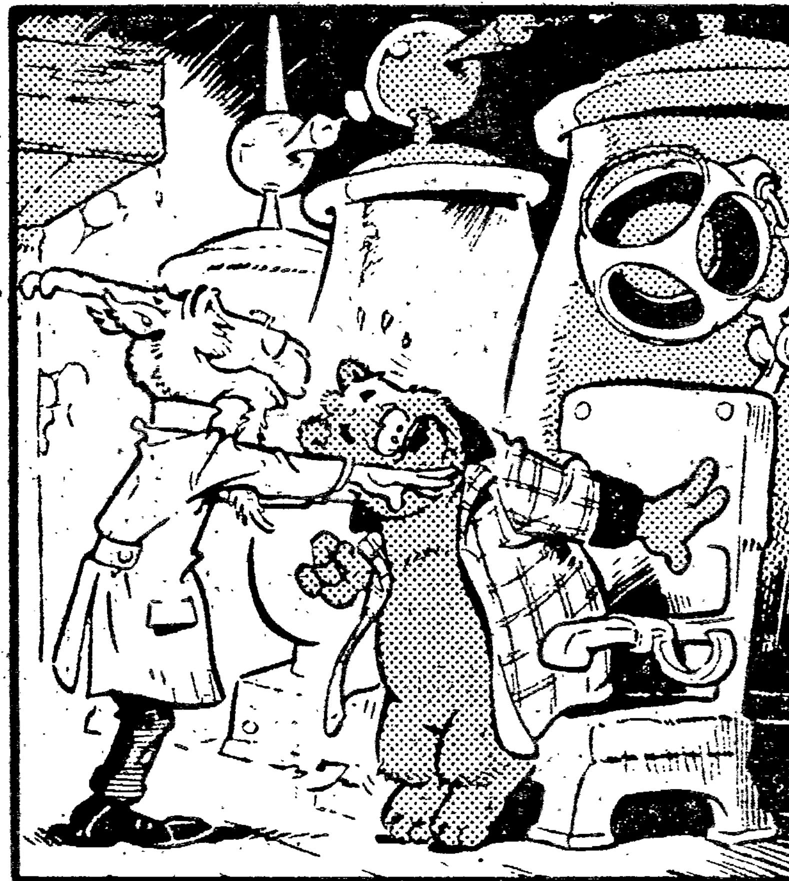
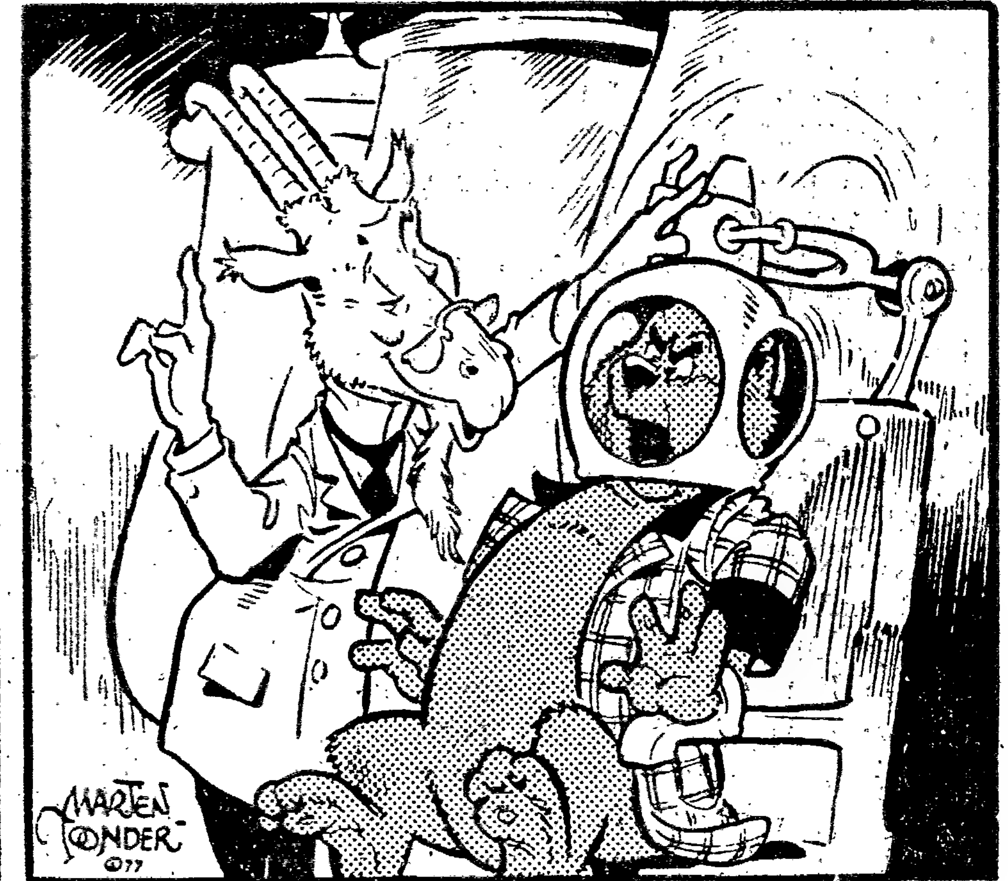

011 „Een proefpersoon?" herhaalde de heer Steenbreek.
„Juist," zei professor Sickbock goedkeurend. „Ik moet iemand hebben, die aan een heftige gemoedsbeweging ten prooi is. De krachten, die hij daarbij ontwikkelt, moeten worden opgevangen..."
Op dat moment werd hij onderbroken door het rinkelen van de deurbel en hij keek verrast op.
„Ei", mompelde hij. „Wellicht is daar de persoon, die wij zoeken."
Met deze woorden opende hij de deur en zag heer Bommel voor zich staan. Zijn jas was besmeurd en zijn stem klonk onzeker toen hij vroeg: „Is dit Vaalsteeg 6?"
Sickbock knikte vriendelijk en de bezoeker vervolgde: „Dan moet u het kadaster zijn. Want ik weet nog heel goed, dat ik daar mijn recht kan halen betreffende de stenen op mijn terrein. Ben ik hier terecht, als u begrijpt wat ik bedoel?"
„Zeker, zeker," beaamde de geleerde. „U bent hier in goede handen. Ik zie daar een lelijke zwelling op uw voorhoofd, ten gevolge van een bloeduitstorting in het weefsel."
„Een buil," gaf heer Ollie klagelijk toe. „Ik heb een akelig ongeval gehad, omdat ik als heer overal alleen voor sta. Op mijn hoofd gevallen, bedoel ik."
„Het is te merken," zei de natuurkundige. „Maar wees gerust; u bent precies degene, die mij helpen kan. Kom toch binnen, dan zal ik uw hoofd even behandelen."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

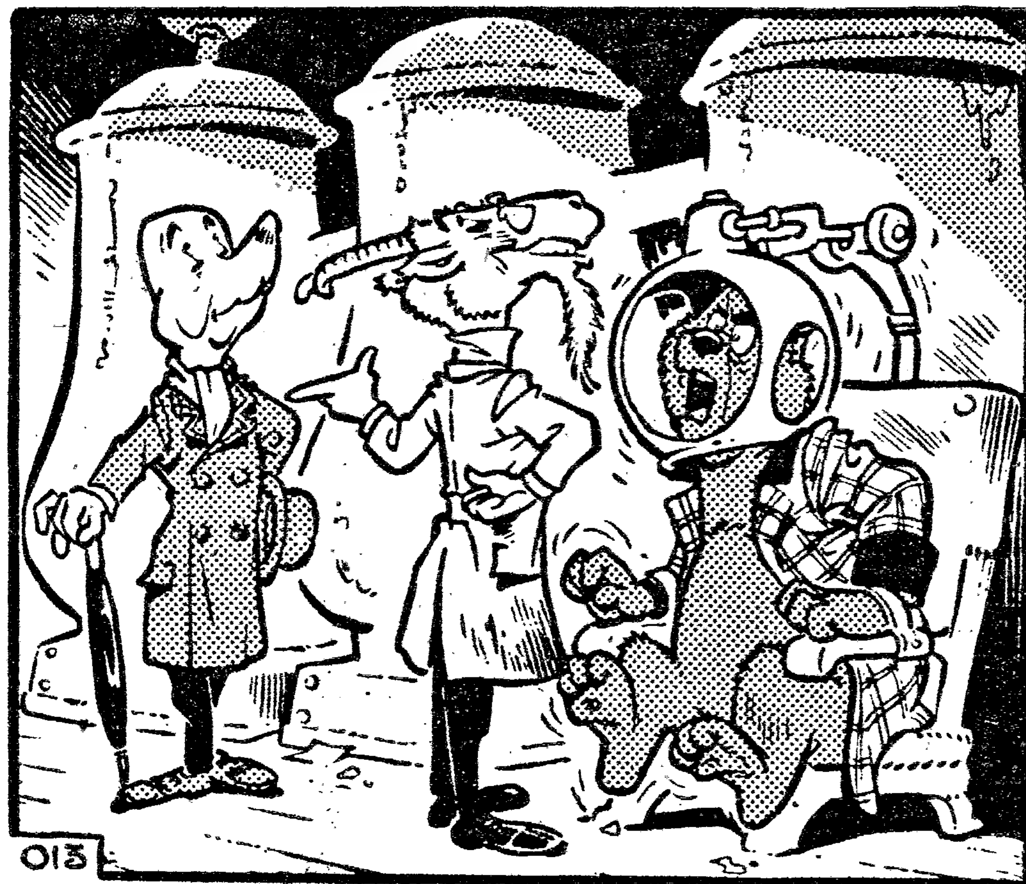

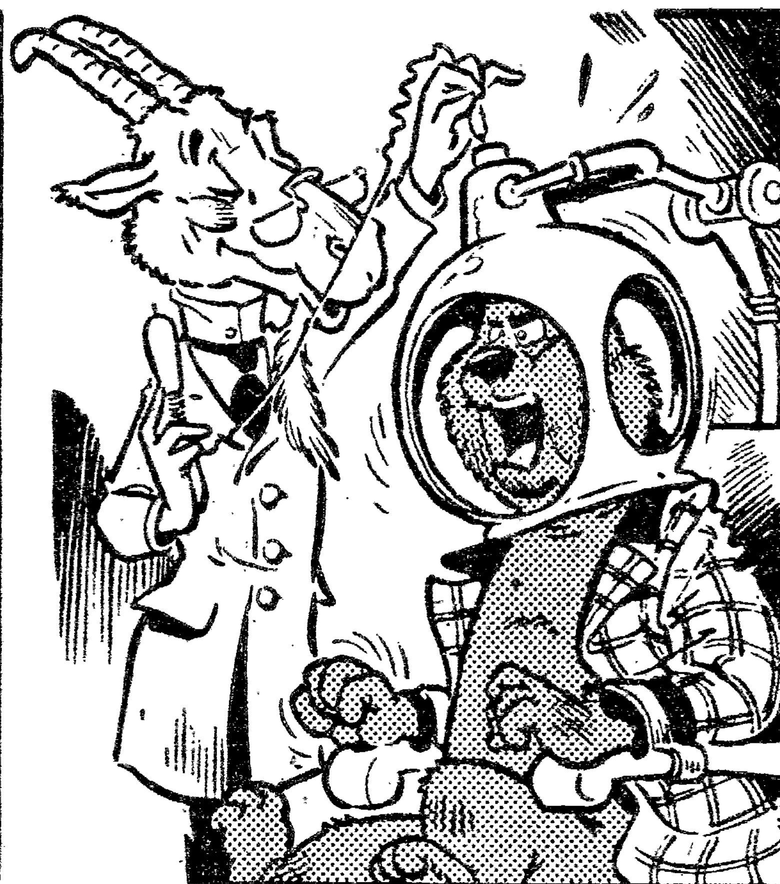
012 De geleerde liep zijn werkplaats binnen en knipoogde schalks naar de heer Steenbreek, die daar stond te wachten.
„Ik heb een geschikte proefpersoon gevonden," fluisterde hij in het voorbijgaan.
„Maar dat is OBB!" zei de ander geschokt.
„Mijn naam is Bommel," verklaarde heer Ollie. „Het gaat om de stenen op mijn terrein. Het kadaster moet ze vaststellen, zodat ze niet naar de markies kunnen gaan. Ik bedoel eh... Ik ben helaas uitgegleden over een krantenbericht bedoel ik. Maar ik heb het adres van het kadaster goed onthouden, zodat ik nu hier ben om mijn recht te krijgen."
„Zeker, zeker," gaf professor Sickbock toe. „Gaat u hier maar zitten. Op deze gemakkelijke stoel, ja. Ik bevestig nu even deze klampen om uw polsen om beschadiging van mijn apparatuur te voorkomen. Kijk, zo. En nu zal ik overgaan tot de hoofdzaak."
Zo sprekende liet hij voorzichtig een metalen kap over de schedel van de vastgezette heer zakken, en deze keek verbaasd door het plastic schermpje, dat hij plotseling voor zich zag. Zijn verbijstering duurde echter niet lang. Toen hij probeerde zijn armen vrij te krijgen om het ongewenste hoofddeksel af te werpen, merkte hij dat hij gevangen was - en woede maakte zich van hem meester.

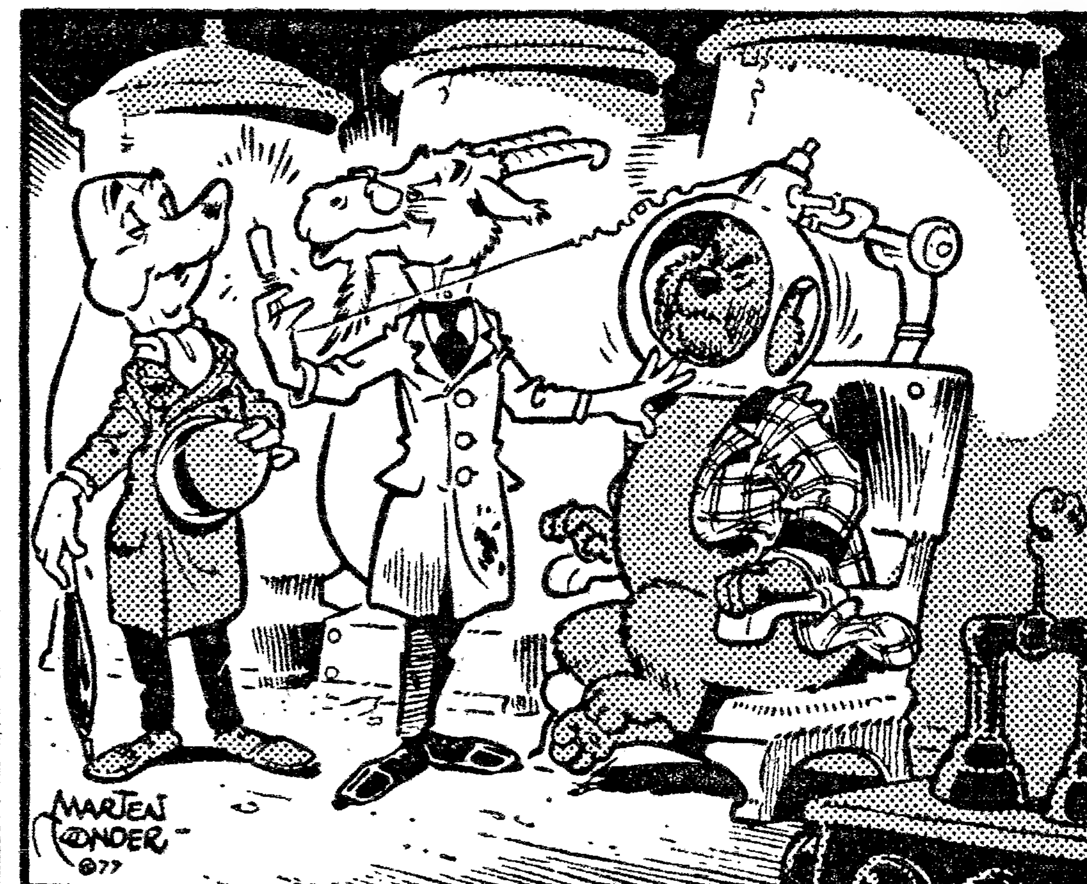
„Wat b-betekent dit?" riep hij gesmoord in het traliewerk. „Maak me los, onmiddellijk! Ik wil er uit!"
„Een ogenblikje," suste de hoogleraar. „Het is zó gebeurd."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

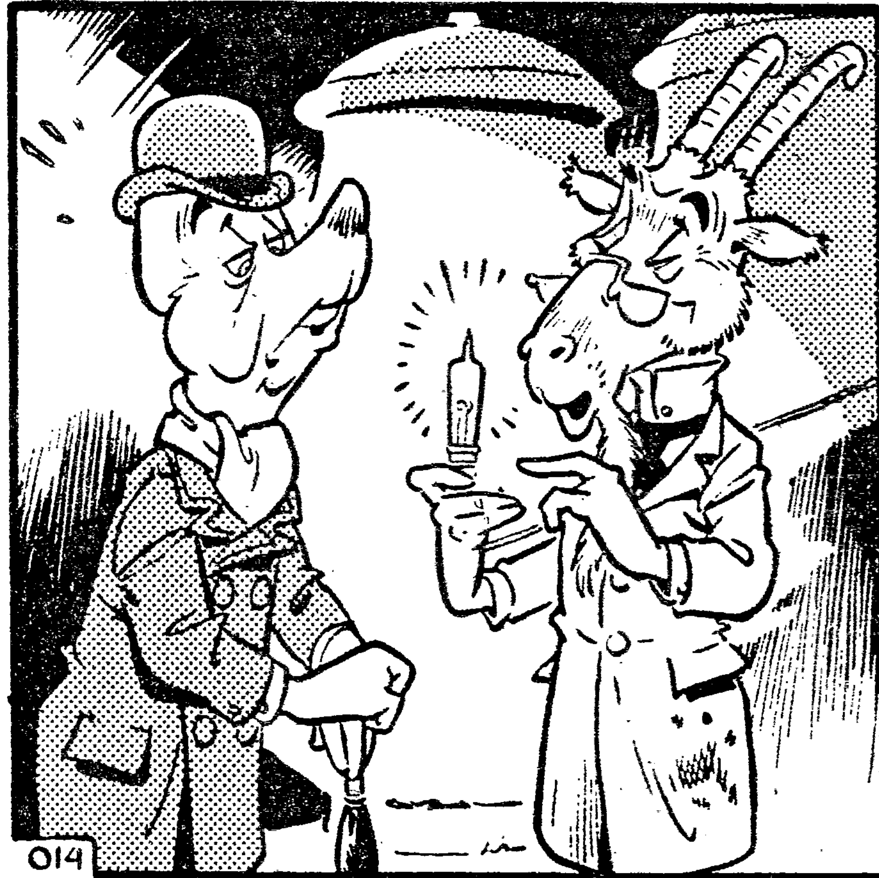

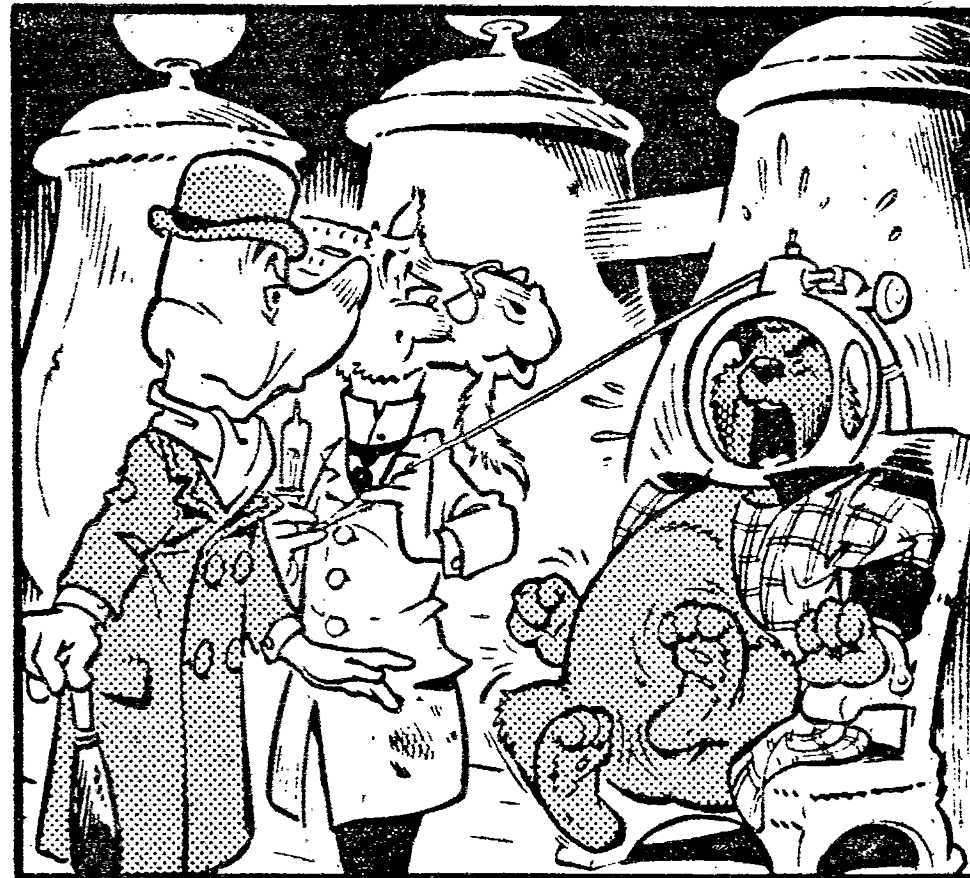

013 Het is te begrijpen, dat heer Bommel geen genoegen nam met de sussende woorden van de hoogleraar.
„Maak me los!" tierde hij, terwijl hij uitzinnig aan de klampen rukte. „Ikkik.. ik zal de plietsie roepen!"
Zijn overslaande stem klonk echter slechts dof onder de koepel, die zijn hoofd dekte, en de geleerde werd er dan ook niet door afgeleid.
„Uitstekend," zei hij. „Zoals u ziet wordt er momenteel een hevige adrenalinestoot in de bloedbaan van de proefpersoon gegeven. De gevolgen kunnen niet anders dan bevredigend zijn voor ons experiment. Ik verzoek u even op te letten."
Zo sprekende drukte hij een stekker in de knop op de bovenkant van de helm en hief een lampje op.
„Heel goed," sprak hij tot het gezwollen gelaat achter het helmvenster, dat nu om een advocaat begon te roepen. „Even volhouden, ja. Nu draai ik de knop om — en kijk!"
Zegevierend hield hij het lampje onder de neus van de heer Steenbreek. En deze, die oplettend had toegekeken, zag dat het een helder licht begon uit te stralen.
„Het brandt," gaf hij toe. „Wat betekent dat?"
„Dat bewijst het slagen van de proef, mijn waarde," verklaarde de professor glimlachend. „Deze lamp brandt op de energie, die is opgewekt door ontstemming bij de proefpersoon."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

014 De heer Steenbreek zette zijn hoed op om beter te kunnen kijken en staarde nadenkend naar het lampje.

„Het brandt", herhaalde hij. „Maar wie bewijst mij, dat u het niet op een batterijtje hebt aangesloten?"

„Deze lamp brandt niet op een batterij," zei de geleerde koeltjes. „Probeert u het maar. Nee, hij gloeit alleen aan op mentale energie."

„Zeer interessant," hernam de ander getroffen. „Ahum. Als dat waar is, zullen we zeker tot zaken komen. Maar wat is dat toch voor een geluid op de achtergrond? Zo kunnen we niet praten."

„Ei!" riep professor Sickbock uit. „Daar was ik de proefpersoon bijna vergeten. Tut tut."

Hij trad op de paars opgezwollen heer toe en maakte met een geschoolde beweging de klampen los, die hem aan zijn zetel kluisterden.

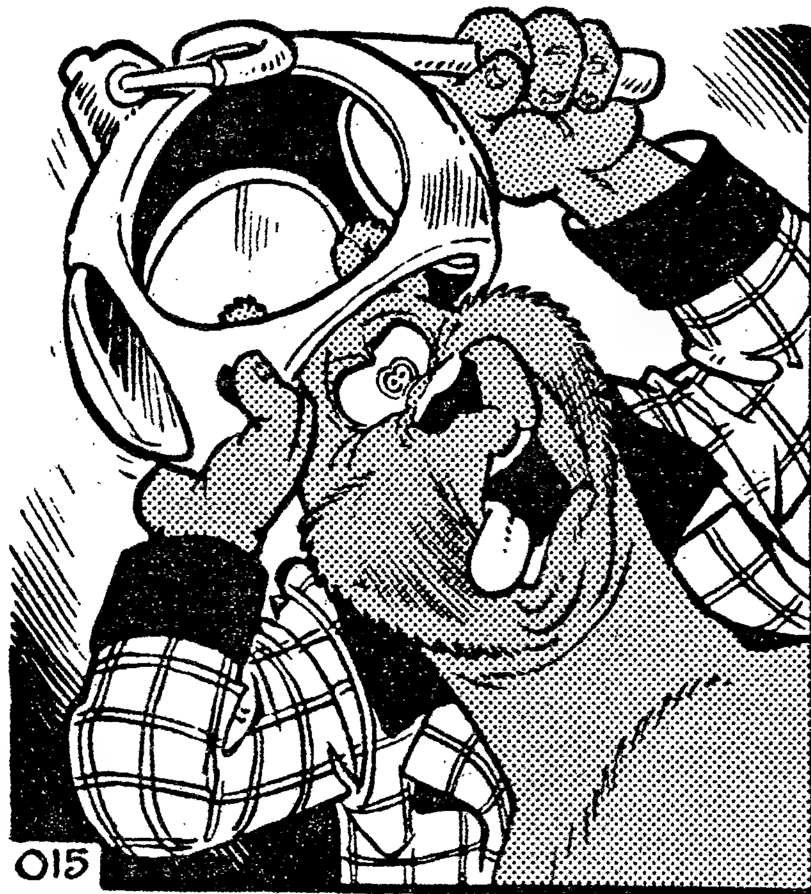
„Vergeef mij het kleine ongemak," begon hij; maar verder kwam hij niet. Toen heer Bommel voelde, dat hij niet langer werd vastgehouden, sprong hij met zo'n kracht van zijn zitplaats, dat de helm werd losgerukt en de draden braken.

De hoogleraar deinsde ontdaan achteruit en de heer Steenbreek hief afwerend een slanke hand op.

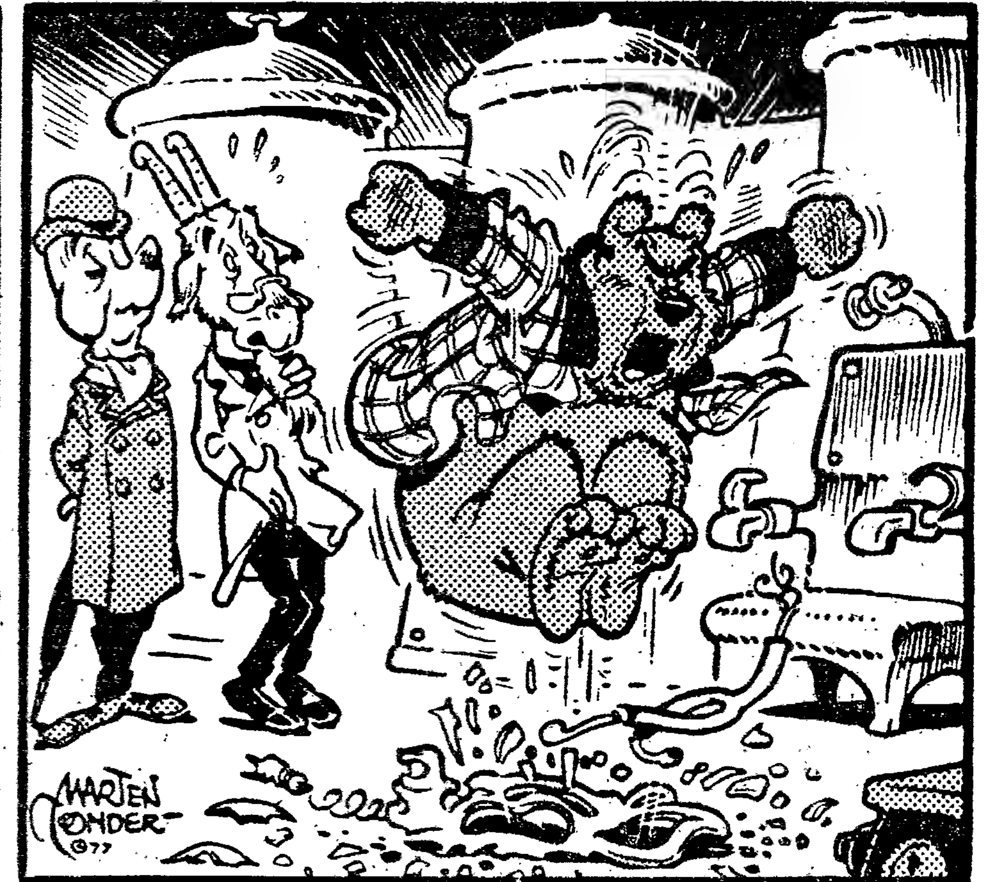
„Inderdaad," sprak hij tot zichzelf. „Hier is heel wat energie opgewekt."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

015 Het zal meelevende lezertjes niet verbazen, dat heer Ollie door het dolle heen was. Hij sprong dan ook voorwaarts om zich op de geleerde Sickbock te storten. Maar door de aandoening besloeg het venstertje van de helm, en ook geraakte hij door de kleine ruimte in ademnood. Met een uitzinnige kreet tilde hij het hoofddeksel van zijn schedel en wierp het met zo'n kracht voor de voeten van de toeschouwers, dat ze ontsteld achteruit sprongen.

„Tut, tut! Kalm nu toch, mijn waarde", riep de hoogleraar uit. „Laten we dit in der minne schikken."

Zijn woorden werden echter overstemd door heer Bommel, die ongeremd uiting aan zijn ontstemming gaf door te proberen om de helm door de planken voer te stampen.

Onder dit geweld rimpelde het metaal tot een vormloze massa ineen totdat er van de kostbare apparatuur niets over was dan wat schroot.

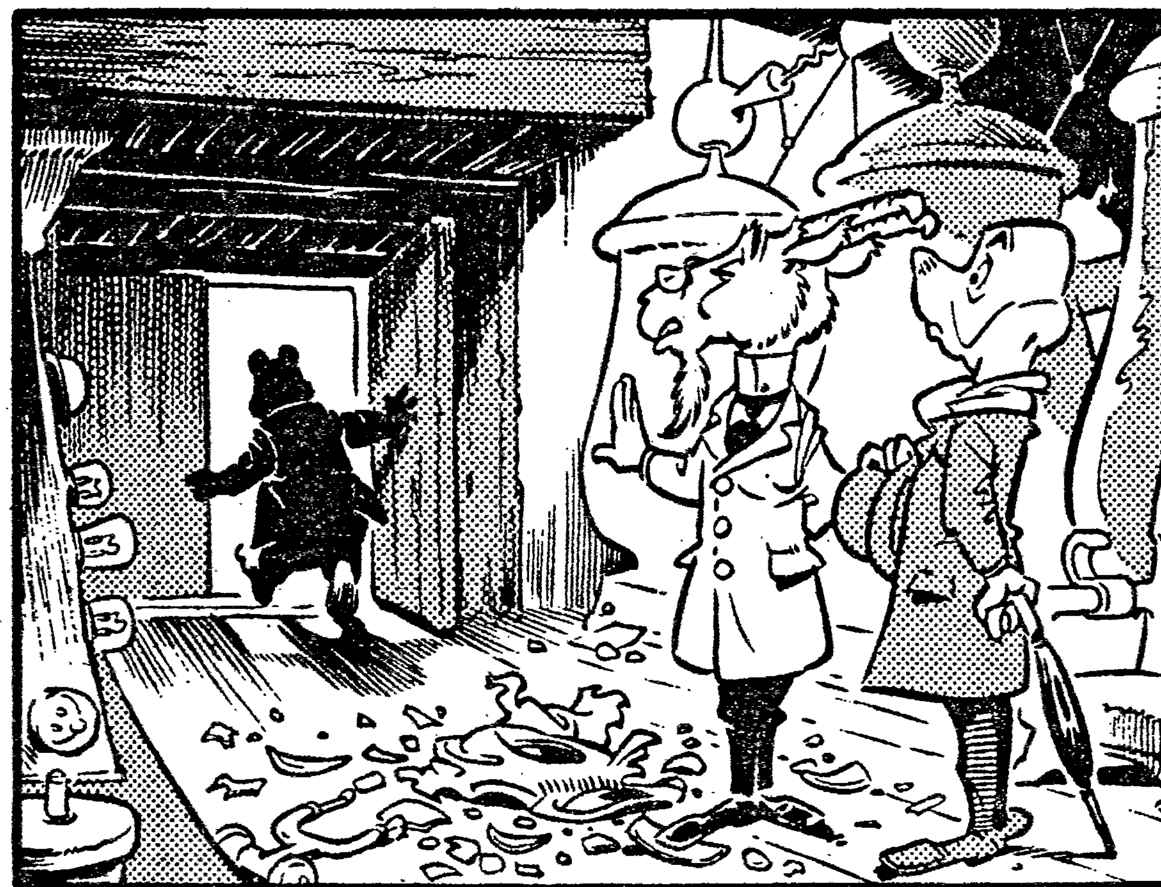
„Welk een vernietigende destructie", klaagde de professor, terwijl hij nerveus aan zijn baardje trok. „En wat een energie wordt er nu toch verspild."

„Maakt u zich geen zorgen," zei de heer Steenbreek, die zich van de schrik hersteld had. „Er is niets, dat niet door geld kan worden goedgemaakt. En u zult over ruime middelen beschikken als we het eens worden."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

016 Door vermoeidheid gedwongen zocht heer Ollie steun tegen een van de gebolde cilinders en wiste zich het voorhoofd af.

„De toorn van een heer is vreselijk," mompelde hij. „Maar wat doe ik hier eigenlijk? Ik herinner me, dat ik op weg was naar het kadaster, voor mijn stenen..."

Hij borg zijn zakdoek weg en richtte zich op, om zich na een strenge blik op zijn gastheer naar de deur te begeven.

„U zult nog van mij horen," sprak hij onder het gaan. „Men kan een heer nu eenmaal niet ongestraft een zotskap opzetten."

„Een loos dreigement," prevelde professor Sickbock, toen de deur achter de bezoeker dicht viel. „Er is hem niets aangedaan. En bovendien kan hij niets bewijzen."

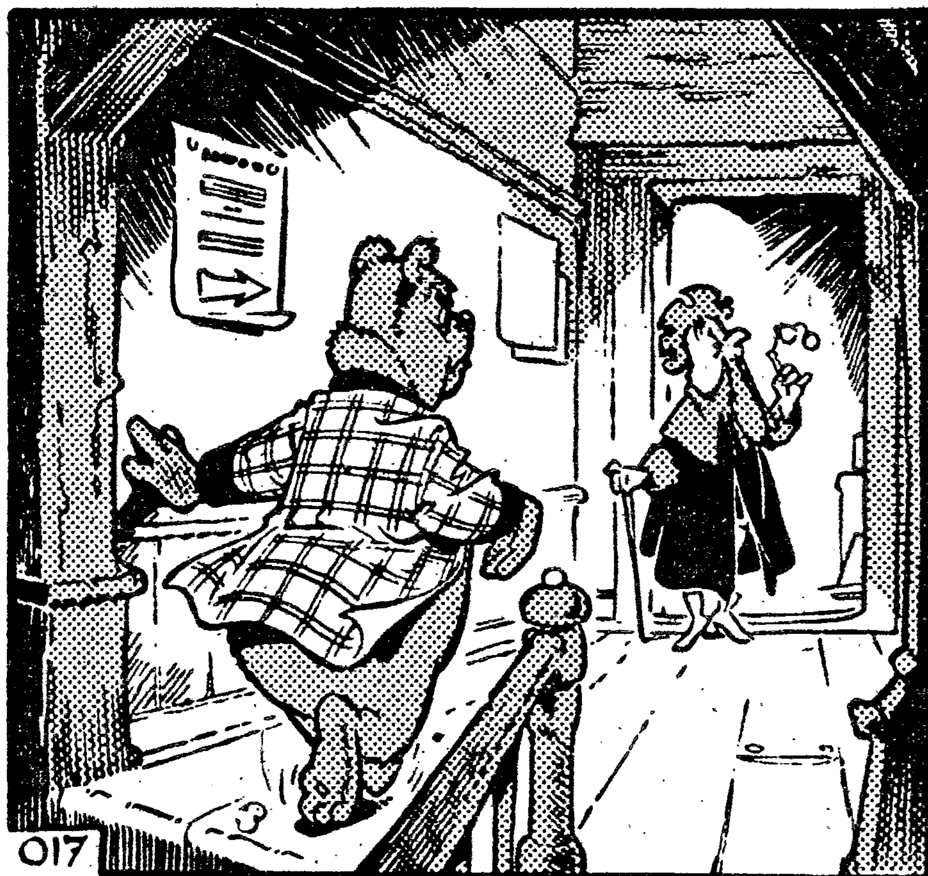
„Ik ben er niet helemaal gerust op," zei de heer Steenbreek. „Wat deed hij hier eigenlijk? Wie weet welk een ragfijn spel hij speelt?"

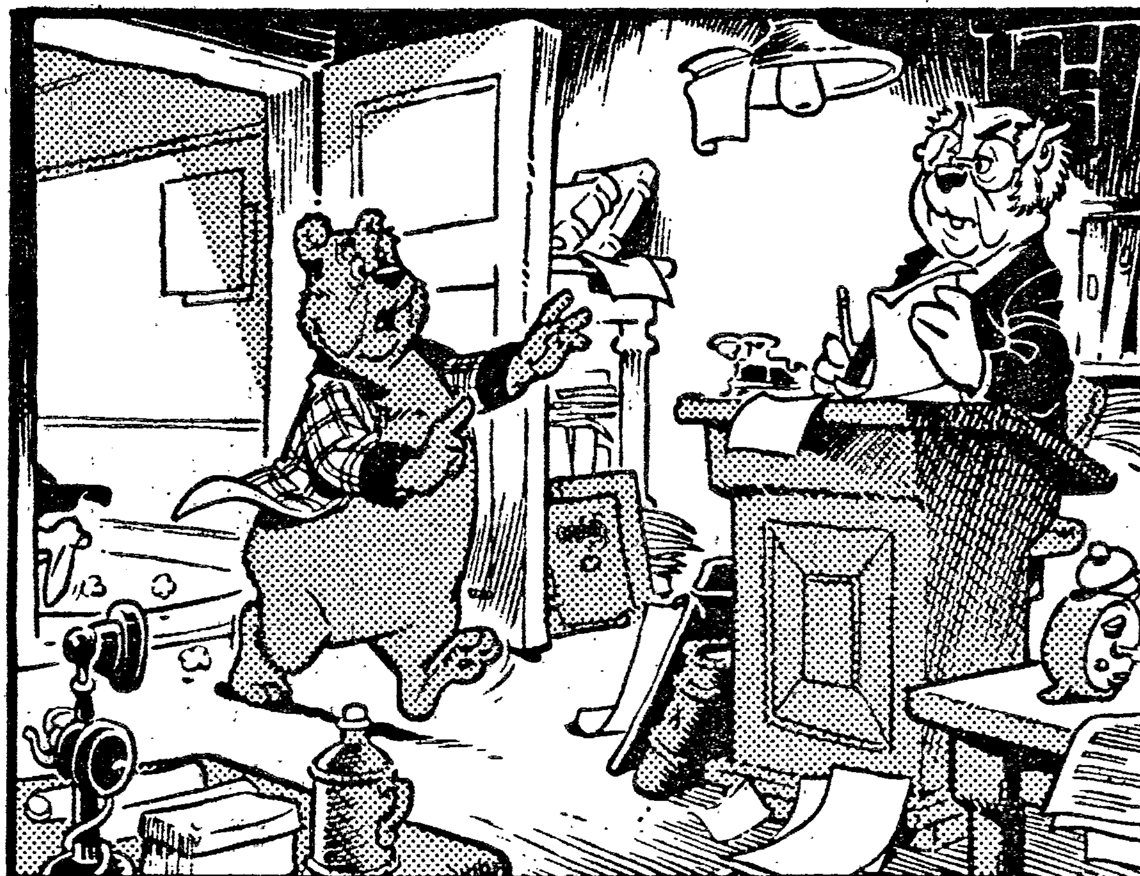
De geleerde trok verbaasd de wenkbrauwen op, en de ander vroeg op dringende toon: „Heeft hij soms al een bod op uw vinding gedaan? Hij had het over het kadaster. Wat betekent dat?"

„Niets," verzekerde Sickbock. „Het kwam mij voor, dat hij aan een tijdelijke geheugenstoornis leed die door de adrenalinetoevoer is opgelost. En een bod heeft hij beslist niet gedaan. Integendeel".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

017 Heer Bommel vergat al spoedig om zijn beklag over Sickbock's behandeling te gaan doen. Door het terugkrijgen van zijn geheugen herinnerde hij zich, dat hij heel andere dingen aan het hoofd had en hij begaf zich dan ook haastig naar het gemeentehuis om de ambtenaar van het kadaster op te gaan zoeken.

Toen hij de gang in kwam, zag hij de markies op de drempel staan, die over zijn schouder sprak: „Maak er haast mee, amice. Ik wens eens en voor al de grenzen van mijn bezittingen vastgesteld te zien."

Heer Ollie keurde de vertrekkende edelman echter geen blik waardig en betrad vastberaden het vertrek.

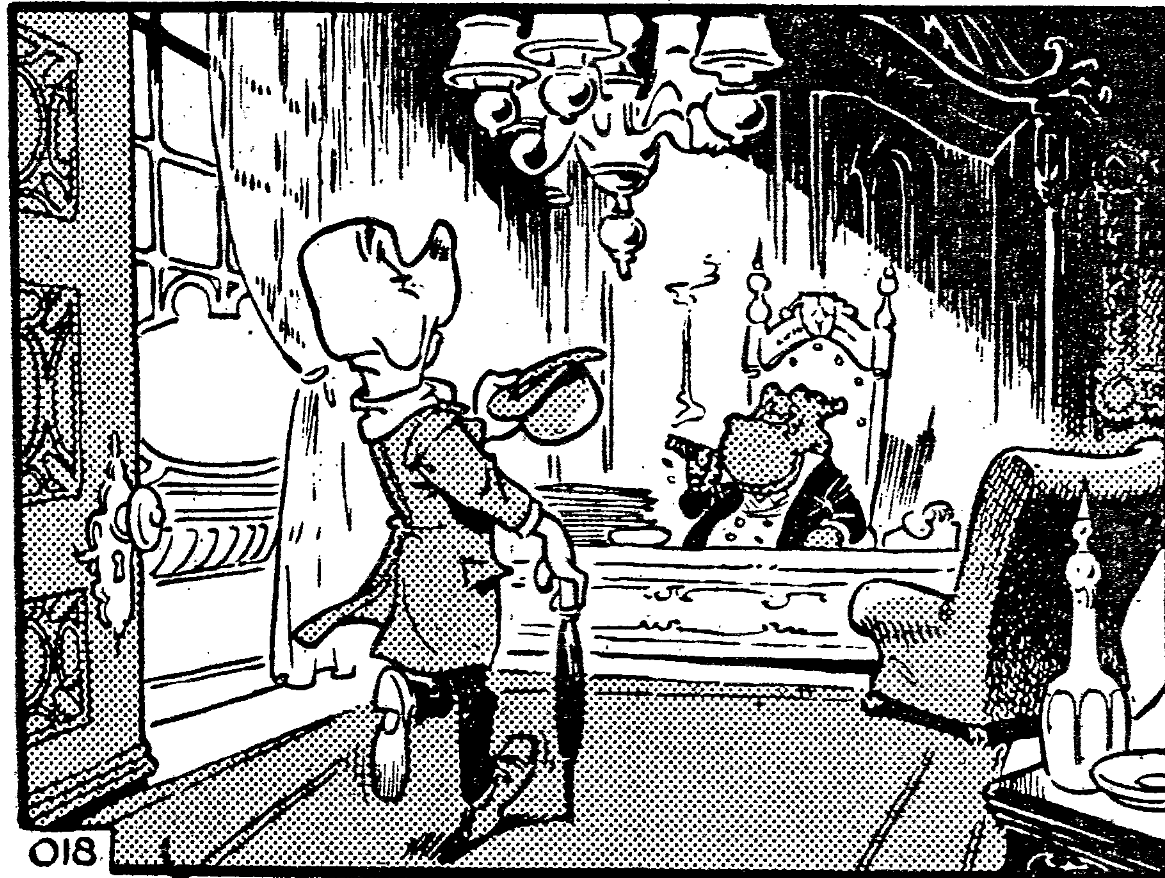
„Ik wil de grenzen van mijn terrein vastgesteld zien", zei hij. „Maar eerlijk; zodat blijkt dat de stenen van mij zijn. Iedereen probeert een heer te nemen waar hij bij zit. Maar er is nog recht.!"

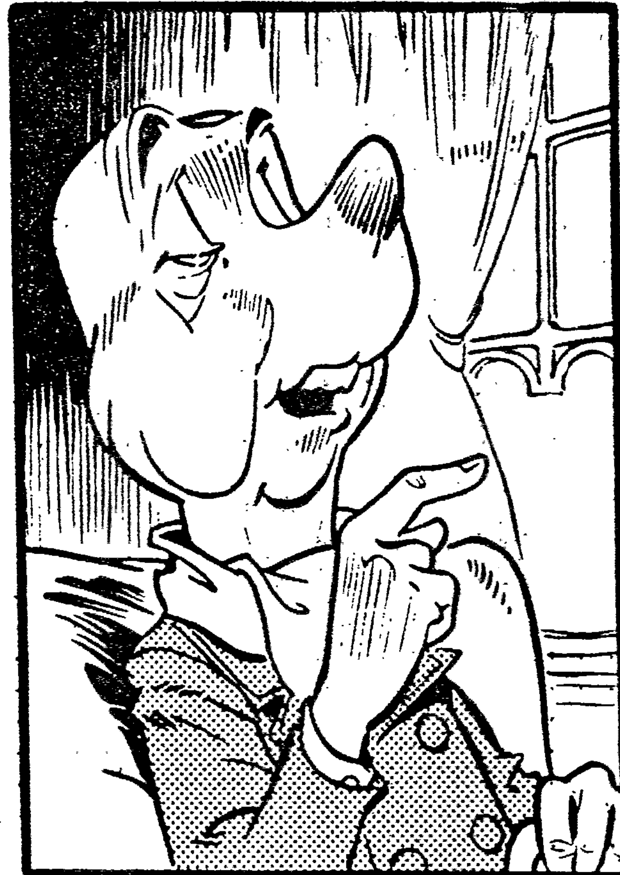
De beambte Dorknoper trok met een lichte zucht enkele papieren uit zijn lessenaar en hield die omhoog.

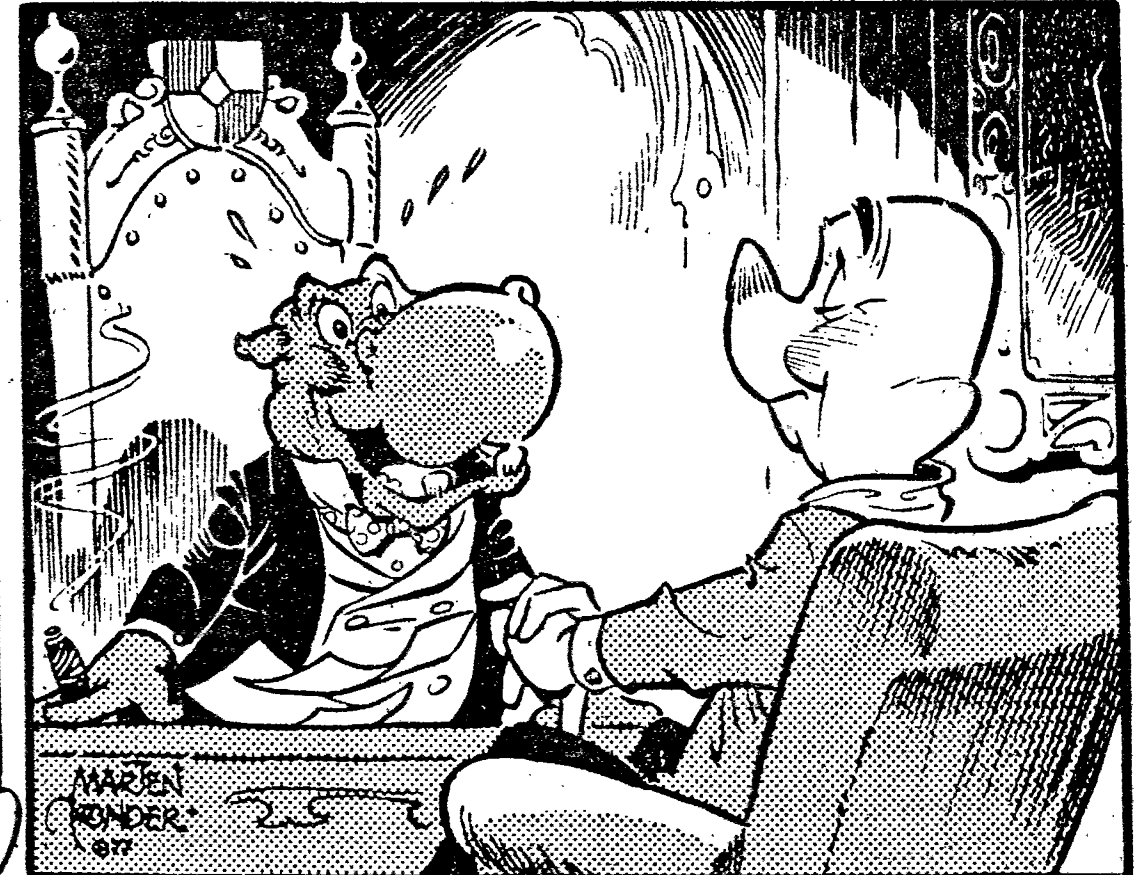
„Dat kan", gaf hij toe. „Een dergelijke zaak is niet eenvoudig, maar wanneer we de nodige formaliteiten in acht nemen, is het niet onmogelijk. Kijk; u moet deze formulieren invullen in drievoud. En na voldoening van de verschuldigde leges en zegelkosten kunnen we aan het werk gaan. Wij, ambtenaren, zijn werkelijk de kwaadsten niet. Met het een en ander zal een korte tijd gemoeid zijn. Een maandje of drie, schat ik."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

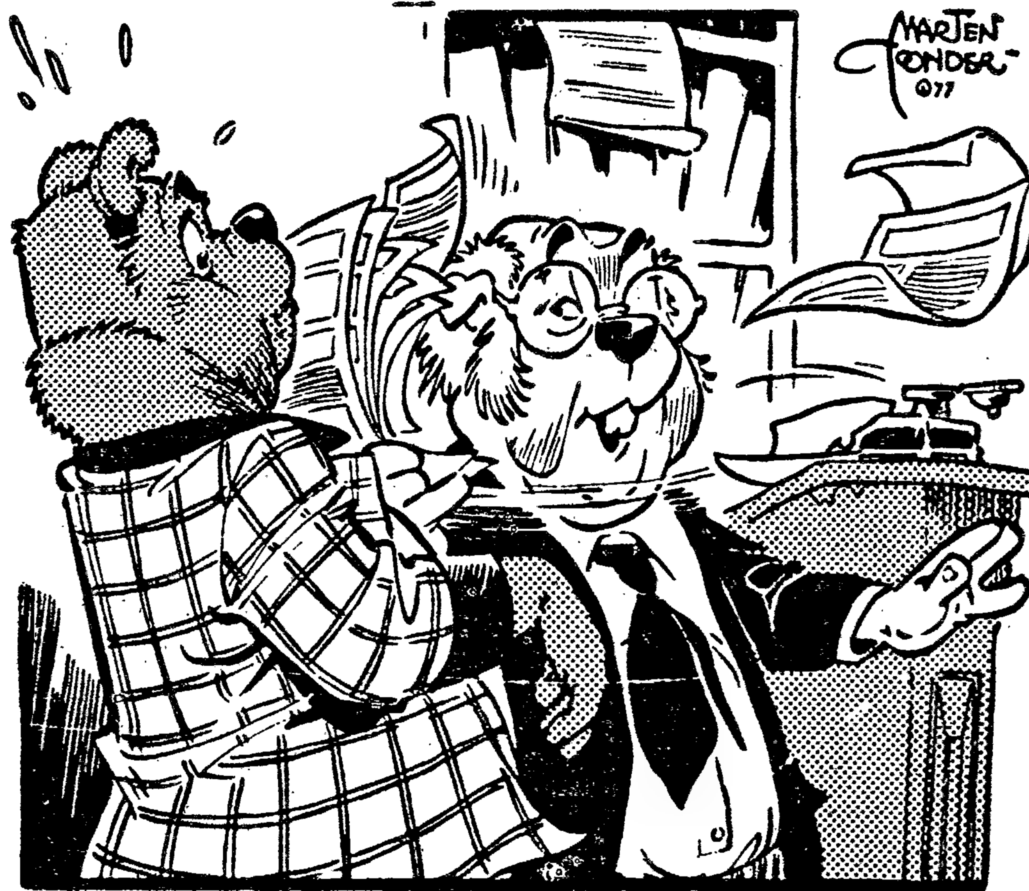

018 Op dezelfde tijd, dat heer Ollie zich op het kadaster bevond, kreeg de burgemeester bezoek van de heer Steenbreek.
„Prettig, dat u me kunt ontvangen", sprak deze. „Ik kom namens een groot konsortorium...."
„Maar natuurlijk", riep de magistraat uit. „Ik ken u wel. Gaat u zitten. U bent toch van..."
„De naam doet er nu niet aan toe," zei de bezoeker plaats nemend. „Het is een wereldomvattende onderneming, die een geschikte plaats zoekt voor een groot pand. Het doel van het gebouw moet voorlopig nog geheim blijven, maar het zal zeker bijdragen tot de bloei en het aanzien van uw stad."
„Geschikte plekken genoeg," verklaarde de heer Dickerdack gul. „We hebben hier een hoop oude rommel, die nodig opgeruimd moet worden. De Waag staat er al eeuwen en er is een stelletje pakhuizen uit het jaar 0..."
De heer Steenbreek onderbrak hem.
„Nee," zei hij. „We zoeken een plek, die een beetje afgelegen is, maar toch niet te ver van de stad. Rust en zuivere lucht, want hier is sprake van het toepassen van een nieuwe vinding. De kosten komen er niet op aan."
„Prachtig", riep de burgemeester opstaande. „Schitterend. U kunt op mijn medewerking rekenen, welk terrein u ook uitzoekt. Al zou het moeten worden onteigend."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

019 Heer Bommel bevond zich intussen nog steeds in het kantoor van de ambtenaar eerste klasse.

„Een paar maanden om mijn grondgebied uit te zoeken?" riep hij uit. „Zo lang kan ik niet wachten, want die stenen beginnen op mijn eetlust te slaan. En als ik 's nachts wakker lig, doorkruisen ze mijn dromen, als u begrijpt wat ik bedoel."

De telefoon op de brandkast begon te rinkelen, en de heer Dorknoper stond traag op.

„Ambtelijke molens malen langzaam maar zeker," sprak hij. „Men kan nu eenmaal geen voorschriften met handen breken."

„Maar dat is een schandaal," riep heer Ollie boven het belgerinkel uit. „Hier gaapt een misstand aan onze voeten en niemand doet er iets aan. Kan er niets aan worden gedaan, bedoel ik?"

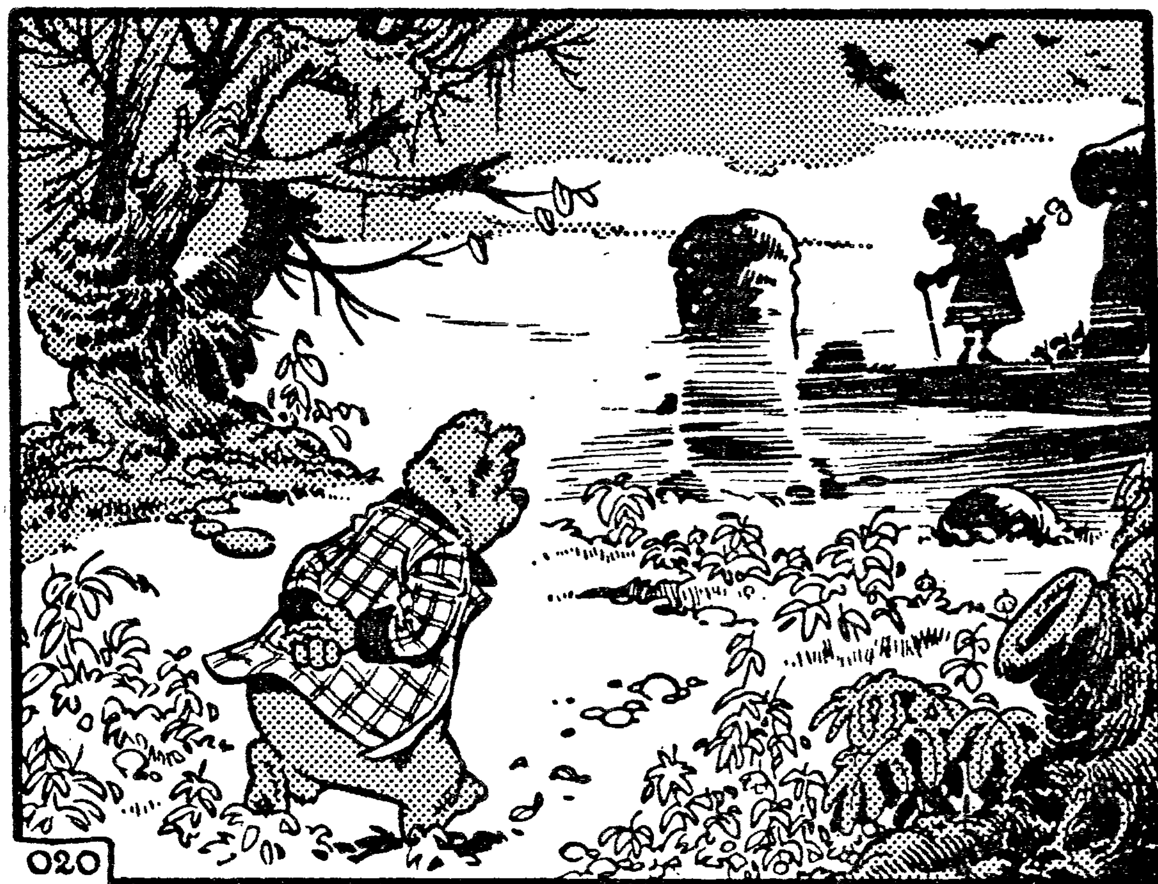
„U kunt natuurlijk voorrang krijgen," gaf de beambte toe. Hij keek peinzend naar zijn nagels en voegde er aan toe: „Dat kost dubbele leges en extra zegelkosten voor een spoedbehandeling. En een dergelijke behandeling moet in zesvoud worden ingediend."

Met deze woorden onttrok hij enige roze formulieren aan zijn lessenaar, en terwijl heer Bommel verwilderd de deur uitliep, greep hij de telefoon.

„Alle mogelijke medewerking aan de heer Steenbreek?" vroeg hij, na een poosje geluisterd te hebben. „Zeker, burgemeester. Een geval als genoemd onder artikel 25934b van de gemeenteverordening zeker? De heer Steenbreek kan over een maand antwoord hebben, maar daar zijn overuren aan verbonden."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

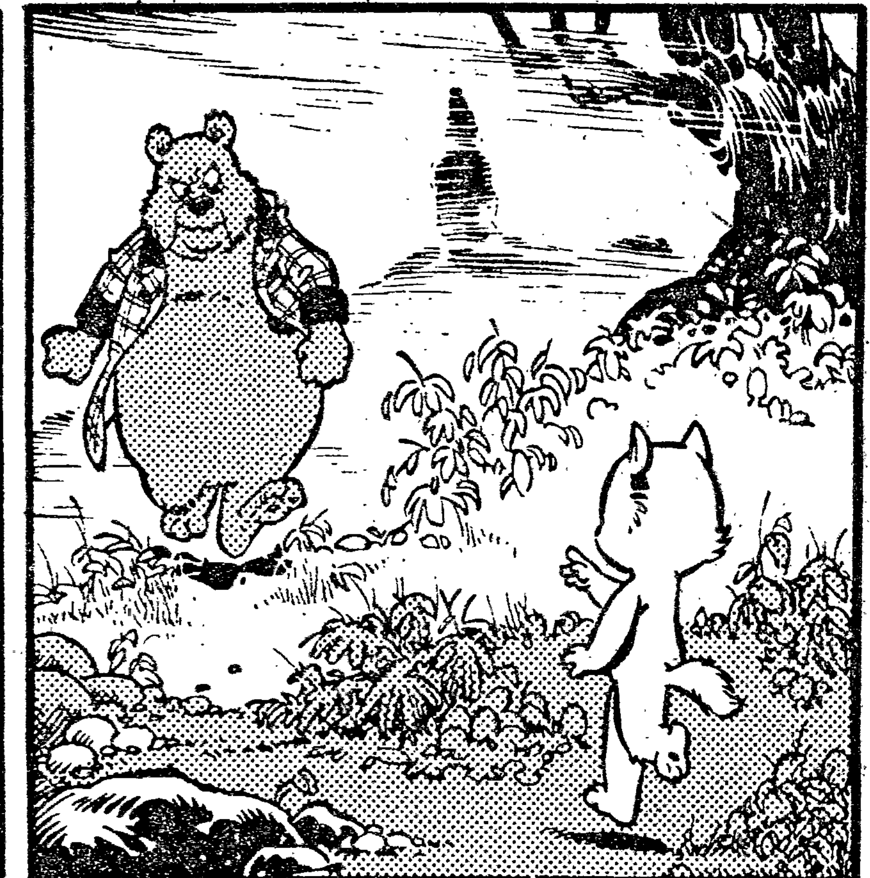
020 Toen heer Ollie die middag de formulieren ingevuld en gepost had, begaf hij zich naar de steencirkel, die hij op zijn terrein ontdekt had. Het landschap lag stil in de herfstnevels en de enige geluiden waren het krassen van een kraai en het gemompel van de markies de Cantecler, die op de heuvel stond. „Vergrijsde stenen houden trouw de wacht," prevelde de edelman, „als denkmaal van een oud geslacht... Niet slecht; de gedachte zit er reeds in, en hoewel de laatste regel nog niet loopt..."
„Maar ik loop wel," riep heer Bommel uit. „Ik heb rust noch duur, en daardoor zie ik nu eens net, dat u toch weer op mijn grond staat!"
„Fi donc," sprak de adellijke dichter verblekend. „Kan men dan niet eens inspiratie uit zijn eigen stenen peuren zonder gestoord te worden door een platte figuur? Het wordt tijd, dat de overheid ingrijpt."
Heer Ollie was een ogenblik sprakeloos, maar toen barstte hij in woede uit. „Dit zijn mijn stenen," zei hij met overslaande stem. „Dit is mijn grond; al zou de onderste steen boven komen, bedoel ik. Ik heb een zesvoud ingevuld, zodat de rechtbank achter me zal staan om indringers van mijn heuvel te jagen."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

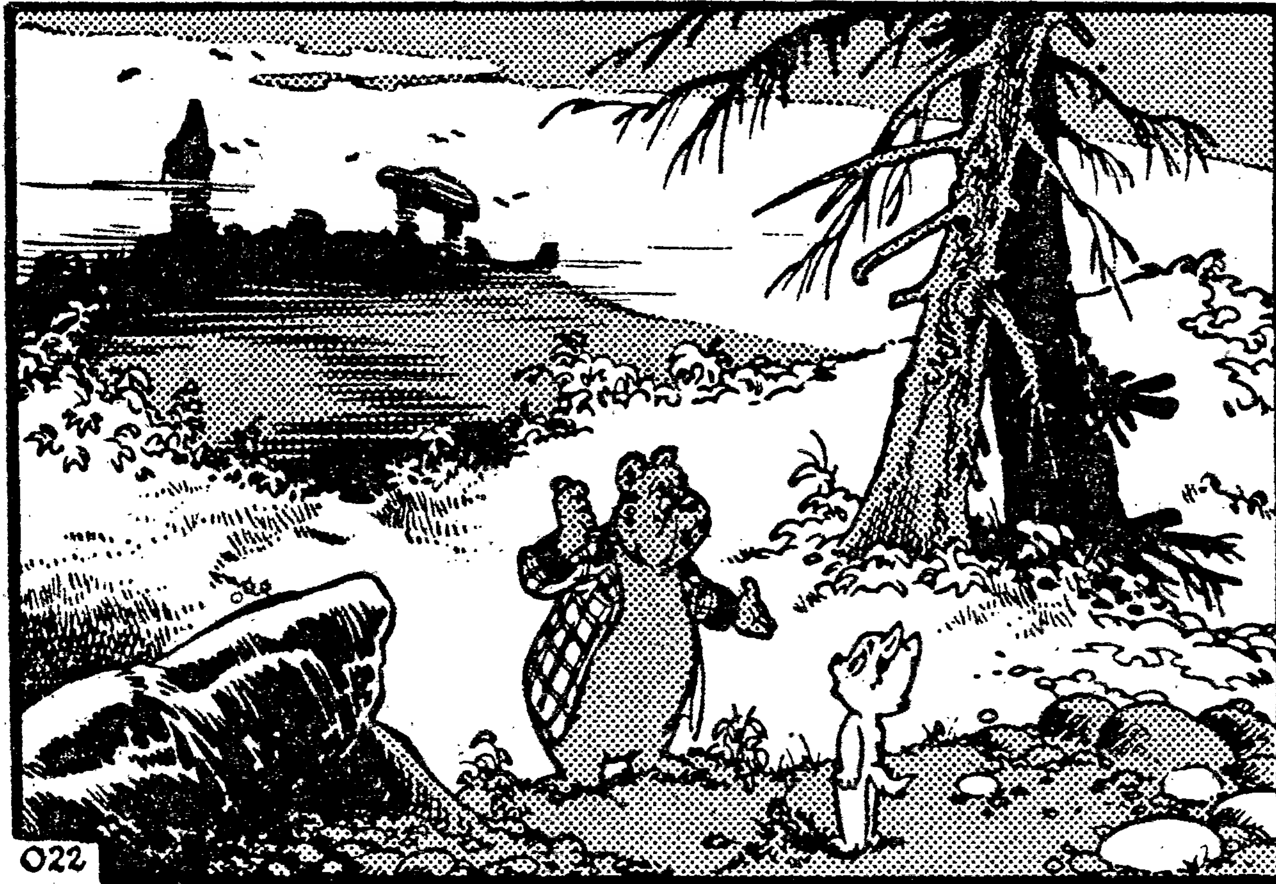

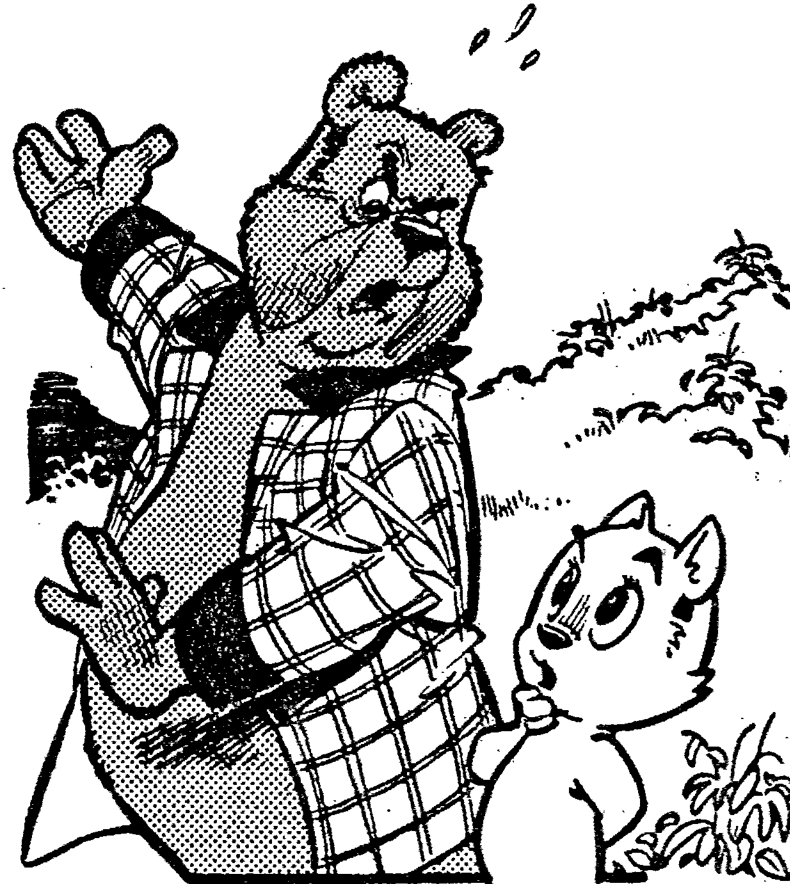

021 De markies hief zijn lorgnon en bekeek de roepende heer met koele blik. „Par exemple," sprak hij. „Deze overlast is onverdragelijk. Marktgeschreeuw bij een eerbiedwaardig monument. Maar de waarheid zal spoedig aan het licht komen, amice. Ik heb een spoedbehandeling ten kadastere aangevraagd."
„Ik ook, ik ook," riep heer Bommel rood. „Ik heb die ambtenaar het vuur achter de vodden gezet. U zal raar opkijken als de waarheid boven water komt. Dan is het gedaan met uw hoge praatjes. Een heer staat op zijn recht, als u dat maar weet. Als het niet buigen wil, dan maar barsten."
De edelman had zich echter al omgedraaid en schreed de heuvel af, zonder om te kijken.
„Ik moet er boven staan," mompelde heer Ollie, terwijl hij aan de andere kant naar beneden liep. „Zijn beledigingen raken mijn koude kleren niet. Maar diep van binnen ben ik gewond, als heer zijnde. En daar zal hij voor bloeden."
In deze gramstorige stemming kwam hij Tom Poes tegen en die zag natuurlijk meteen, dat er iets mis was.
„Is er wat?" vroeg hij deelnemend. „U ziet er slecht uit. Hebt u kiespijn of zo?"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

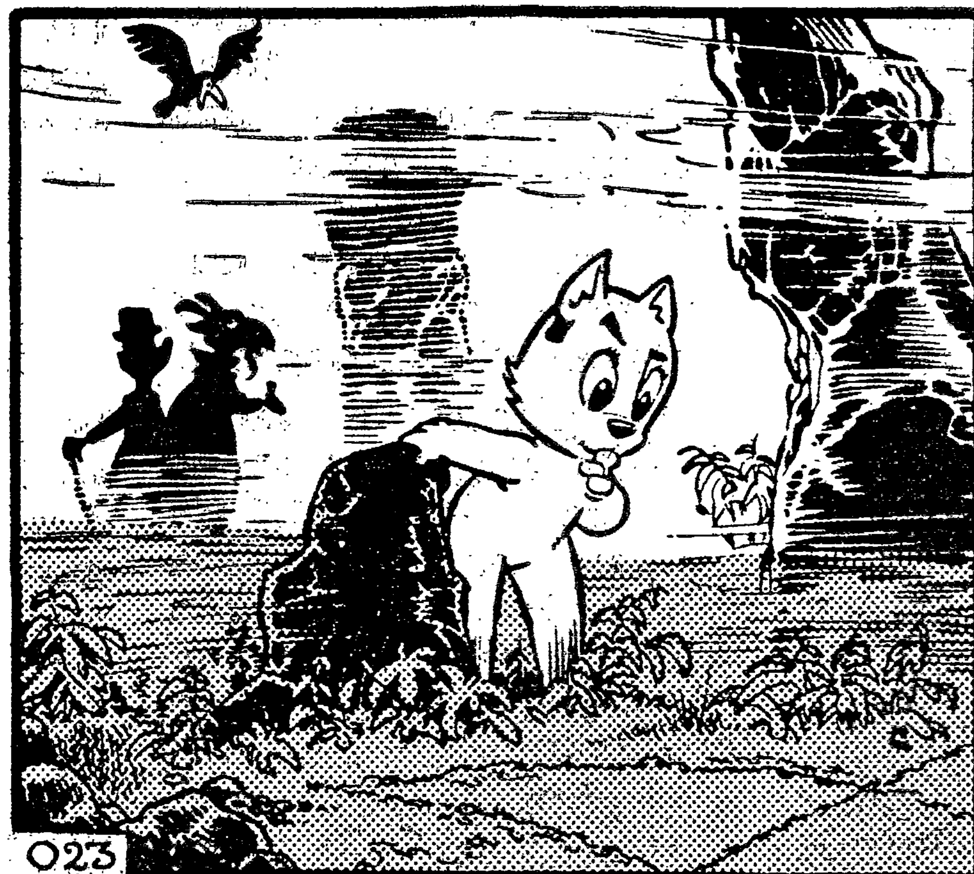

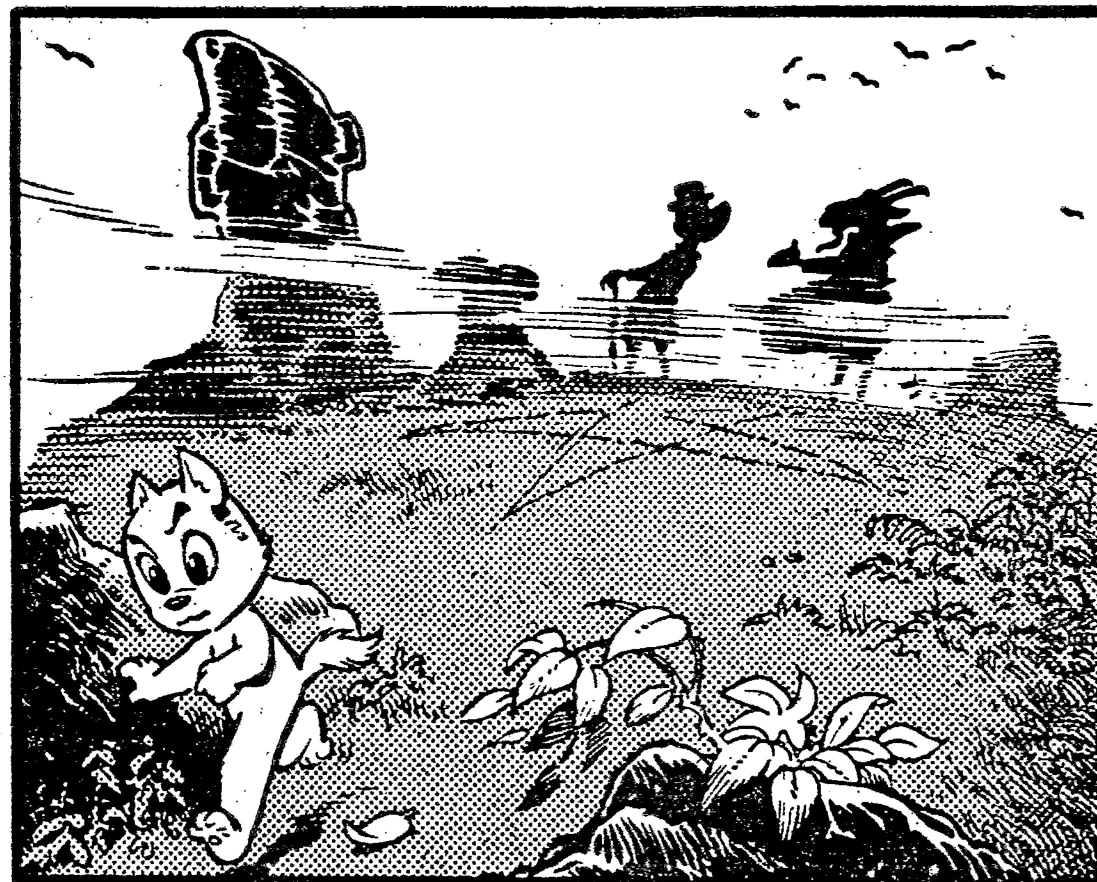

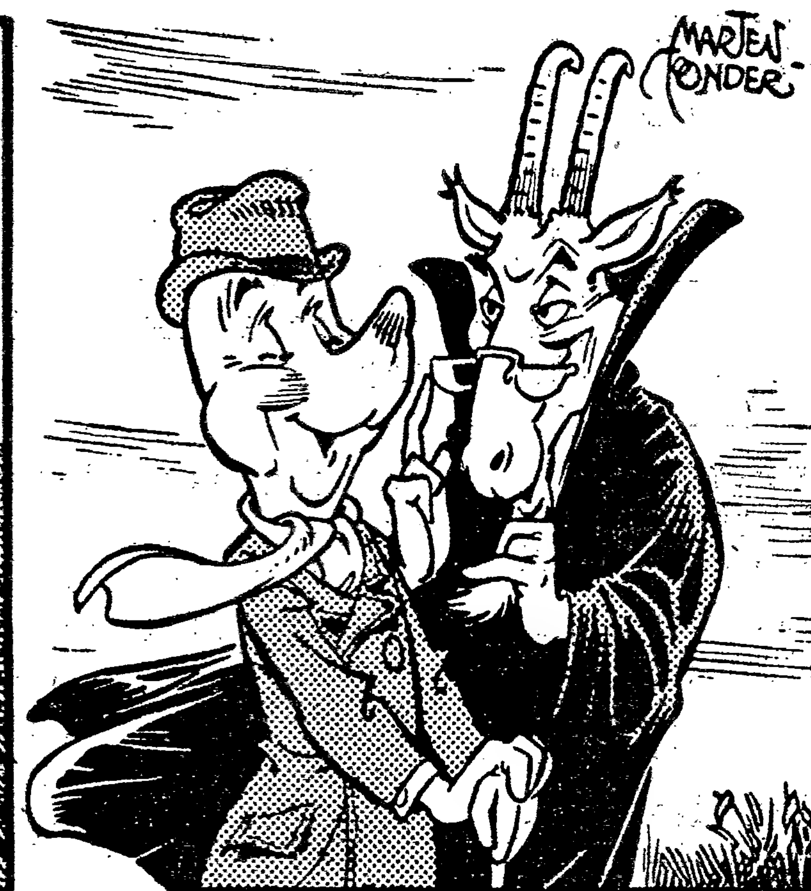
022 Heer Bommel bleef staan en keek Tom Poes somber aan.
„Kiespijn?", herhaalde hij. „Het is erger. Het zit veel dieper, bedoel ik. Er is een worm die aan mijn hartzuur knaagt — en dat is de heuvel die niet van de markies is, zoals ik in zesvoud zal laten uitzoeken! Als je begrijpt wat ik bedoel".
„Nee", zei Tom Poes onthutst. „Niet helemaal".
„Die heuvel", hernam heer Ollie, met moeite zijn ongeduld bedwingend, „daarvan beweert Cantecler dat hij van hem is, terwijl hij van mij is omdat ik eergisteren ontdekte, dat hij tot mijn gebied behoort en dat zal ik laten uitzoeken door het hoogste gerecht".
„Hm", zei Tom Poes. „Ik zou me er maar niet druk om maken. Ten slotte hebt u hem nooit gemist".
„Ach jij", riep heer Bommel boos. „Je begrijpt niet, dat het hier om hogere dingen gaat. Om het beginsel, bedoel ik; maar jij bent nog te jong om zoiets te begrijpen".
Hij haalde de schouders op en liep wrevelig verder, maar Tom Poes begon naar boven te klimmen. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt, en hij wilde wel eens zien, wat dat voor een heuvel was.
„Er moet iets raars aan zijn", sprak hij tot zichzelf. „Anders zou heer Ollie zich er alleen maar kwaad over maken en niet zo vreemd druk".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

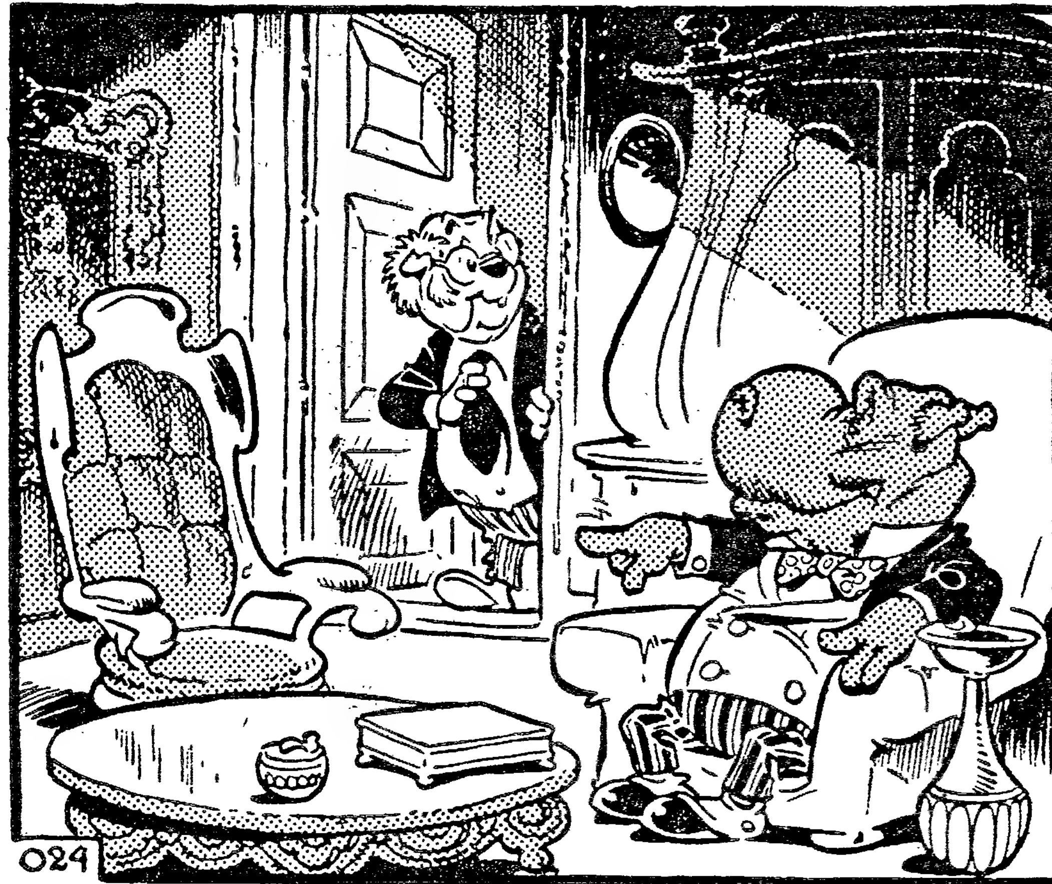

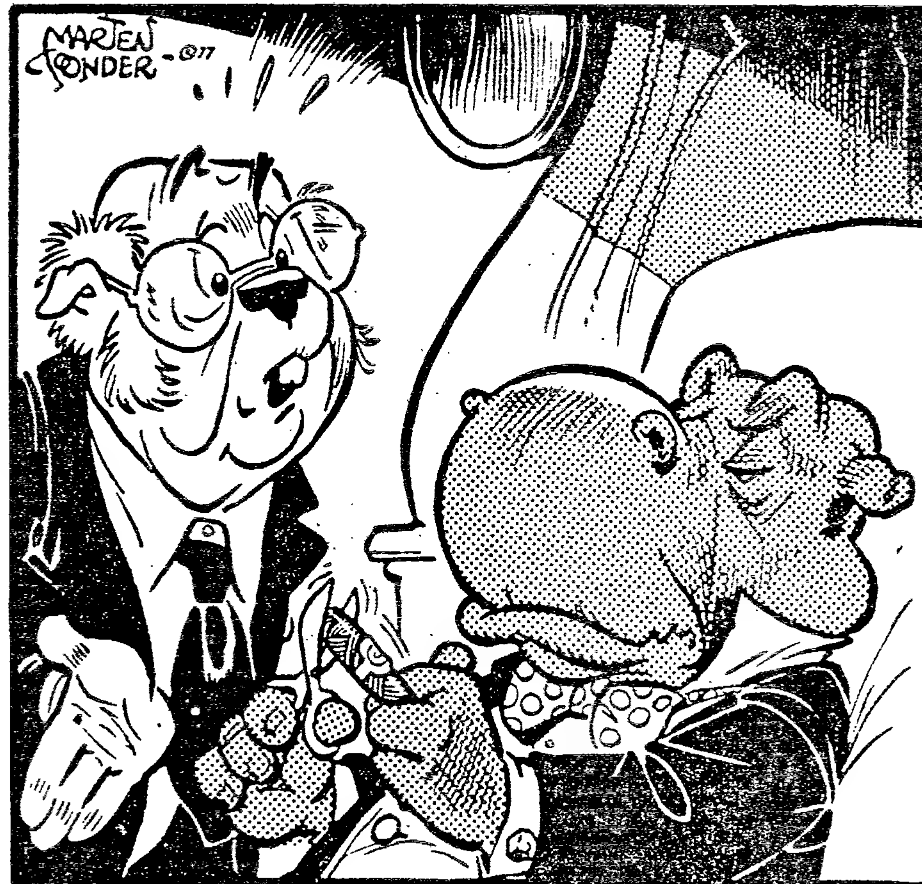
023 Op de heuvel was het koud. Bij het vallen van de avond begonnen er nevels op te trekken, die in de kille wind over de grond kronkelden. Het was er vreemd stil; onder de voeten van Tom Poes ritselden dorre bladen en boven zijn hoofd kraste een kraai.

„Een akelige plek", zei hij bij zichzelf. „Hoe zouden die grote stenen hier op de top komen? Ze zien er uit alsof ze bewerkt zijn; misschien is hier heel vroeger een offerplaats geweest. Als ik heer Ollie was, zou ik dit stuk land maar vergeten".
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door lijnen, die in de kale bodem waren getrokken in de vorm van een soort ster, en hij keek er een poosje aandachtig naar. Maar toen hoorde hij het geluid van naderende stemmen, en omdat hij genoeg gezien had, daalde hij snel de heuvel weer af.
Door de mist kwamen nu de heer Steenbreek en professor Sickbock naar boven klimmen, terwijl ze keurend om zich heen keken en de dampen opsnoven.
„Deze plek had ik op het oog", sprak de laatste. „Hij trok me aan, zodra ik hem zag. Rustig en toch niet te ver van de stad, weet u? Bovendien zuivere lucht, die prikkelend werkt op de adrenaline-afscheiding".
„Inderdaad," gaf de ander toe. „Een alleraardigst plekje. Het zal geen bezwaren opleveren. Er liggen alleen wat puinhopen, en daar bouwen mijn opdrachtgevers nu juist graag op. Het oude moet weg om plaats te maken voor het nieuwe. Ik zal dit terreintje laten kopen".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

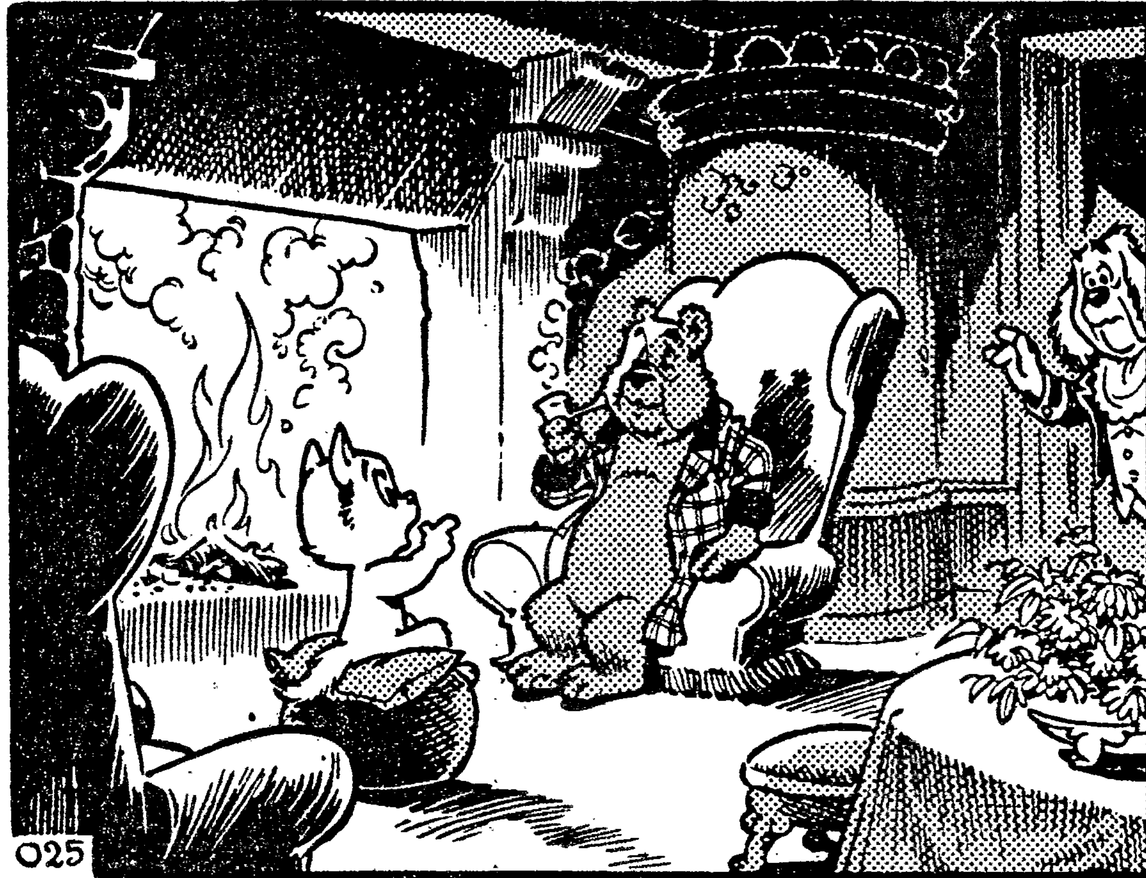

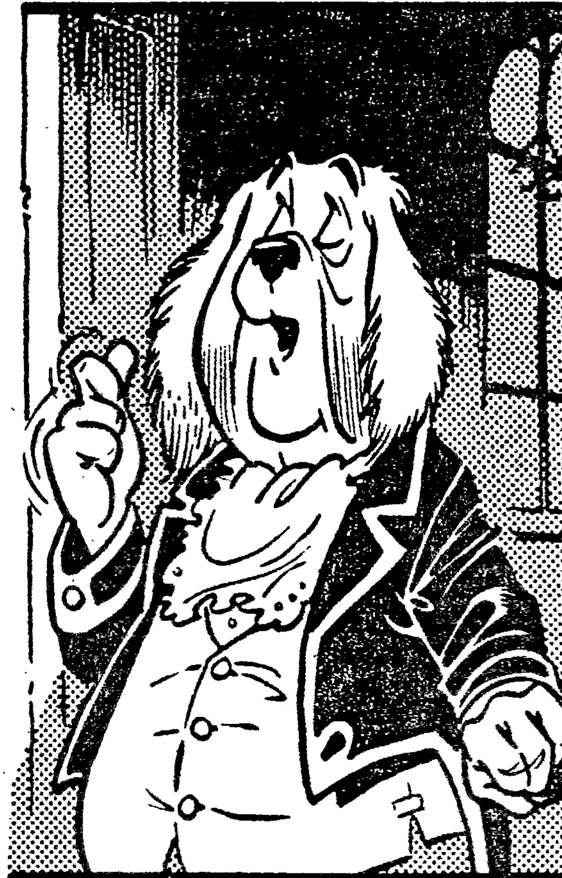
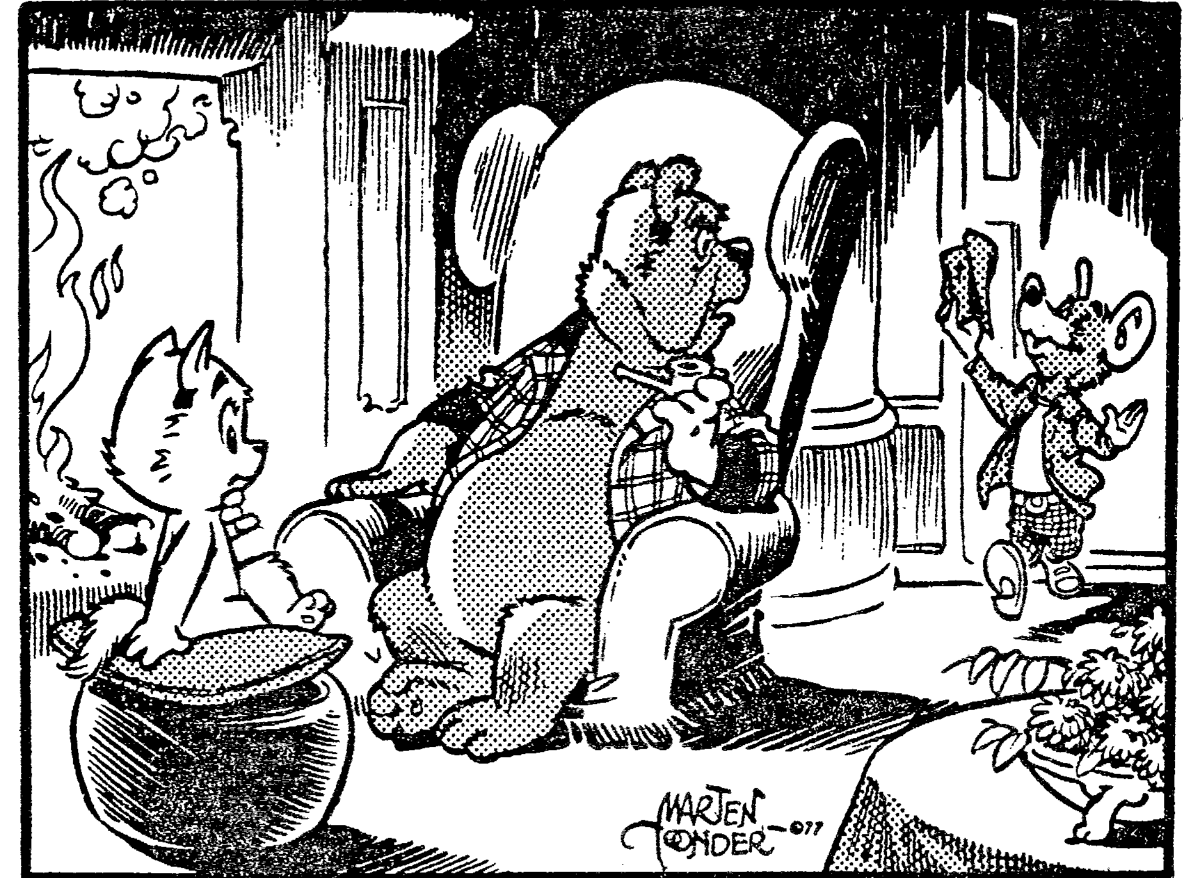
024 Niet lang daarna liet de burgemeester de ambtenaar eerste klasse bij zich komen.
„Ga zitten, Dorknoper", sprak hij. „Sigaartje? Nee? Ook al goed. We moeten even gezellig praten; jij en ik. Kijk, het gaat om een perceeltje, folio XY 666 van het kadaster; ik heb het laten opzoeken. Dat moet worden aangekocht, Dorknoper. En niet over een maand, maar nu. En als dat niet gaat, dan onteigenen. Begrijp je?".

De beambte schudde langzaam het hoofd, terwijl er een zorgelijke trek op zijn gelaat verscheen.
„Onmogelijk, burgemeester", zei hij. „Dat zou strijdig zijn met artikel 25934b van de gemeenteverordening. Bovendien is niet bekend, wie de eigenaar van dat perceel is. Dat wordt momenteel ambtelijk uitgezocht in een dubbele spoedbehandeling voor twee partijen. Deze hebben een daartoe dienend verzoek in zesvoud ingeleverd, als omschreven in artikel 95. U zult een paar weekjes moeten wachten. Het spijt me".
Na deze woorden verliet hij het vertrek, en de magistraat keek hem bewolkend na.
„Wachten?", gromde hij tot zichzelf. „Dat is onmogelijk! Dat zou de stad een belangrijke industrie kunnen kosten. Nee, ik zal buiten de ambtenarij moeten omgaan, en een klein risico nemen. Dat is niet ongebruikelijk; maar het kost wel het uiterste van een burgemeester".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

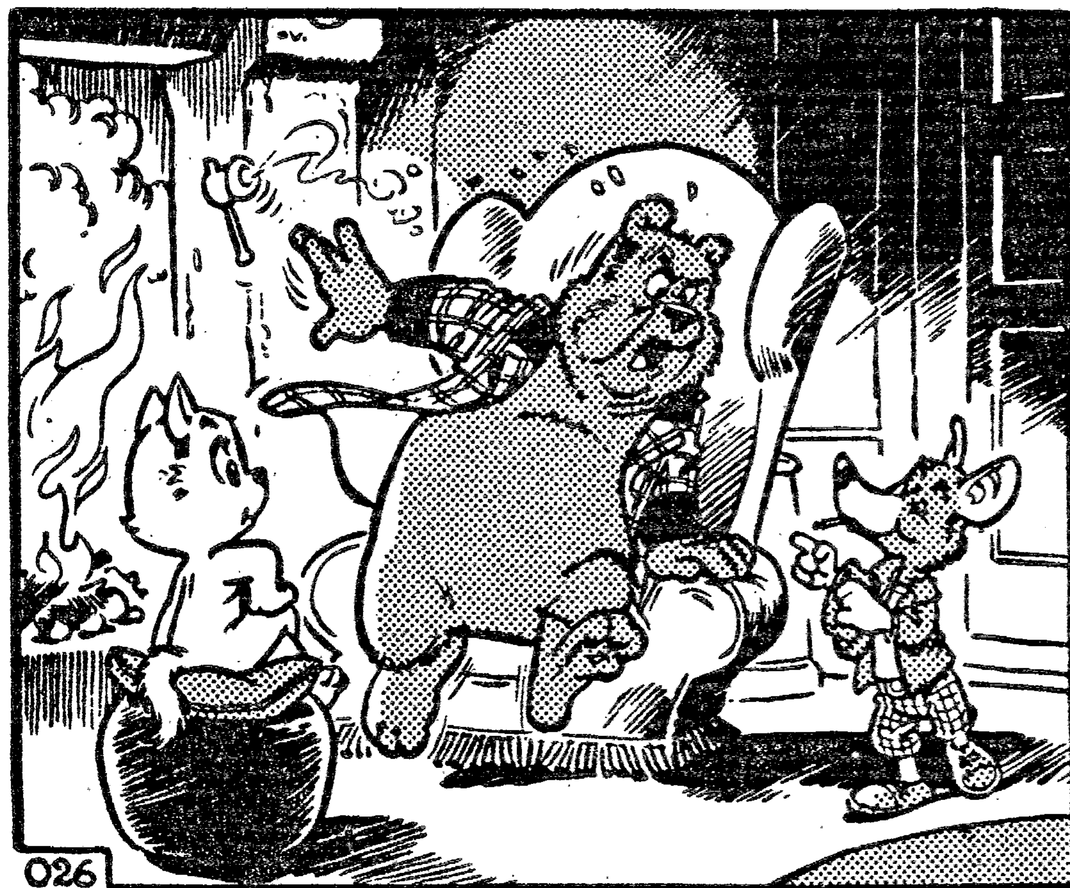

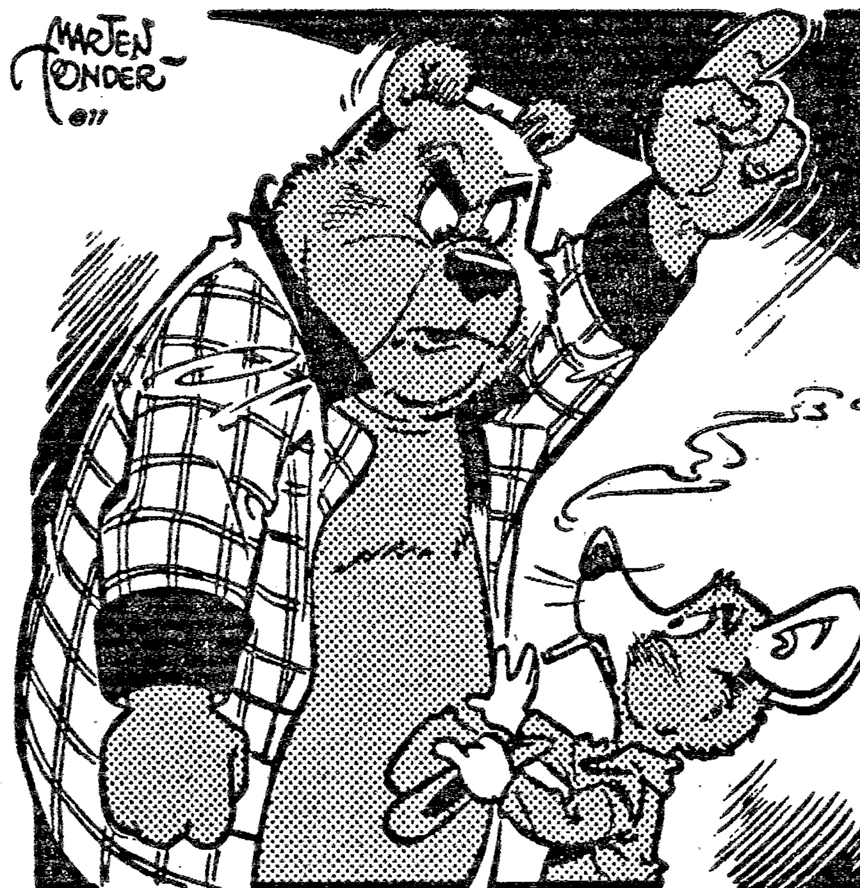

025 Toen Tom Poes die avond een bezoek aan Bommelstein bracht, zat heer Ollie broedend bij de haard.
„Zo, jonge vriend", groette hij somber. „Heb je eindelijk begrepen, waarom die heuvel mij als stenen op de maag ligt?".
„Hm", zei Tom Poes. „Laat die stenen nu maar waar ze zijn. Het gaat om iets anders. Ik heb in de krant gelezen, dat professor Sickbock weer in de stad is. Hij is bezig met de een of andere uitvinding, en die deugt natuurlijk weer niet".
„Die?", riep heer Bommel uit. „Hoe kan je me met zulk gebazel lastig vallen, terwijl ik met belangrijke dingen bezig ben? Sickbock is een zwetser, die mij van mijn praatstoel geworpen heeft toen ik met de krant over mijn overblijfselen sprak".
Op dat moment stak Joost zijn hoofd om de hoek van de deur. „Daar is de journalist Argus, van de Rommeldamse Courant", kondigde hij aan. „Hij vraagt belet, met uw goedvinden".
„Niks belet", riep heer Ollie. „Laat hem binnenkomen! Hij is degene, die over die professor geschreven heeft, in plaats van over mij. Daar wil ik hem wel eens even op wijzen, want het is een misstand".
„Die kom ik rechtzetten", zei Argus binnentredend. „Deze keer wil ik wel een stuk over uw steencirkel hebben. Want nu ze opgeruimd gaat worden, wil ik er meer van weten".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

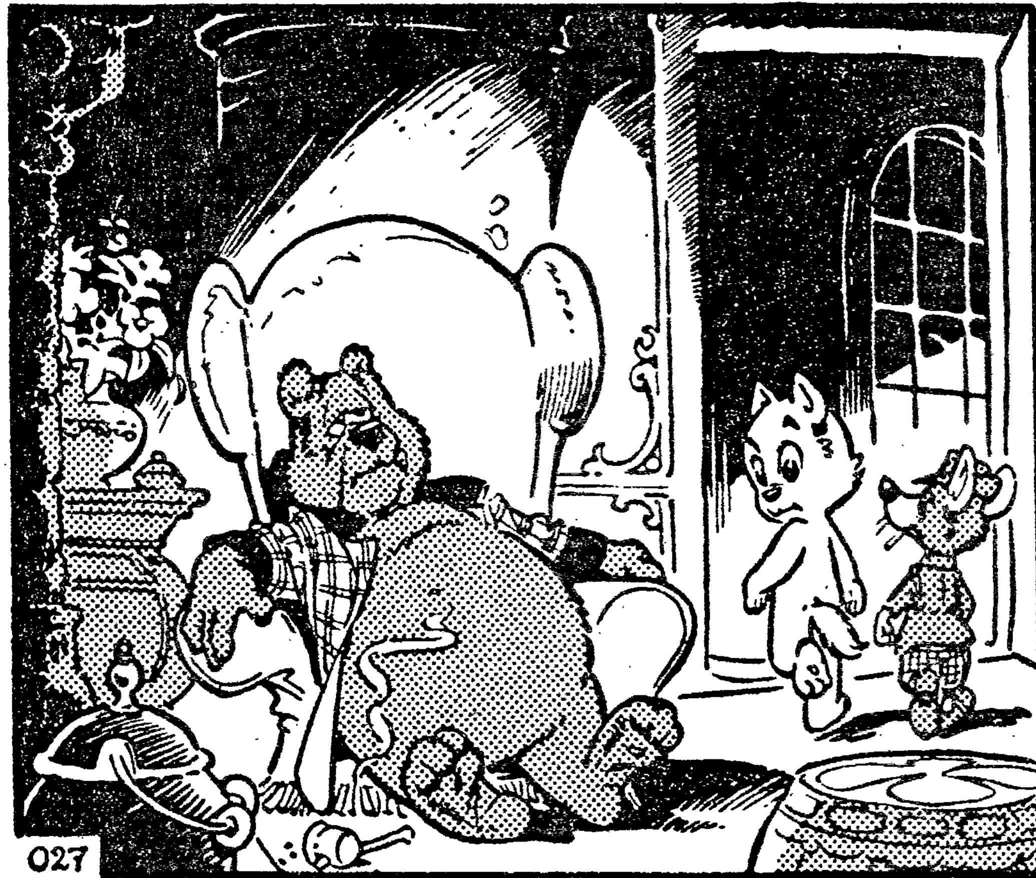

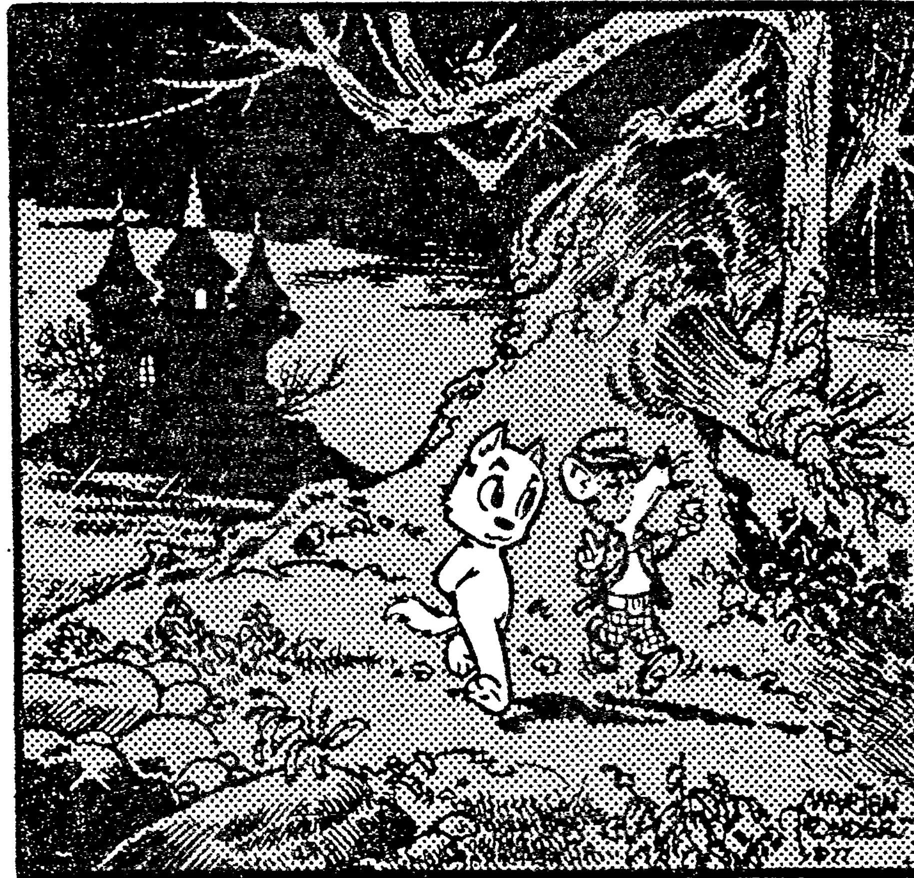
026 — „Worden mijn stenen opgeruimd?" riep heer Bommel overeind springend. „W-wat bedoelt u?"
„Ach, ik heb zo mijn bronnen," zei Argus met een fijn lachje. „Op die heuvel wordt een groot eigentijds gebouw gezet, schijnt het. De burgemeester heeft een bouwvergunning gegeven. Hebt u het verkocht? Of wat?"
„Onmogelijk," zei heer Ollie gekeeld. „D-dat kan niet. D-dat is mijn grond, en daar heb ik geen vergunning voor gegeven.
Mijn goede vader zou zich in zijn kelder omdraaien als hij het hoorde. Men kan de grond van een heer niet verkopen zonder dat hij het weet, en dat zal ik ze laten merken! Als ik maar wist hoe."

Hij zweeg, overmand door ontroering, en nu stond Tom Poes op. „Maar is dat uw grond wel?", vroeg hij. „Het is trouwens een akelige heuvel; het deugt daar niet. Waarom maakt u er toch zo'n drukte over?".
„Omdat de markies achter de stenen zit", verklaarde heer Bommel hees. „Die heeft ze verkocht, terwijl ze van mij waren. Is dat soms niet genoeg reden?".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

027 — Heer Bommel liet zich uitgeput in zijn stoel zinken en staarde dof voor zich uit.
„Als er nog recht is, zullen die stenen een staartje krijgen", mompelde hij met bleke lippen.
„U weet dus niets van die verkoop", zei Argus. „Zoiets dacht ik al. Dan ga ik maar weer eens verder".
Hij zette zijn hoedje op en liep naar de deur. En omdat heer Ollie tot sombere gepeinzen vervallen was, volgde Tom Poes de reporter.
„Hoe kan de burgemeester een bouwvergunning geven, als de grond niet gekocht is?", vroeg hij toen ze buiten liepen.

„Dat kan niet, en dat is het 'm juist", verklaarde de ander. „Er zit een luchtje aan. Een kansje op promotie, denk ik. Dat stukje over zo'n professor Sickbock was niet wat je noemt pakkend. Maar nu heb ik het gevoel, dat ik iets aardigs op het spoor ben. Ik weet al wat ik nu ga doen".

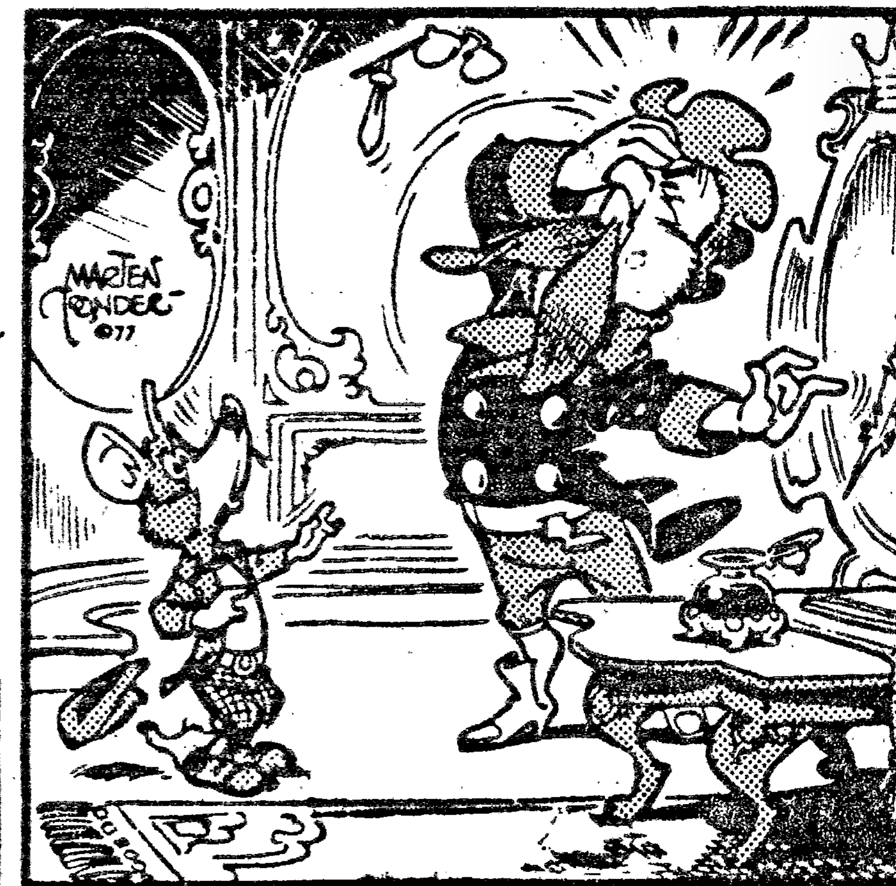
„Wat dan?", vroeg Tom Poes nieuwsgierig.
Als antwoord wees de journalist op het buiten van de markies De Cantecler, dat glanzend vóór hen in het maanlicht lag.
„Daar ga ik een bezoekje brengen", zei hij. „Een knuppel in dat hoenderhok gooien; daar houden de lezers van".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

028 Toen de reporter werd aangediend, zette de markies juist een punt achter de laatste regel van zijn gedicht.

„Een samenvloeien van inspiratiestromen", sprak hij gedragen. „Dat heeft men soms. De herfst in tweeklank met mijn monumenten. Luister: het zingt als volgt: „Als weemoed door het lommer vaart, En smart'lijk uit het welkend bloemblad staart, dan houden oude stenen trouw de wacht..."

„Ja, ja, die stenen", onderbrak Argus haastig. „Daar gaat het om. Met vergunning van de burgemeester worden ze opgeruimd. Weet u daar iets van"

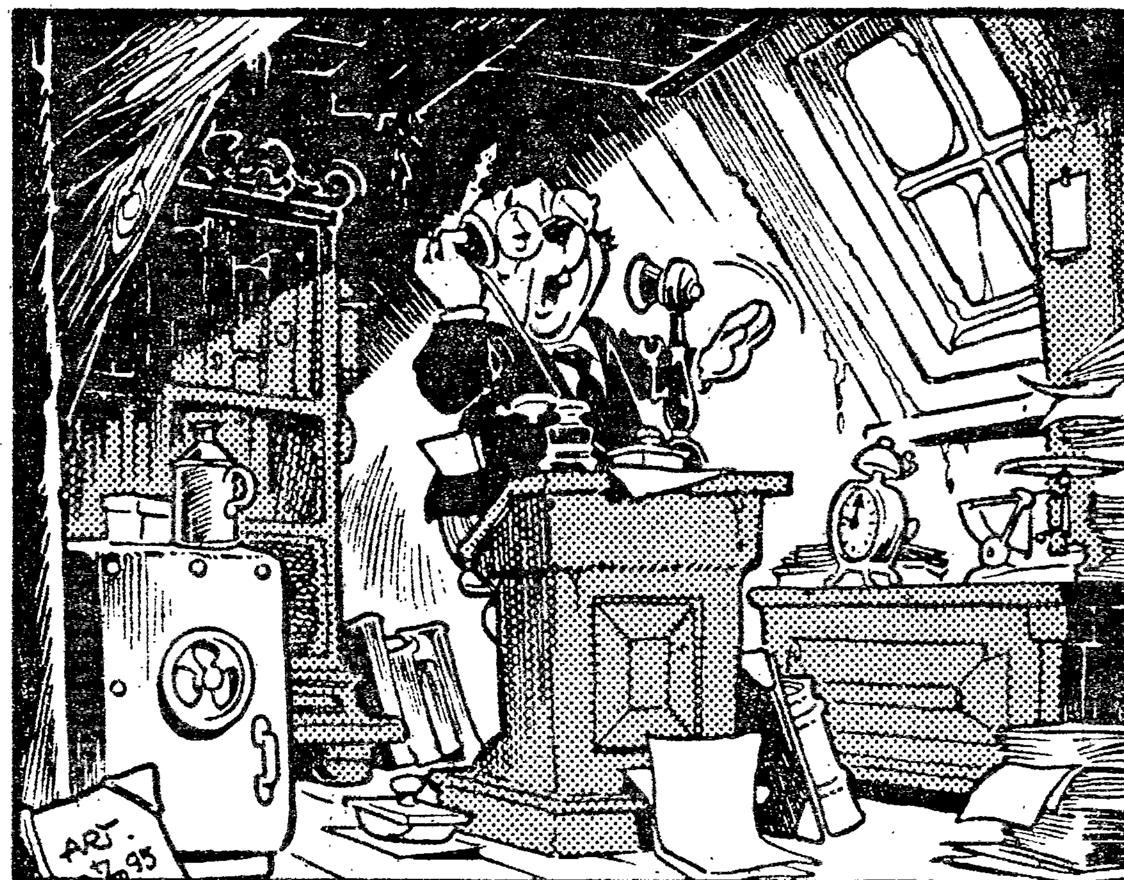
De edelman verbleekte, en terwijl hij langzaam opstond, sloeg hij de hand aan het voorhoofd.

„Parbleu", lispelde hij. „Dit gaat te ver, Het grauw treedt met voeten op de sporen van een oud geslacht. Deze eh.. Bommel heeft mijn historische heuvel verkwanseld. Hij heeft met Dickerdack onder één hoedje gespeeld. Dat komt ervan wanneer men de burgemeester uit de smalle gemeente haalt. Maar nu gaan er hoofden vallen, dat verzeker ik u!"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

029 Toen burgemeester Dickerdack de volgende morgen het ochtendblad openvouwde, nam zijn gelaat een asgrauwe kleur aan terwijl het langzaam uitzakte.

„Hoe weten ze dat", vroeg hij zich af. „Hoe zijn ze dáár aangekomen? Wat nu?" Hij slikte moeilijk en greep de telefoon om met bevende vingers de ambtenaar eerste klasse op te bellen.

„Dat stukje", sprak hij. „In de Rommeldammer. Dat heb je gelezen? Juist, ja over die bouwvergunning. Vreselijk. Mijn toekomst staat op het spel. Die van de stad ook, trouwens. Ik zit in de moeilijkheden Dorknoper. Ik hoop, dat je achter me staat".

De hooggeplaatste beambte had echter weinig meegevoel.

„Onmogelijk", verklaarde hij. „Ik zit hier, en dat is al moeilijk genoeg in deze slechte behuizing. Het wordt tijd, dat ik een nieuw kantoor krijg".

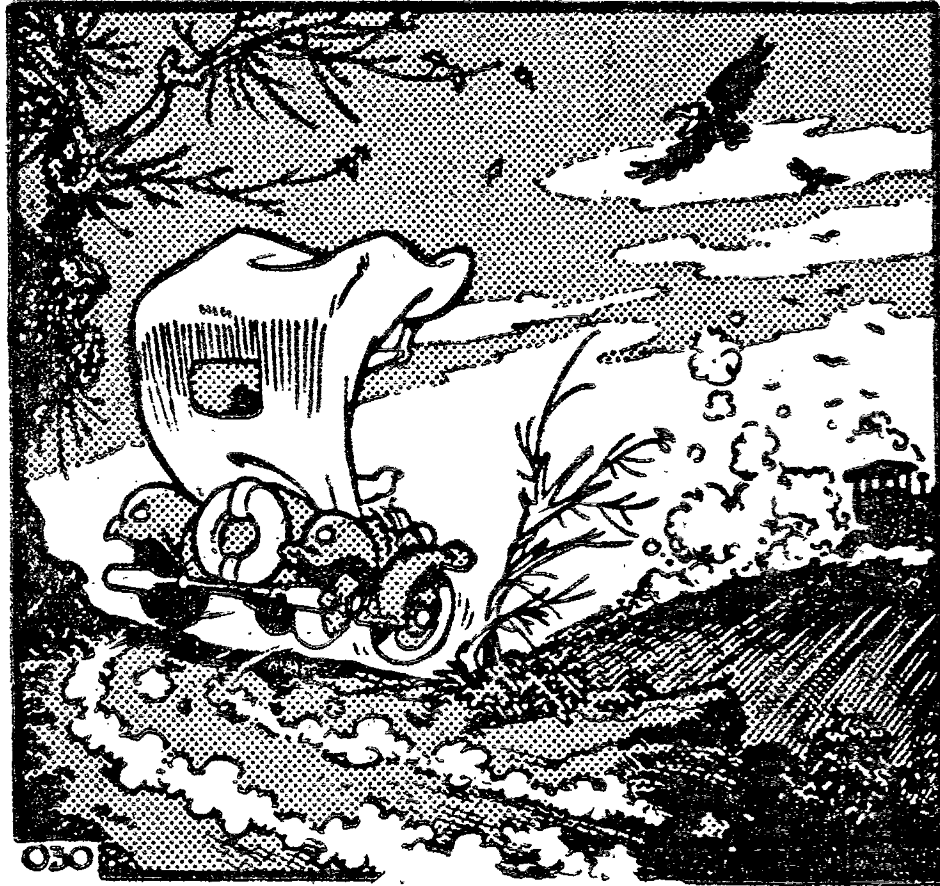
Uit de hoorn klonken klaaglijke geluiden, maar hij sneed die krachtig af.

„Wat u gedaan hebt, is een ernstige overtreding", hernam hij. „Strijdig met artikel 25934 van de gemeenteverordening. Ik ben bezig deze zaak met spoedbehandeling te onderzoeken, zodat er binnen enkele weken antwoord te verwachten is. Als dat gunstig uitvalt, kan misschien met terugwerkende kracht uw vergunning bevestigd worden. Ik zeg; misschien!"

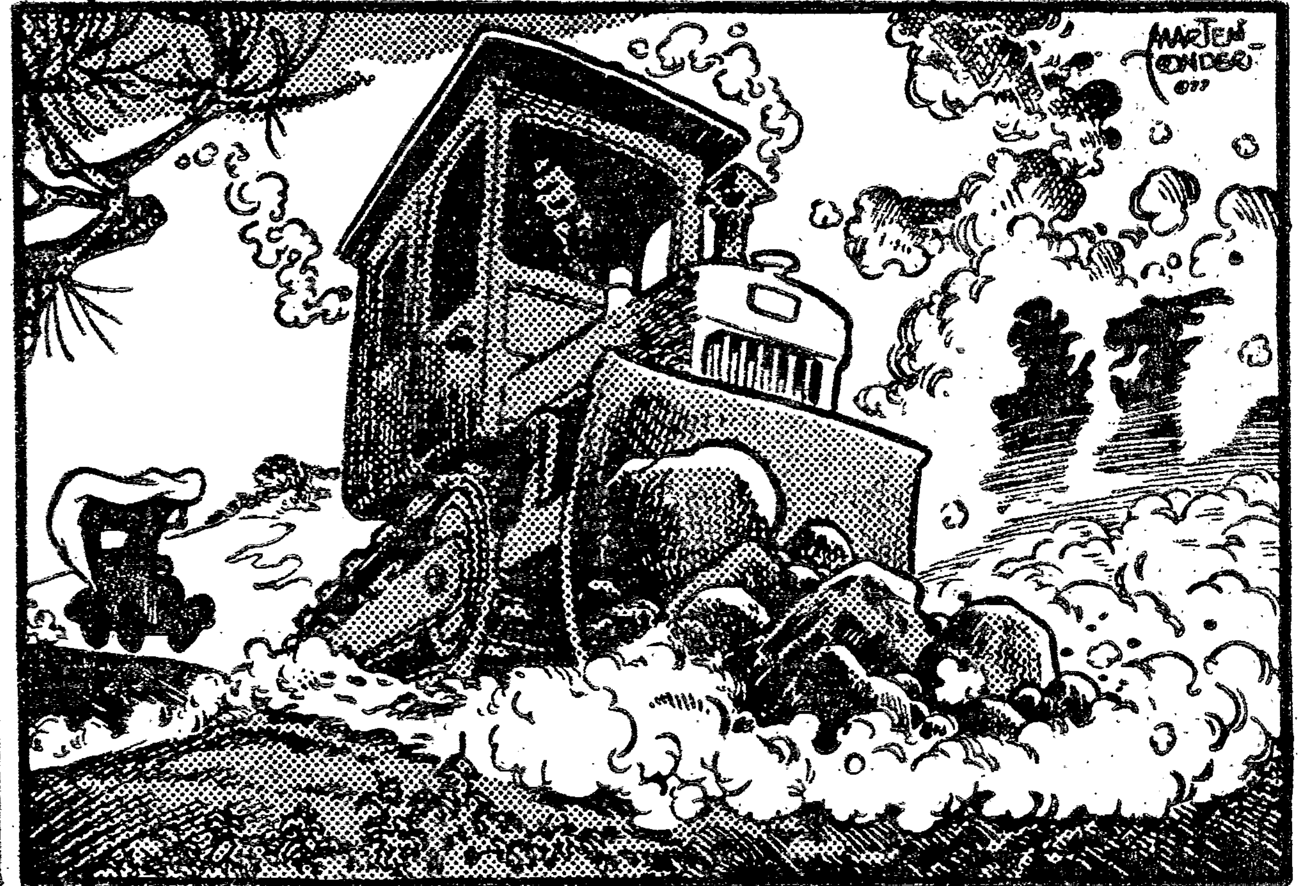
Hij legde de hoorn op de haak en trok zijn mond in een grimmige plooi.

„Er wordt werkelijk te veel van ons ambtenaren gevraagd", mompelde hij. „Men moest eens weten in wat voor omstandigheden we soms moeten werken".

Heer Bommel en de Denktank

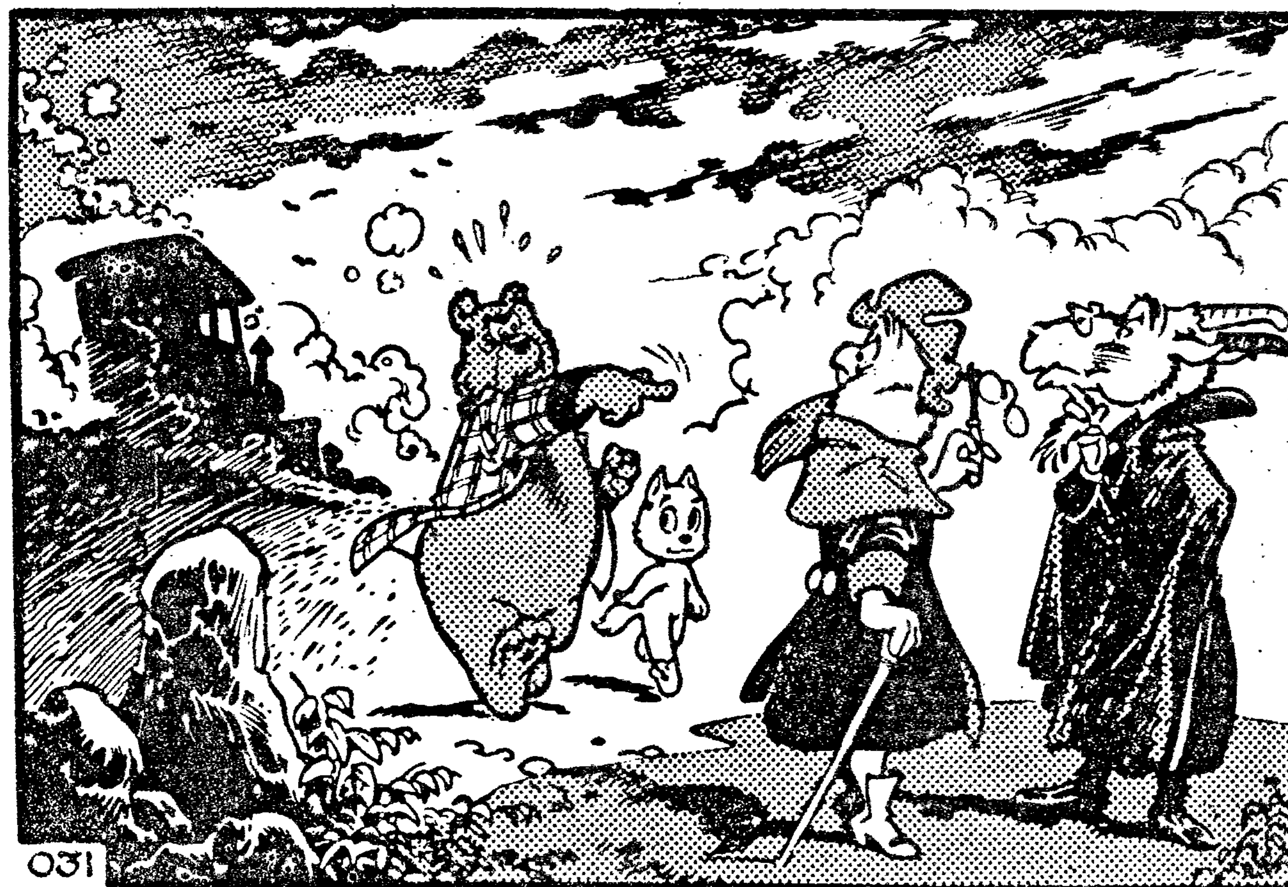
030 Heer Bommel was al vroeg uitgegaan, zonder de krant te lezen, en hij had Tom Poes meegenomen om een getuige te hebben, zoals hij zei.
„Om te beginnen gaan we naar mijn heuvel”, sprak hij. „Daar ga ik mijn vlag op zetten, al zou ik het gebied persoonlijk moeten omheinen. En daarna...”
Verder kwam hij echter niet, want op dat moment kwam het stukje grond in zicht, en de schrik verlamde hem. Geen wonder. Dichte stofmassa's wolkten boven de terp omhoog en een bulderend geluid verscheurde de stilte, vermengd met het gekras van kraaien.
„We zijn te laat”, zei Tom Poes. „Ze zijn al begonnen. Daar is een graafmachine aan het werk”.

„Ik wist het!” jammer heer Ollie. „Ik wist het! Men noemt geen koe bont of er loopt een streepje door. Maar ik zàl ze”. De markies De Cantecler was hem echter al voor geweest, en nadat hij het graafwerk had waargenomen, wendde de edelman zich met ingehouden toorn tot de geleerde, die daar toezicht hield.

„Fi donc”, sprak hij. „Wat beduidt dit”
„Daar sta ik buiten, mijn waarde”, verklaarde de professor. „Ik ben hier in opdracht van een belangrijke onderneming, die een open oog heeft voor het belang der wetenschap”.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

031 De markies haalde diep adem om zijn ontstemming duidelijk te gaan maken, maar hij werd gestoord door een toornig geroep achter zich. Het was heer Bommel, die met driftige pas door de stofwolken naderde, terwijl hij met een trillende vinger naar de edelman wees.

„Schavuit!", riep hij boven het graafgebulder uit. „Dat verkoopt mijn grond en maakt mijn heuvel plat achter mijn rug terwijl het zich een markies noemt. Maar dit is een lage schurkenstreek, als u dat maar weet!"

De heer De Cantecler keerde zich om en wees dreigend naar de ademloze heer.

„Niet ik, maar gij!", riep hij uit. „Gij hebt mijn grond verkocht. Grof geld heeft u op zo'n laag peil gebracht, dat ik u eindelijk door het gerecht kan treffen. Ge zijt een crapule".

Heer Ollie stond een ogenblik sprakeloos, maar toen maakte een diepe verontwaardiging zich van hem meester.

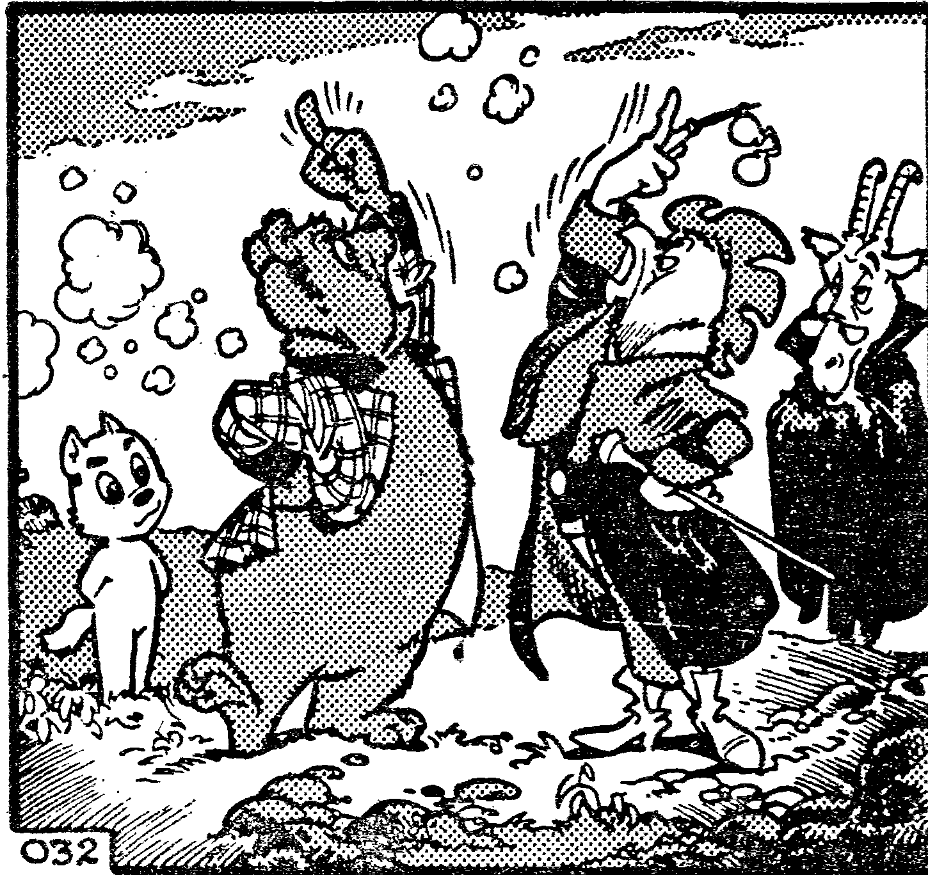
„Ik", piepte hij. „Ik mijn land verkopen? Nooit! Mijn goede vader zou dat nooit hebben goedgekeurd. Ik zou nog liever, als u begrijpt wat ik bedoel".

„Parbleu", prevelde de edelman. Hij hief zijn lorgnon en bestaarde de verwrongen gelaatstrekken voor hem.

„Ik geloof waaratje, dat ge de waarheid spreekt", zei hij.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

032 „Ik spreek altijd de waarheid!", riep heer Bommel uit. „En als u mijn heuvel niet verkocht hebt, heeft iemand anders dit op zijn geweten, want ik heb het ook niet gedaan".

„Wie dan wel", mompelde de markies duister. „Wie ondergraaft hier de monumenten van oud geslacht?"

Toen nam hij een fiere houding aan en hief zijn oogglazen naar het zwerk, dat door stofwolken verduisterd werd.

„Wee degene, die dit op zijn geweten heeft", sprak hij met opgekropte stem.

„Ik zal hem weten te vinden!", verklaarde heer Ollie met gezwollen borstkas.

„Voor het gerecht met hem!", riepen de beide heren.

Onthutst over hun eenstemmigheid draaiden ze zich om en daarop ging ieder zijns weegs.

„Nu zijn er dus twee, die door de wet op hun plaats gezet moeten worden", prevelde de edelman onder het gaan.

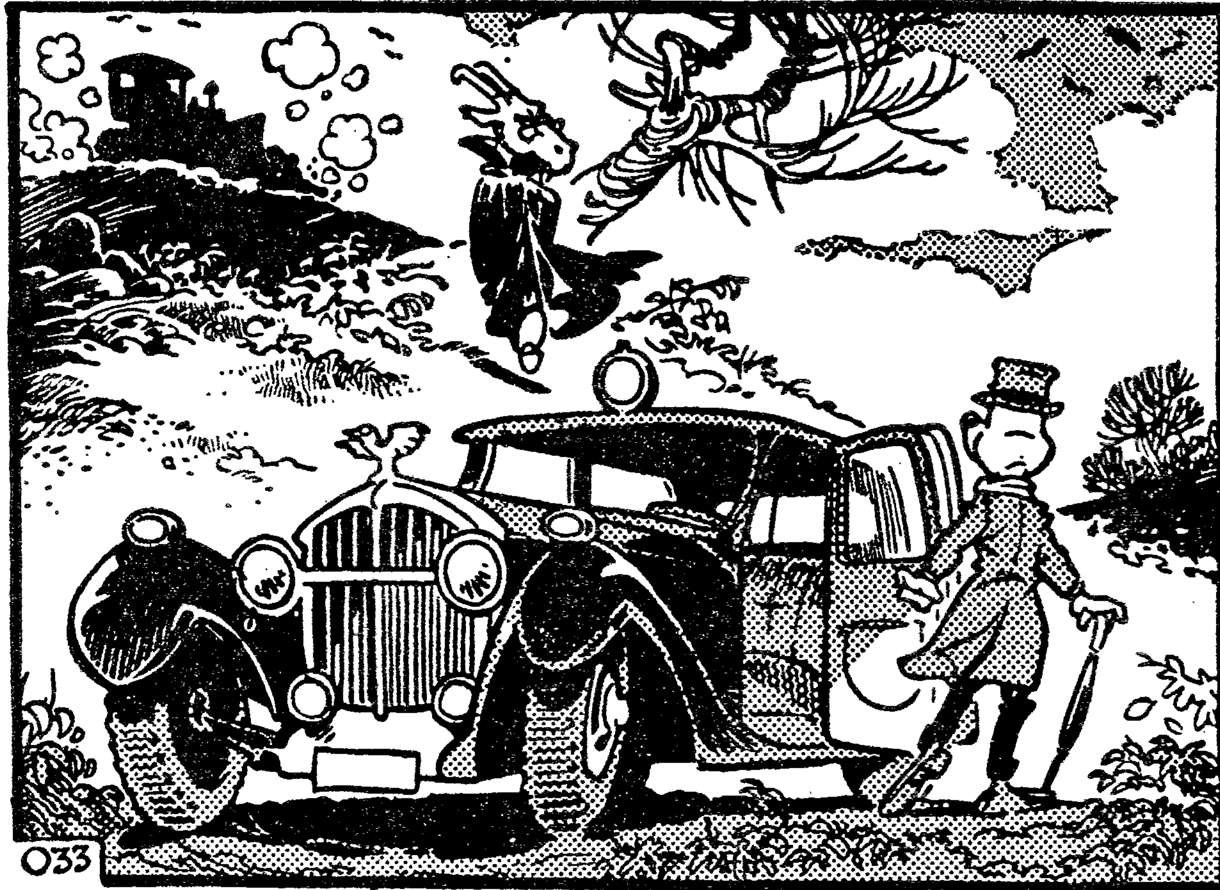
En heer Bommel zei stil voor zich heen: „Nu zijn er dus twee, die door een heer alleen op hun plaats gezet moeten worden".

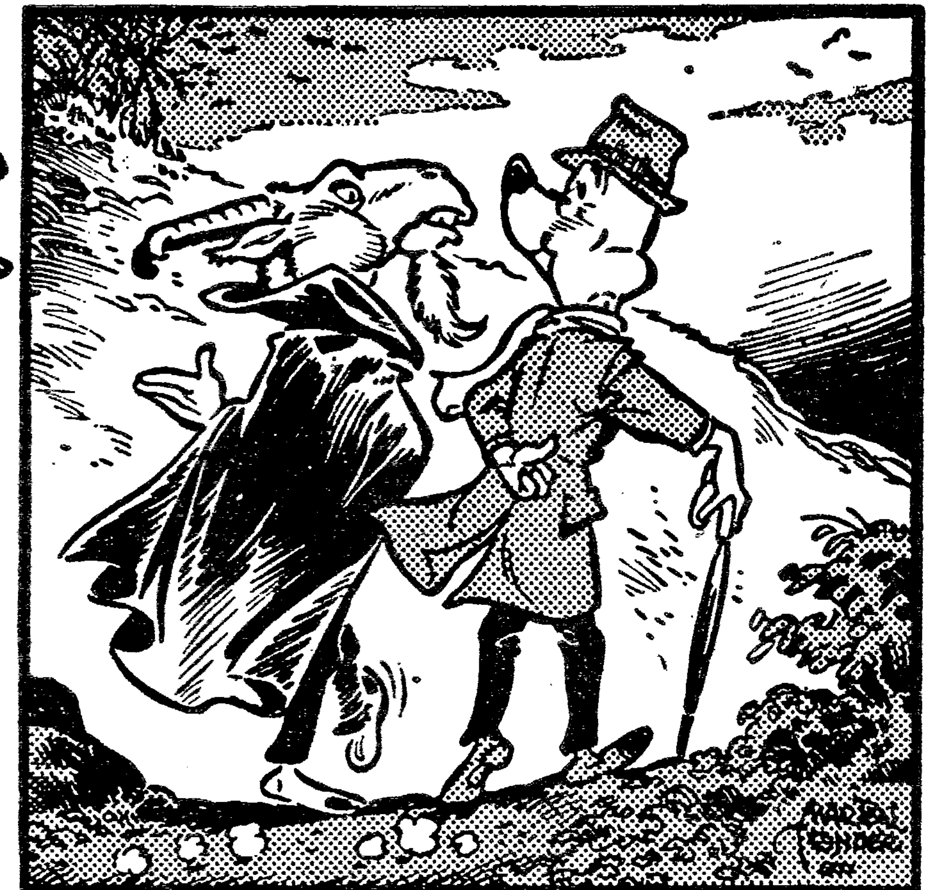
Professor Sickbock had de woordenwisseling zwijgend gevolgd en trok bezorgd aan zijn baard.

„Ei", sprak hij tot zichzelf. „Een storende ontwikkeling. Dit zou de bouw van mijn nieuwe laboratorium wel eens lelijk in de wielen kunnen rijden. Er moet iets worden gedaan; en daar is haast bij".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

033 Tegen de middag gleed er een fraaie automobiel over de heuvels, die dicht bij het luidruchtige graafwerk stilhield. Vanuit de hoogte had professor Sickbock de nadering gadegeslagen en nu daalde hij met somber gelaat naar beneden.

„Verloopt het werk naar wens", vroeg de heer Steenbreek, uit het voertuig tredend.

„Daarover heb ik geen klachten", zei de geleerde. „De steenboel is opgeruimd en het terrein is bijna bouwrijp. Maar er is iets anders, dat mij zorgen baart".

Daarop legde hij uit, dat er moeilijkheden dreigden omdat heer Bommel en de markies beiden meenden, dat ze de eigenaars van de grond waren.

„Tja", mompelde de heer Steenbreek. „Dat is netelig. Wij hebben er niets mee te maken, want de burgemeester heeft toestemming gegeven. Maar toch. Hm. Dickerdack zit in een lelijk parket, want het schijnt, dat hij buiten de voorschriften is gegaan".

„Het knelpunt zit in de traagheid van de ambtenarij", gaf Sickbock toe. „Een zekere Dorknoper, met name. Als mijn laboratorium nu klaar was, zou daar een aardige proef in zitten. Wanneer ik die ambtenaar eerste klasse zou kunnen bijladen met mentale krachten..."

„Ha", sprak de ander met een fijne glimlach. „Dat zou beter zijn dan het laten branden van een lampje. We zullen de bouw een weinig versnellen, professor".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

034 Heer Bommel had afscheid genomen van Tom Poes en was naar de stad gegaan. Daar zocht hij het kantoor op van Zwederkoorn, Woordkramer en Zwederkoorn, advocaten en procureurs; want hij wilde de zaak krachtig aanpakken.

„Er is haast bij", verklaarde hij, toen hij zijn verhaal gedaan had. „U moet de schuldige voor het gerecht slepen voordat al mijn stenen er aan gaan. Ik bedoel de burgemeester, nadat ik de krant gelezen heb; als u begrijpt wie ik bedoel".

De rechtsgeleerde begon peinzend zijn bril op te poetsen. „Niet gering" sprak hij. „Het slepen van een burgemeester is zéér delicaat en moet niet prematuur geschieden. Het gaat in de eerste plaats om het vergaren van de bewijslast. Veel werk, dat veel tijd gaat kosten..."

Hij beademde zijn glazen en vervolgde peinzend: „Een bevredigend voorschot zou echter een adhortatie kunnen wezen..."

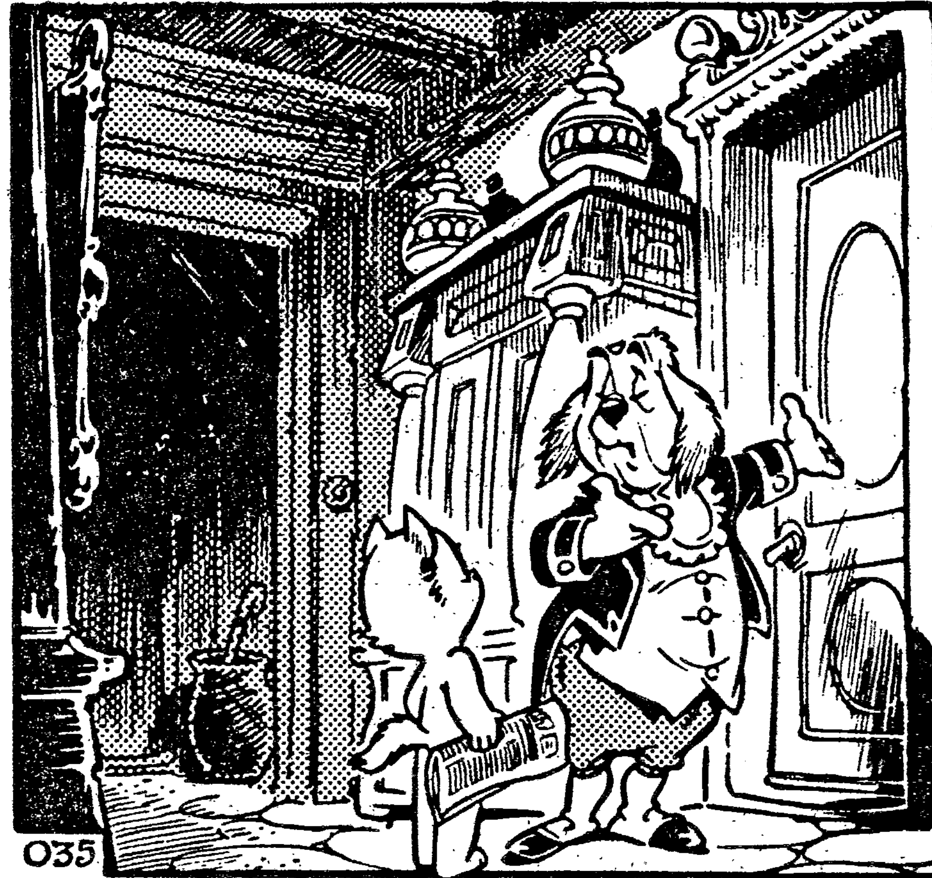
„Voorschot?", riep heer Bommel uit. „Geld speelt geen rol wanneer er een misstand in het spel is, vooral als ze mijn heuvel afgraven".

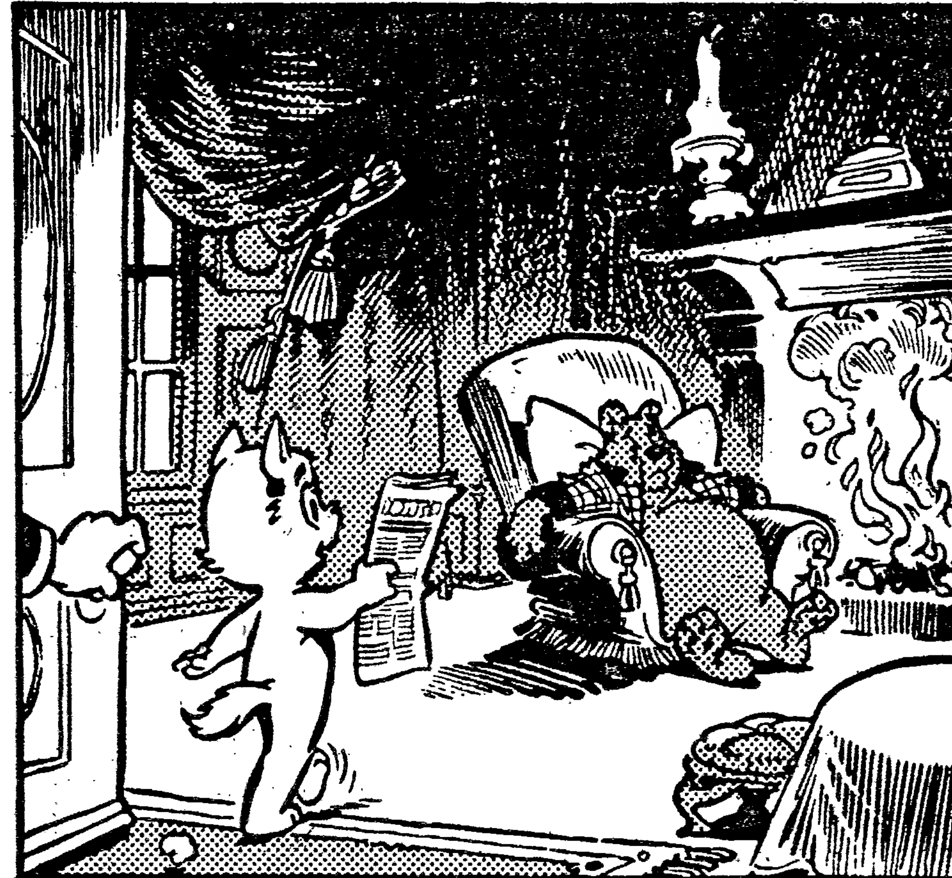
Zo sprekende trok hij zijn portefeuille, en toen hij de zaken op een prettige manier geregeld had, nam hij afscheid van de rechtskundige raadsman.

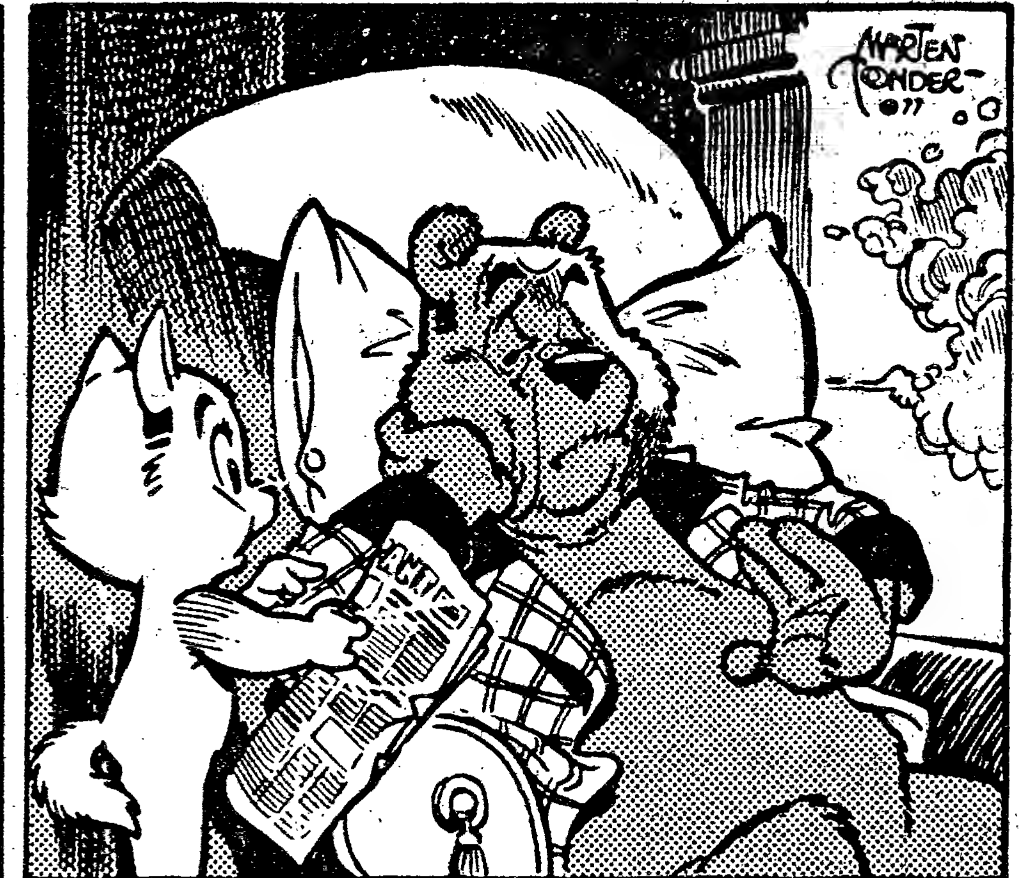
„Als het aan mij ligt, staat de schuldige morgen voor het gerecht", beloofde deze.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

035 Het was enkele weken later, dat Tom Poes besloot om een bezoek aan Bommelstein te brengen.
„Ik heb heer Bommel in geen tijden gezien", zei hij tegen Joost, die hem opendeed. „Is er iets met hem ?"
„Het gaat niet goed met heer Olivier", sprak de bediende bekommerd. „Hij zit maar wat en klaagt over zijn stenen, zodat ik overweeg om een geneesheer te ontbieden".
„Voor zoiets was ik al bang", zei Tom Poes en hij ging bezorgd de kamer binnen waar heer Bommel lusteloos bij het haardvuur zat.
„Hebt u vanmorgen de krant gelezen ?", vroeg hij.
„Nee", zei heer Ollie. „Ik heb te veel andere dingen in mijn hoofd. Dingen, die niet op gang willen komen. Mijn heuvel, waar ik niets van hoor, bedoel ik".

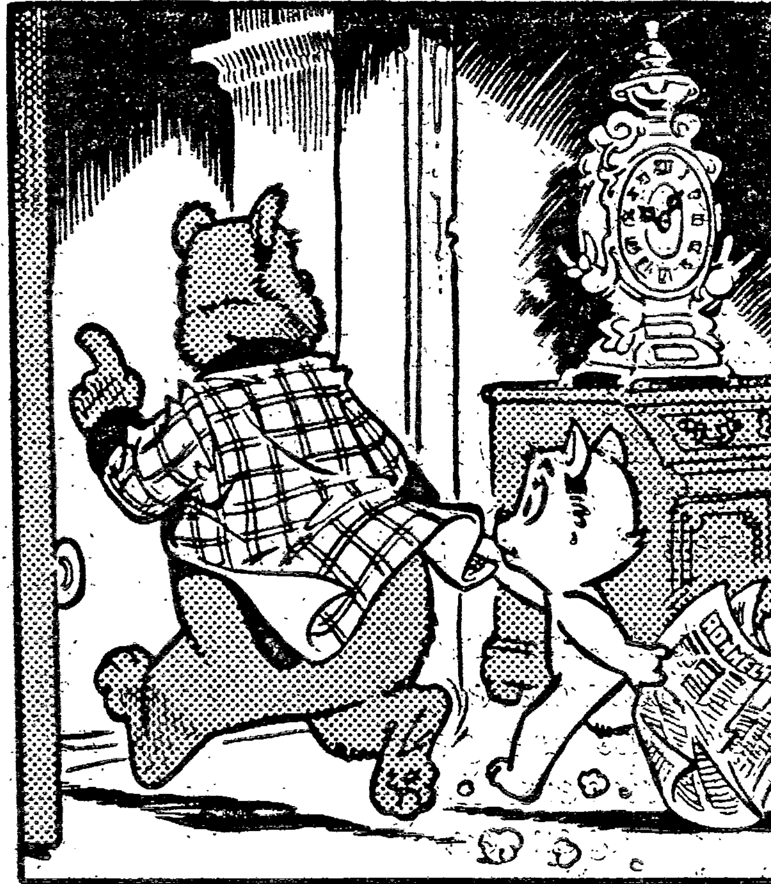
„Er staat een bericht in over het kantoor van de ambtenaar eerste klasse", hernam Tom Poes. „Dat is verplaatst naar de Steenheuvel, omdat het stadhuis te klein werd".
„Stadhuis?", vroeg heer Bommel mat. „Daar ben ik veel te nerveus voor. Dorknoper ligt me als een steen op de maag, terwijl ik toch al geen eetlust heb".

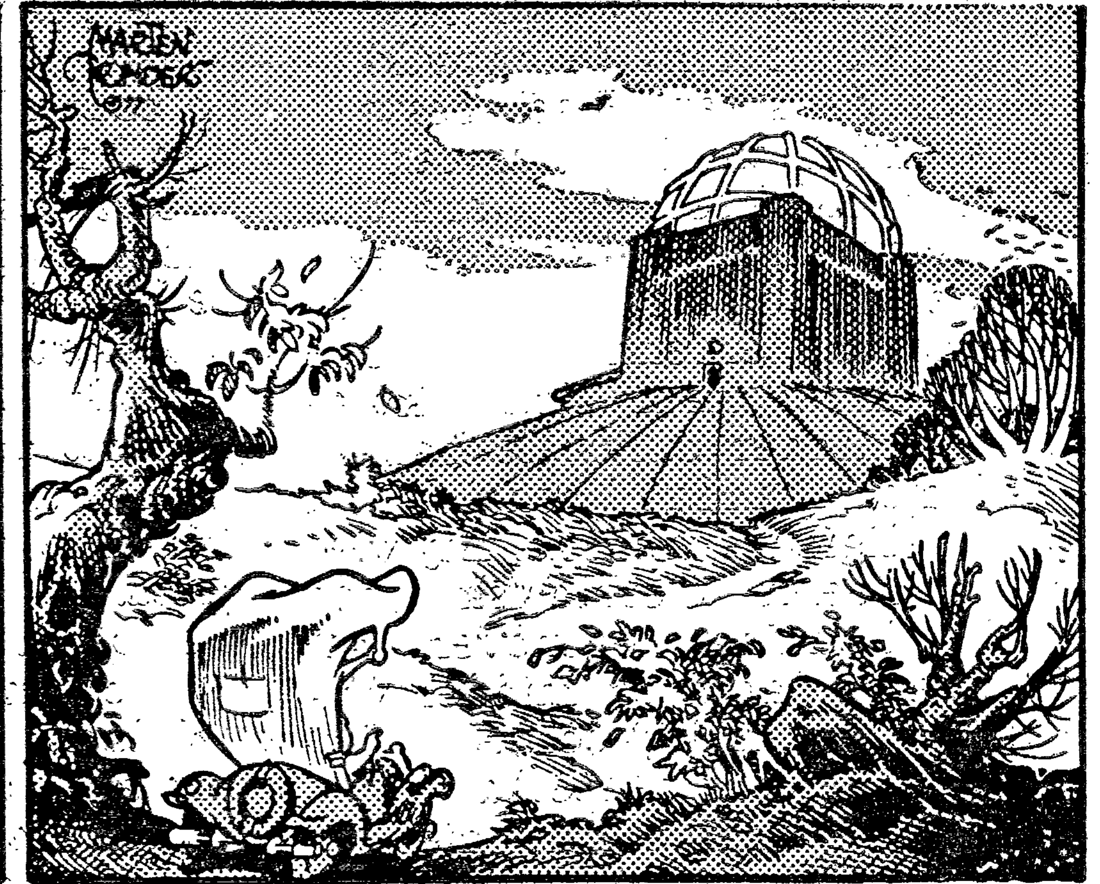
„Maar dit gaat juist over Dorknoper", hield Tom Poes aan.
„Ik wil niets meer over hem horen", mompelde heer Ollie. „Ik heb niets van hem gehoord, bedoel ik. Hij zou uitzoeken, dat die heuvel van mij is. Maar niets hoor ik. Van die advocaat ook niet, trouwens; Zwederkoorn, als je begrijpt wie ik bedoel. Nog steeds is er niemand voor het gerecht geplaatst, terwijl ik toch om recht schreeuw; met mijn teer gestel".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

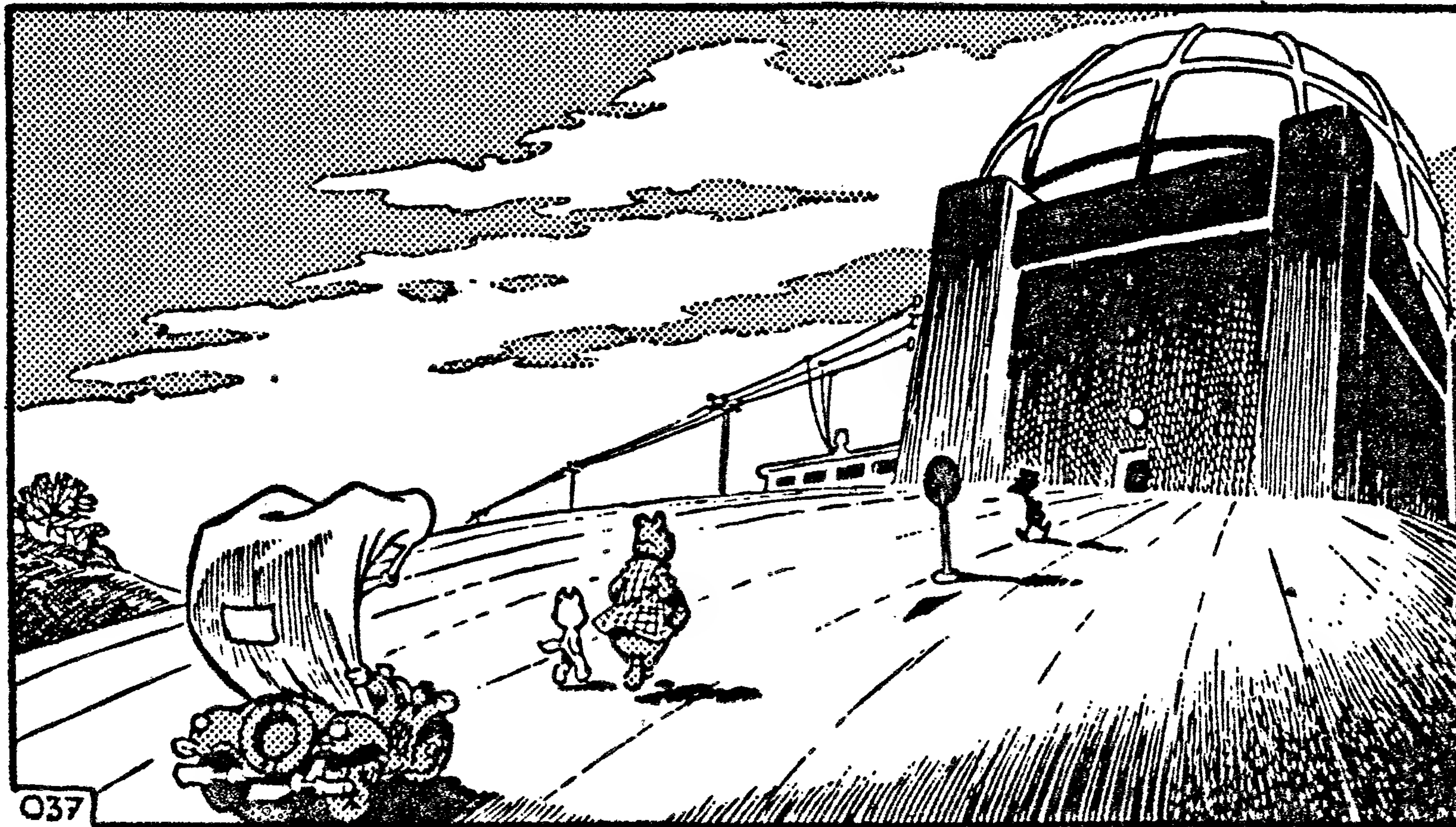
036 „U begrijpt het niet", zei Tom Poes, de krant openvouwend. „Hier staat, dat het kantoor van Dorknoper verplaatst is naar de Steenheuvel. Dat is uw heuvel. En daar moet dus een kantoor op gebouwd zijn!"
Heer Bommel veerde op alsof er een naald in zijn kussen gestoken was.
„Wat?", riep hij uit. „En dat zeg je nu pas? Hier zit ik, in vreselijke onzekerheden, en jij laat me rustig in mijn eigen sop wegzinken. En dan, als het kalf verdronken is, kom je me vertellen, dat er een huis op is gebouwd Mooi is dat! Hier moet onmiddellijk worden ingegrepen, al zou ik dat kantoor met mijn eigen handen in de grond moeten boren. Kom mee, jonge vriend. Volg me".

Zo sprekende trok hij Tom Poes de kamer uit, en even later reden ze in de Oude Schicht door het kale heuvellandschap.
Het maakte een troosteloze indruk op deze koude herfstdag en het enige teken van leven was een bouwwerk, dat in de verte somber tegen de grauwe lucht afstak.

„Kijk", zei Tom Poes. „Dat moet het nieuwe kantoor zijn. Een beetje afgelegen, lijkt me. Maar misschien heeft Dorknoper daar minder last van lieden, die hun beklag komen doen".
„Dan heeft hij buiten mij gerekend", zei heer Ollie grimmig.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

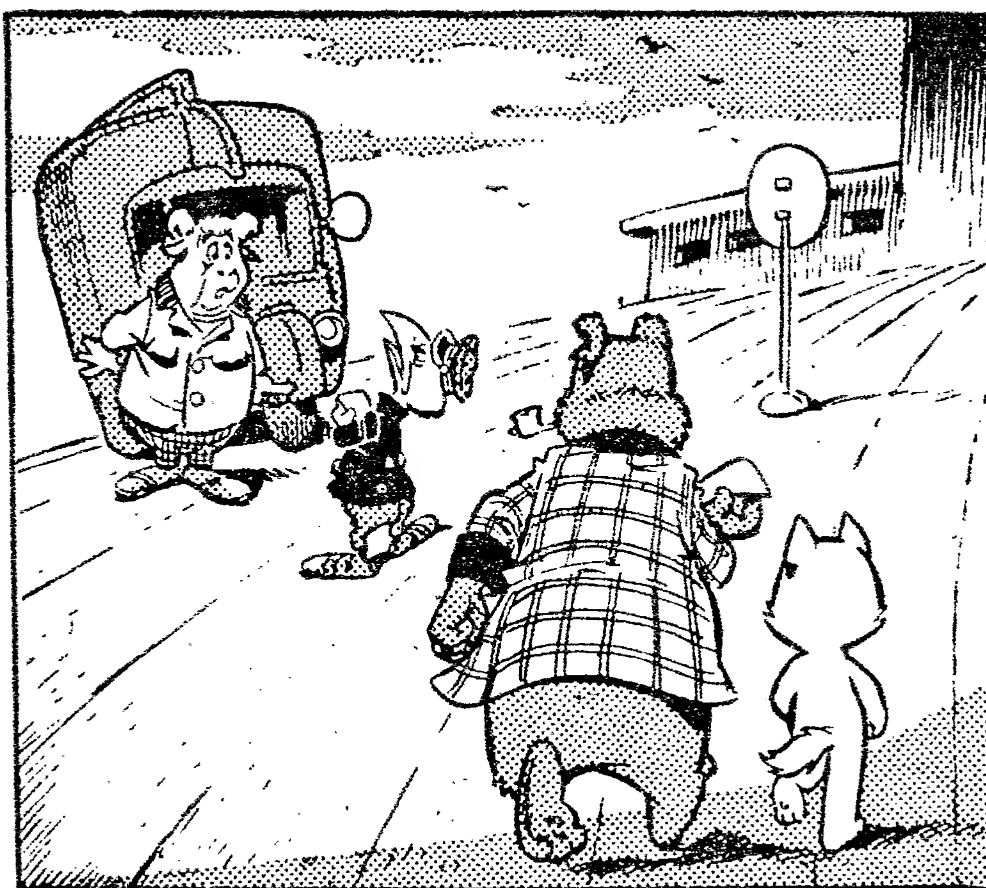
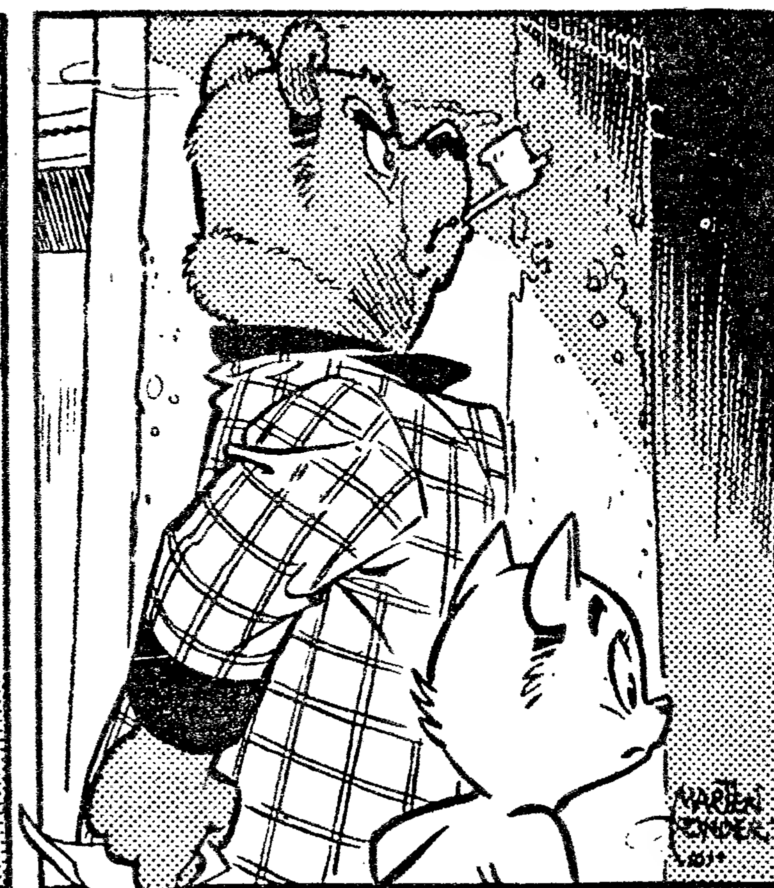
037. De heuvel, waarop eens de vervallen steencirkel stond, was nu keurig afgedekt met betonnen platen. Op die manier was er een ruim, eigentijds plein ontstaan, waar de wind vrij spel had.
„Ze hebben op heel wat parkeerruimte gerekend", zei Tom Poes toen heer Bommel daar de Oude Schicht tot stilstand bracht. Heer Ollie gaf geen antwoord. Hij stapte uit en beklom met grote passen de glooiing, maar halverwege werd hij staande gehouden door een figuur in uniform.
„Kunnen de heren niet lezen ?", vroeg die. „Het is hier verboden te pakeren"
Heer ollie wierp een blik op het bord, en zijn ontstemming verdiepte zich.
„Dat ding staat verkeerd", zei hij toornig. "Ik heb alleen zijn achterkant gezien, bedoel ik. En bovendien is het hier mijn heuvel, zodat ik op staande voet eis, dat hij ontruimd wordt".
„Niks mee te maken", hernam de ander, een bonboekje trekkend.
„Er is toch plaats genoeg om te parkeren ?", vroeg Tom Poes.

„Niks mee te maken", verklaarde de parkeerwachter. „U zult eerst een parkeervergunning moeten aanvragen. Loket Q. En deze boete kan aan loket K worden betaald, tegen inlevering van de bon. Maar eerst uw wagen verwijderen, anders wordt hij weggesleept".
Heer Bommel wilde iets zeggen, maar de woede verstikte zijn stem, zodat hij slechts een raspend geluid voortbracht.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

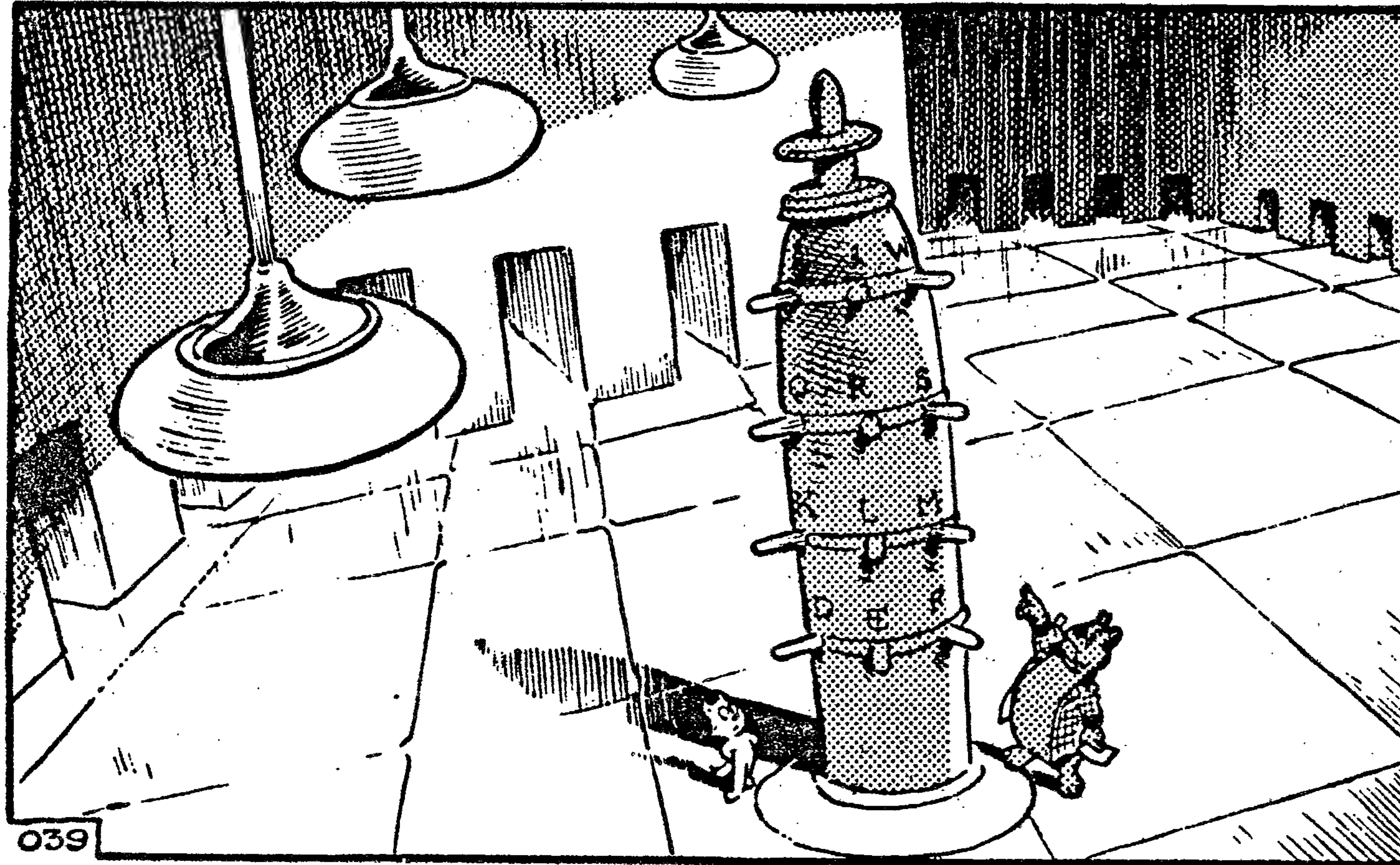

038. Met grote zelfbeheersing reed heer Bommel zijn voertuig naar een landweggetje, waar hij het bij een boom neerzette. En daarop begaf hij zich opnieuw naar het gebouw, dat somber op zijn heuvel stond.
,,Een bon'', sprak hij bitter. ,,Een boete. Betalen aan loket K. De brutaliteit, die men hier op mijn grond aanricht loopt uit mijn spuigaten, jonge vriend. Maar ik zal ze de toorn van een heer laten voelen. Ik zal...''
,,Wat ?'', vroeg Tom Poes nieuwsgierig. ''Wat gaat u doen ?
Heer Ollie zweeg, want zijn aandacht werd getrokken door de parkeerwachter, die een volgende bezoeker op zijn overtreding wees.
,,Niets mee te maken'', hoorden ze hem zeggen. ,,Het is hier verboden te parkeren, zoals u op dat bord kunt zien. U bent vandaag de honderdste die niet kan lezen. Hier is uw bon. Betalen aan loket K, maar eerst die auto weg''.

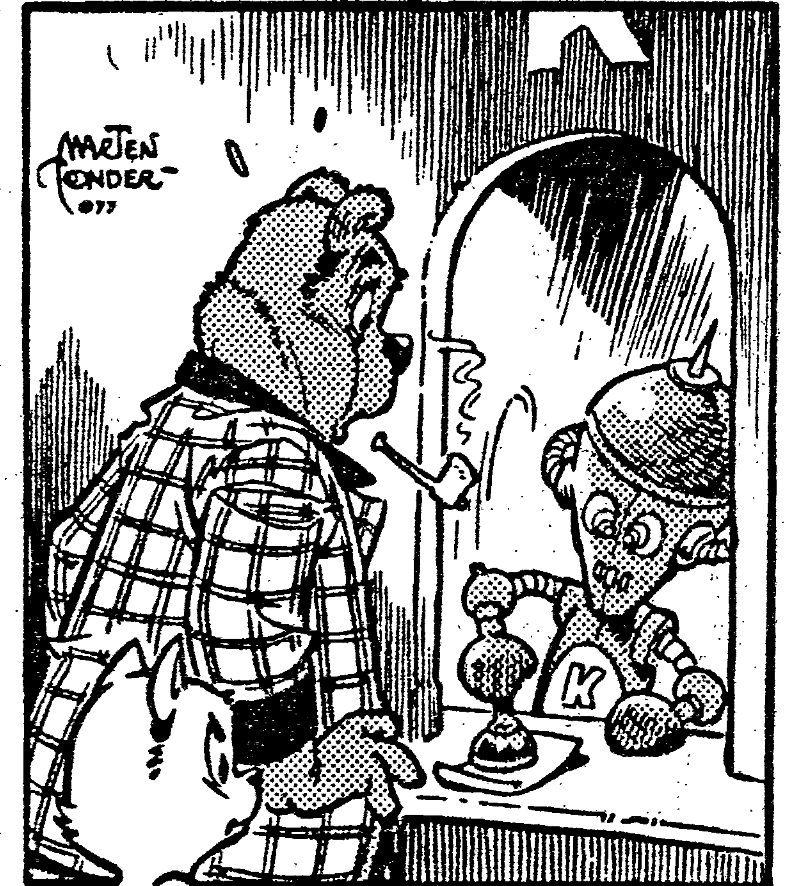
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Ze doen hier goede zaken. Wat gaat u er aan doen, heer Ollie ?''
,,Ik zal...'', sprak heer Bommel, terwijl hij met grote passen het gebouw binnenmarcheerde, ,,...Dit roept om de rechtbank !'' De hoogste instanties, bedoel ik. Men kan niet ongestraft... Ik ga...''.
Hij zweeg, overmand door aandoening, en keek om zich heen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

039. Ze stonden in een grote ruimte, waarop vele gangen uitkwamen. In het midden daarvan bevond zich een zuil, die aangaf waar de verschillende loketten waren en heer Ollie haastte zich daar naar toe.

„Loket K, hé ?", vroeg hij dreigend. "Daar ga ik ze eens even op hun nummer zetten. Mijn advocaat is ingeschakeld, zodat ze vreemd zullen opkijken. Onmiddellijke ontruiming van dit zondige pand; dat is wat ik eis !"

Intussen had hij al rondlopend de knop gevonden, die naar loket K wees, en vol opgekropte woede haastte hij zich de aangewezen gang in.

„Kunt u niet beter naar Dorknoper gaan ?", vroeg Tom Poes. „Hij is tenslotte degene die uw zaak in behandeling heeft".

„De eerste dingen eerst", verklaarde heer Bommel. „Men kan als heer niet met een parkeerboete boven het hoofd rondlopen, zodat ik die eerst recht ga zetten voordat ik Dorknopers mantel ga uitvegen, want dat moet ik met een onbevlekt vizier doen; dat zal je met me eens zijn".

Zo sprekende rondde hij de gang en legde zijn bon op het vensterbankje, dat loket K sierde.

„Ik zal dit betalen; maar onder protest", sprak hij. „Hier geschiedt onrecht, dat tot de bodem..."

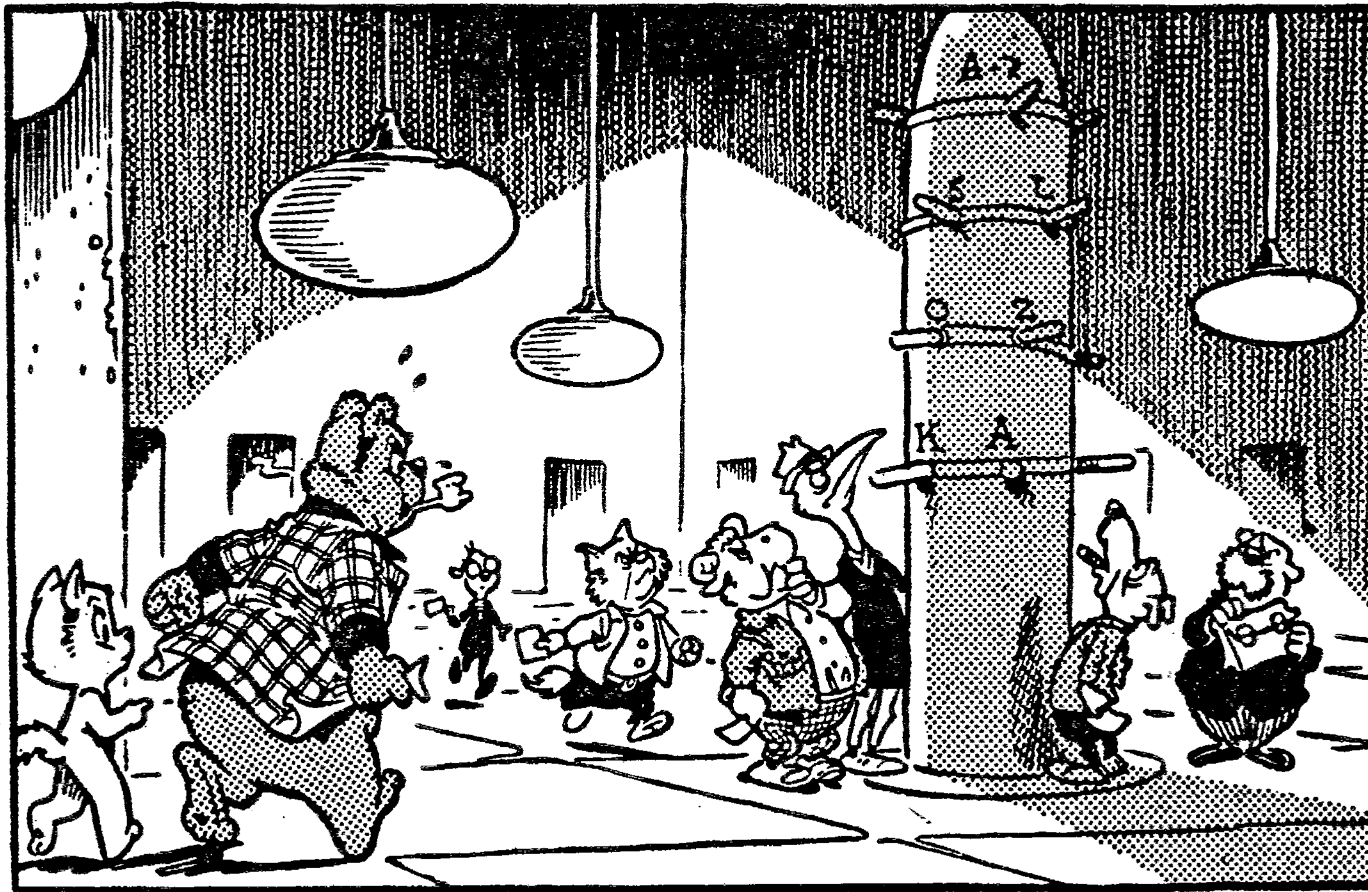
Hij zweeg, want de dienstdoende ambtenaar dreunde met een schokkende beweging een stempel op het papiertje en sprak met metalen stem: „Afrekenen aan loket B. Geld gereed houden. De volgende".

„Een r-robot !", stamelde heer Ollie onthutst.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

040. „Afrekenen aan loket B", herhaalde de loketbeambte onbewogen. „Geld gereed houden. De volgende".

heer Bommel had zich echter al omgedraaid, en haastte zich met toenemende drift de gang uit.

„Zo wordt men van K naar B gestuurd", mompelde hij knarsetandend. „Door een robot. Het wordt tijd, dat een heer ingrijpt. Een krachtig protest, dat ik moet bundelen; want het publiek slikt alles maar".

Dat was niet waar. Om de zuil, die in ht midden van de hal stond, bevonden zich nu verschillende andere bezoekers, die een ontevreden indruk maakten.

„Van Q naar K, en van K naar B", hoorden ze kruidenier Grootgrut zeggen. En zijn buurman vulde aan: „En van X naar A, en van A naar T. Die ambtenaren zijn net robots. Ik ben al de hele morgen bezig".

Heer Ollie hield de pas in en zijn frons verdiepte zich. „Gaat het hier zo ?", mompelde hij.

„Hm", zei Tom Poes.

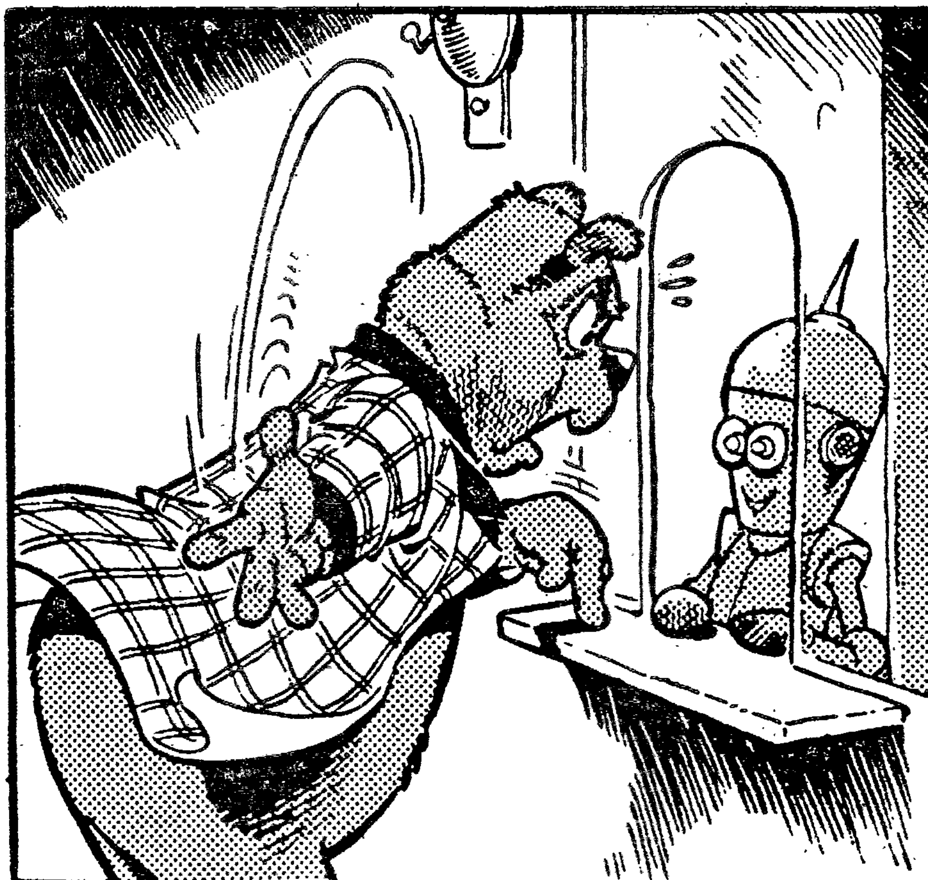
„Zo gaat het hier dus !", riep heer Bommel uit en hij begon zijn parkeerbon in grote drift te verscheuren, zodat er slechts enige snippers overbleven.

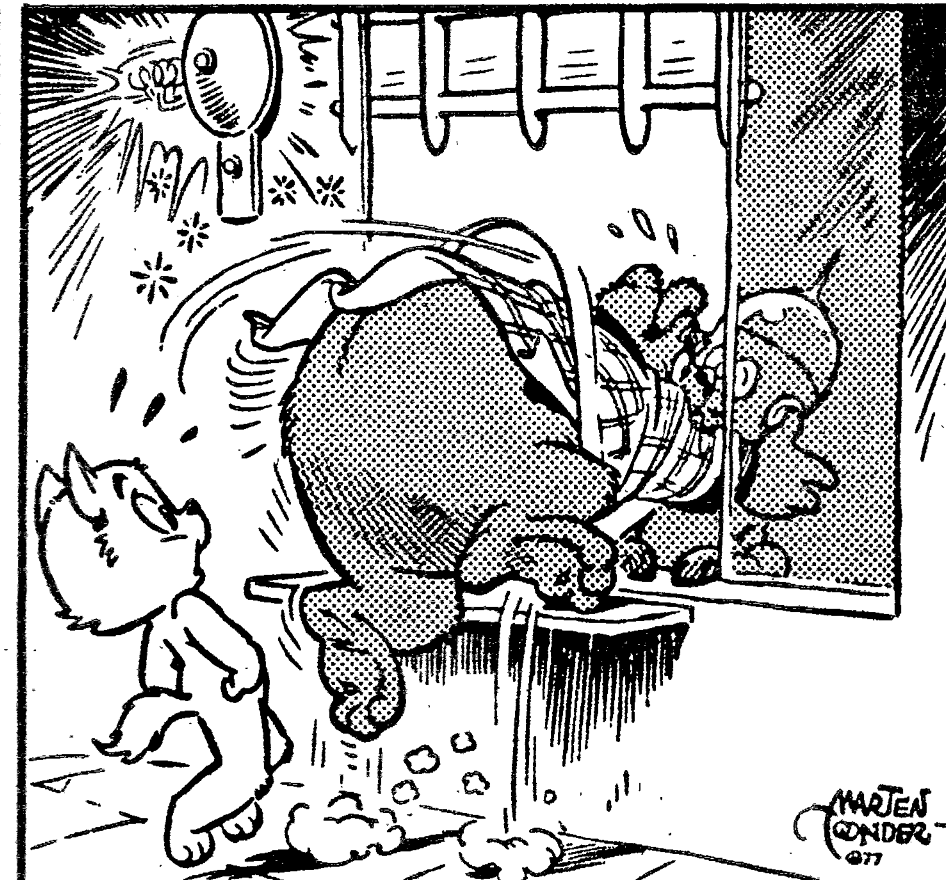
„Schande", siste hij. „Ik wil onmiddellijk Dorknoper spreken. Op mijn eigen terrein word ik persoonlijk van het kastje naar de sloot gestuurd, terwijl ik mijn recht kom halen. Ik heb er genoeg van !"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

041. Heer Ollies blik viel op een bordje dat naar de ambtenaar eerste klasse verwees en hij haastte zich met zo'n geweld de gang in, dat Tom Poes hem ongerust volgde.

„Het helpt niet om zo boos te zijn", riep hij sussend. „u kunt veel beter rustig afwachten; dit soort dingen kost nu eenmaal tijd".

„Onzin !", riep heer Bommel verwilderd. „Ik heb haast, want anders wordt er een gebouw op mijn grond gezet, dat er nu al staat omdat ik rustig heb afgewacht!"

Het was duidelijk, dat hij aan het einde van zijn groot geduld was gekomen, en hij werd er niet kalmer op, toen hij het betreffende loket in het oog kreeg.

„Dat is Dorknoper niet", riep hij met overslaande stem. „Alweer een robot. Maar ik wil hem zélf spreken. Nu !"

„Formulier voor afspraak tonen", zei de dienstdoende ambtenaar blikkerig.

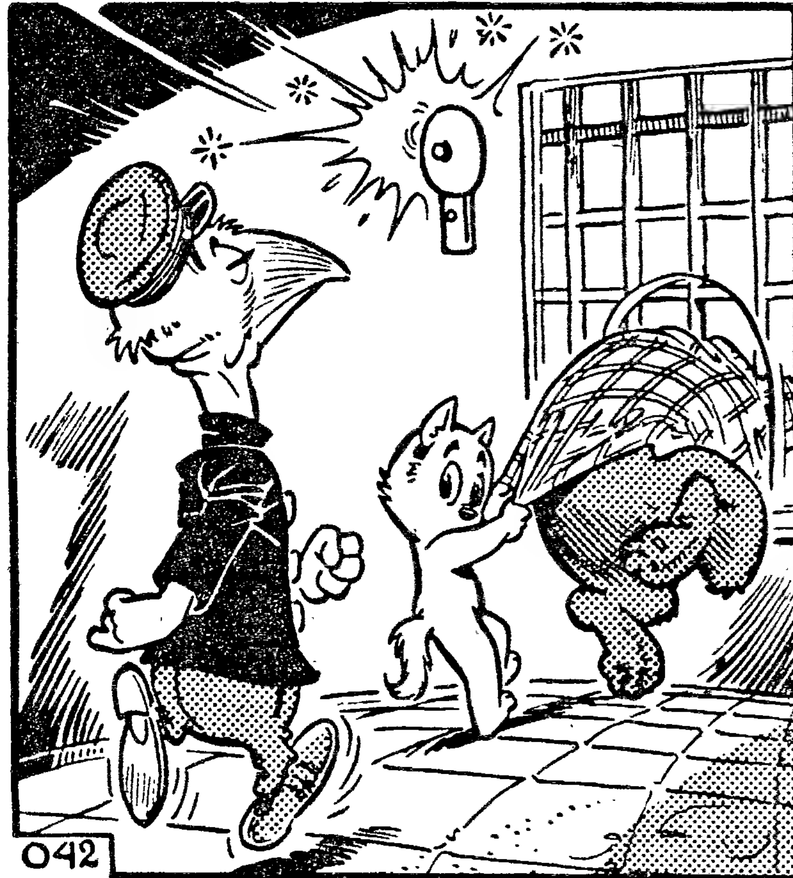
„Dat heb ik niet !", riep heer Ollie. „En dat hoeft ook niet, omdat ik lang genoeg rustig heb gewacht en in zesvoud een spoedbehandeling heb aangevraagd, zodat het bloed uit mijn tenen komt en ik..."

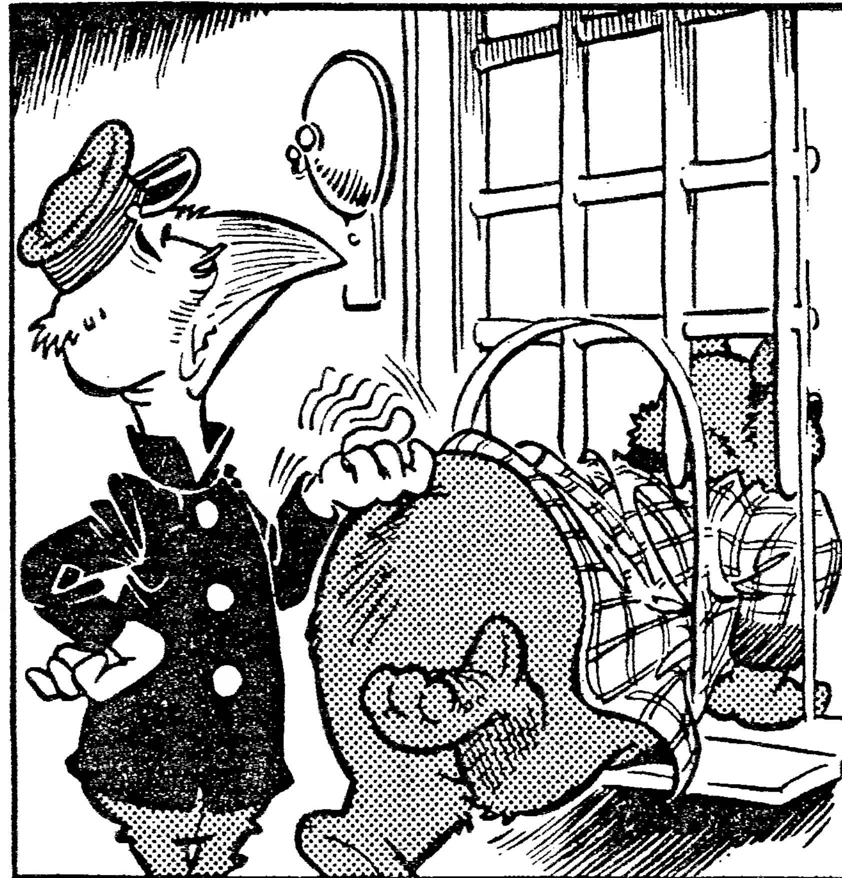
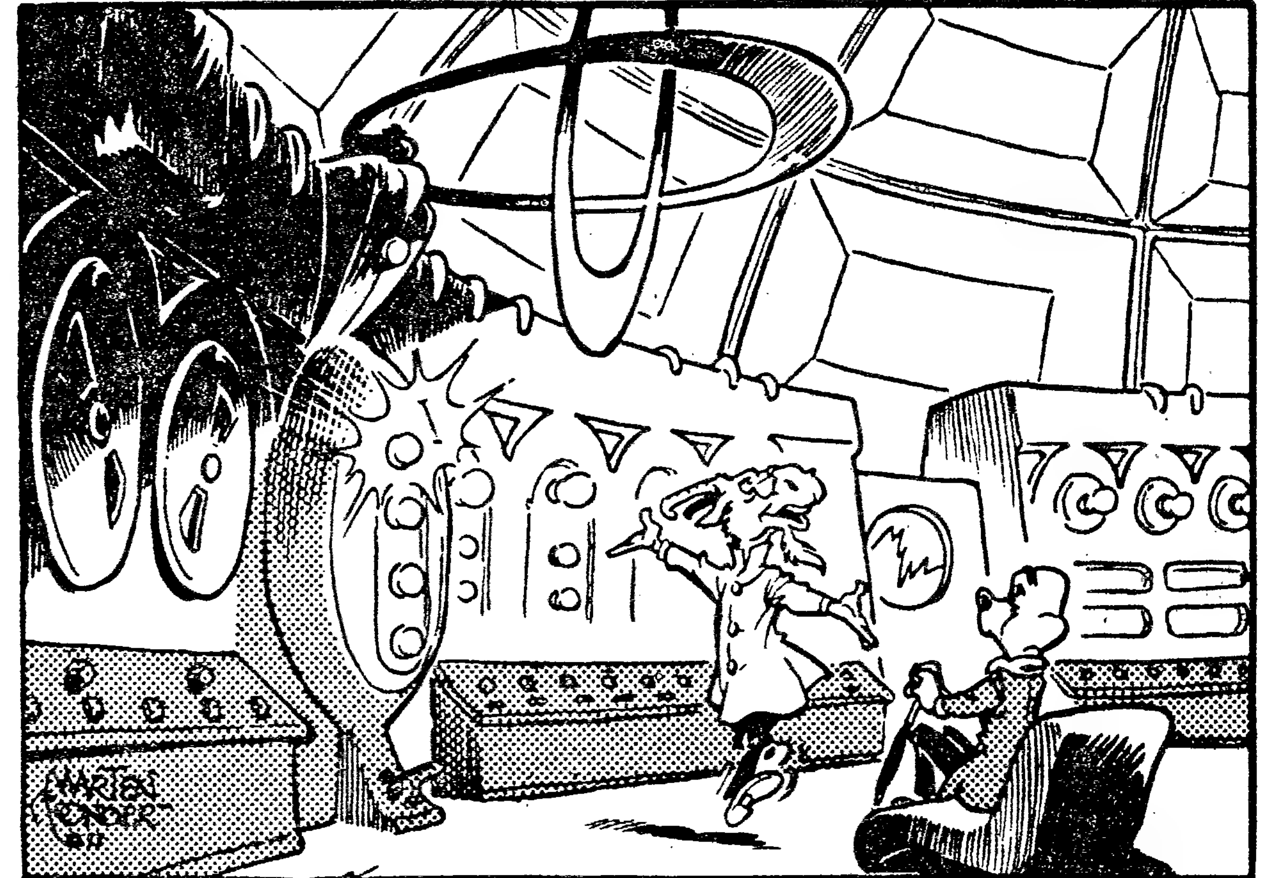
„Formulier voor afspraak aanvragen bij loket L", hernam de ander onbewogen.

„Ik-ikslgsmvgt", grauwde de getergde heer, terwijl hij door het loket sprong. Dat was echter te nauw voor zijn struise gestalte, en terwijl hij halverwege bleef steken, zakte er boven hem een traliehek naar beneden, en begon er naast hem een bel te rinkelen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

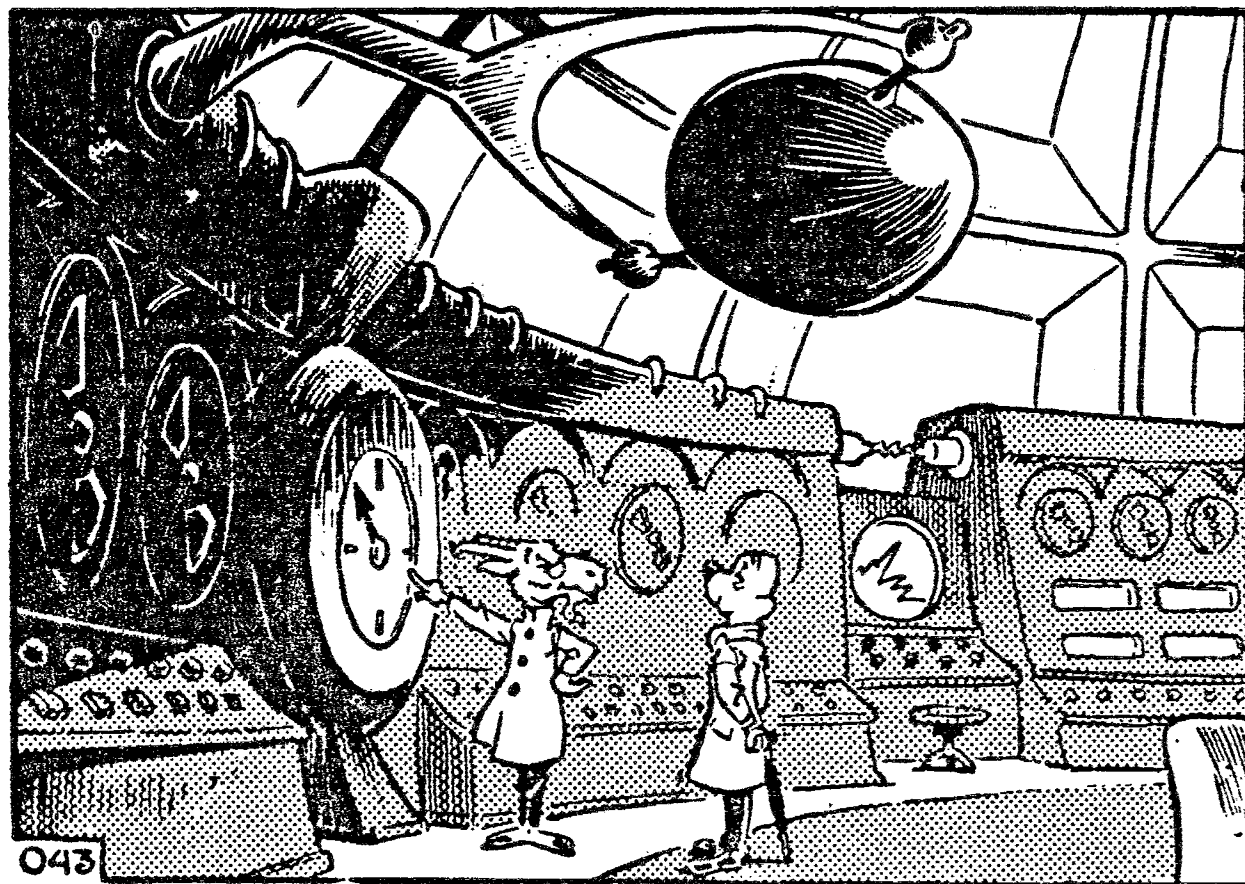

042. Tom Poes keek ongerust naar de trappelende benen van zijn vriend. Hij kon niets voor hem doen, want het traliehek hield hem stevig op zijn plaats en zijn getier werd overstemd door het gerinkel van de bel. Tot zijn geruststelling kwam er echter een ordewachter op het lawaai af, die het apparaat buiten werking stelde en heer Bommel met een rustig gebaar op de rug klopte.
„Dat gaat zo niet meneer", sprak hij. „Waar zou het heen moeten wanneer iedereen met klachten zich aan onze ambtenaren vergreep? Ik zal u moeten opschrijven".
Deze woorden kalmeerden de opgewonden heer echter niet; integendeel. Zijn gelaat nam een paarse kleur aan en het misbaar van zijn geschreeuw aan de andere kant van het loket nam toe. Daardoor ging er in de koepel van het gebouw een extra lichtje branden en professor Sickbock keek er met welgevallen naar.

„Ziet u wel?", vroeg hij glimlachend. „Zo'n primitieve kap is niet meer nodig. Alle zolderingen hier beneden zijn met het uiterst gevoelige sonovibryl bekleed. Dat vangt emotionele aandoeningen uiterst nauwkeurig op en die worden dan versterkt door de koepelvorm, die centraliserend werkt. De denktank wordt krachtig opgeladen, meneer Steenbreek".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

043. „De technische kant interesseert me niet", zei de heer Steenbreek, opstaande. „We hebben drie Nobelprijswinnaars aangetrokken, die staan te dringen om aan het werk te gaan. Met behulp van uw denktank hopen ze de uitvinding te doen, die een einde maakt aan alle uitvindingen. Hoe ver staan we?"

„Het opladen gaat zeer bevredigend", verklaarde professor Sickbock, terwijl hij op een grote wijzerplaat wees. „Door het ambtenarensysteem hier beneden wordt heel wat mentale energie opgevangen. De wijzer beweegt zich schoksgewijs naar boven, ziet u wel?"

Intussen was heer Bommel daar beneden uit het loket bevrijd, en zijn ingezakte houding verried, dat hij alle energie kwijt was. De ordewachter trok zich daar echter niets van aan en schreef onbewogen een bon.

„Een boete wegens ordeverstoring", sprak hij. „Te betalen aan loket M. En zonder stempel van de dienstdoende beambte kunt u het gebouw niet verlaten".

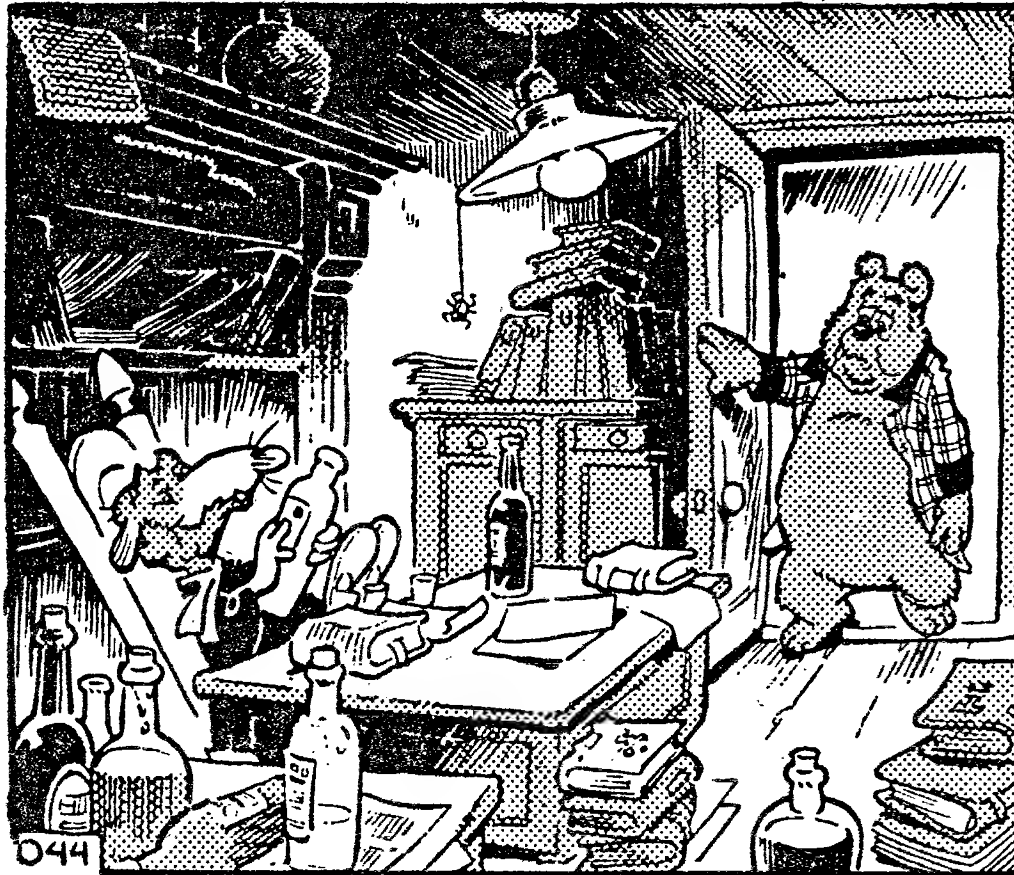
Heer Ollie stiet een dof gegrom uit, maar Tom Poes trok hem krachtig aan de mouw.

„Doe nu maar wat er gevraagd wordt", zei hij. „Dan kunnen we hier tenminste weg".

De moegestreden heer liet zich willoos meetrekken tot ze de gang vonden, die naar loket M leidde. Daar stond een lange rij, want er waren die morgen heel wat boetes wegens ordeverstoring uitgereikt. Maar heer Bommel sloot zich uitgeblust bij de rij aan om zijn beurt af te wachten.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

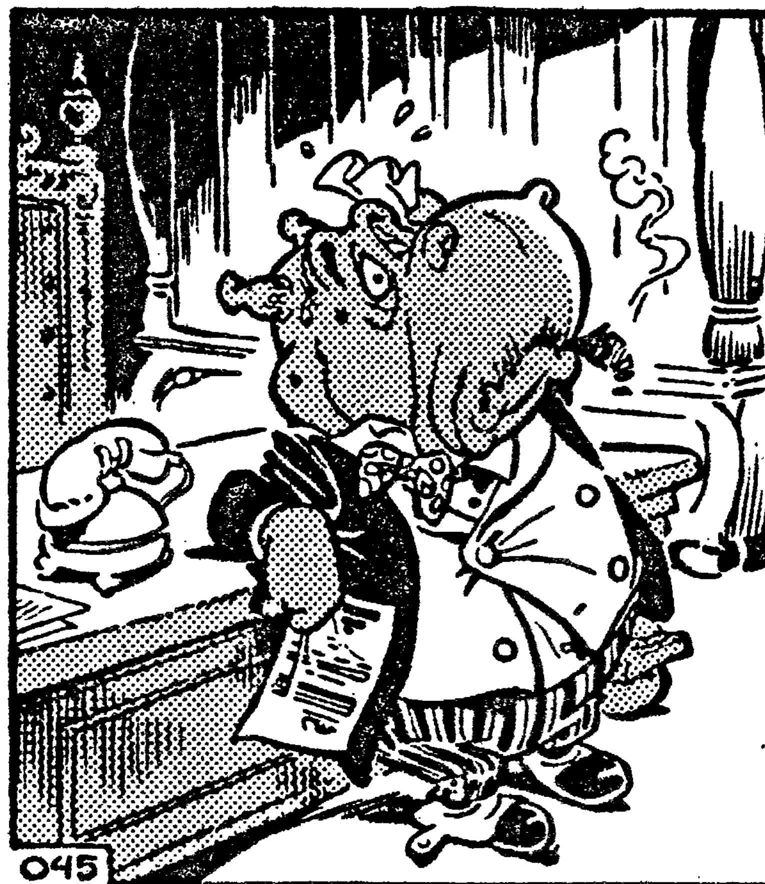

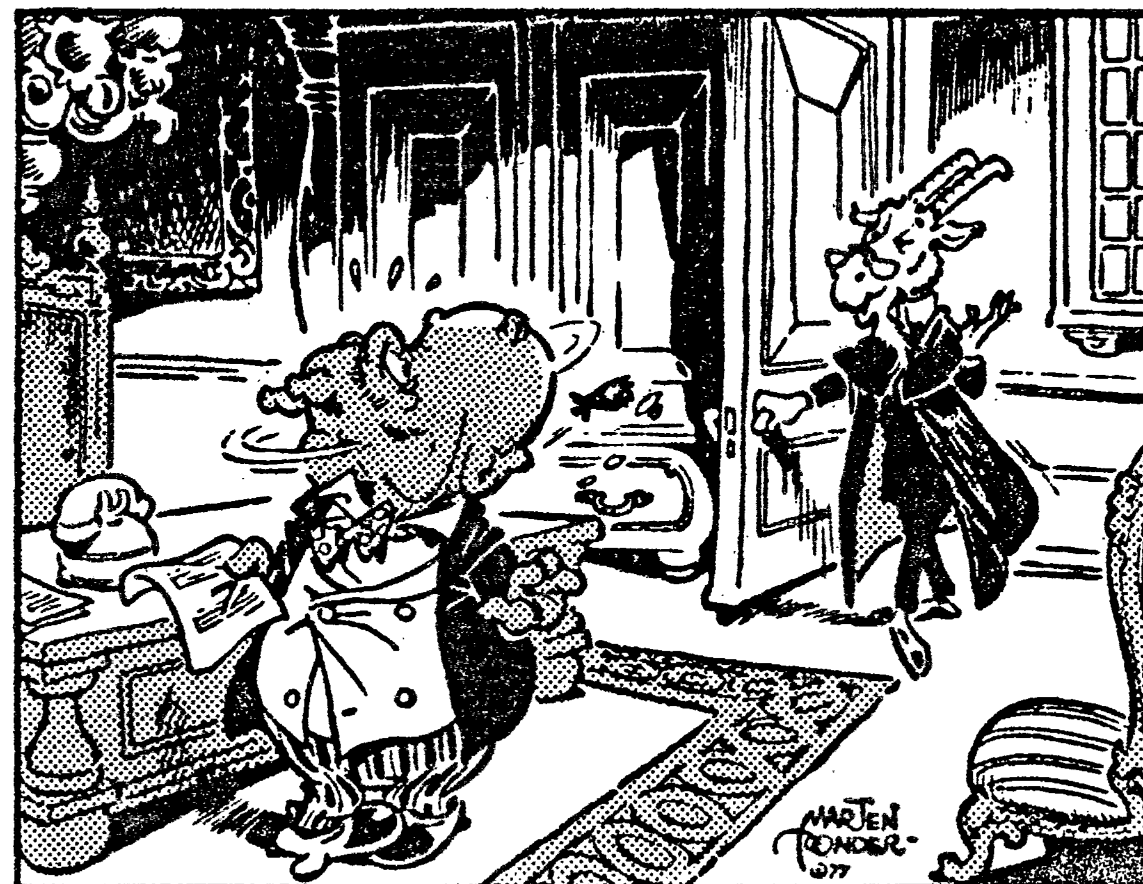

044. Het was enkele uren later, dat heer Ollie het kantoor van de advocaat Zwederkoorn betrad.
„Zo gaat 't niet langer", sprak hij met dikke stem. „De hele morgen ben ik als een speelbal van loket naar loket gelopen. En wat doet u? U zit daar maar, terwijl de ambtenarij mijn eigen grond aanveegt met een heer van stand, die op zijn recht staat".
Tut, tut", suste de rechtsgeleerde. „Het recht moet zijn loop hebben".
„Wat loop?", riep heer Bommel, met de vuist op het bureau slaande. „De enige die loopt ben ik. Van B naar M en van A tot Z, als u begrijpt wat ik bedoel. Op mijn eigen terrein. Ik roep om actie, want dit kost me mijn teer gestel. Doe iets en zit daar niet. Daar heb ik u niet voor betaald, bedoel ik. Ik wil waar voor mijn geld hebben, hoewel geld geen rol speelt".

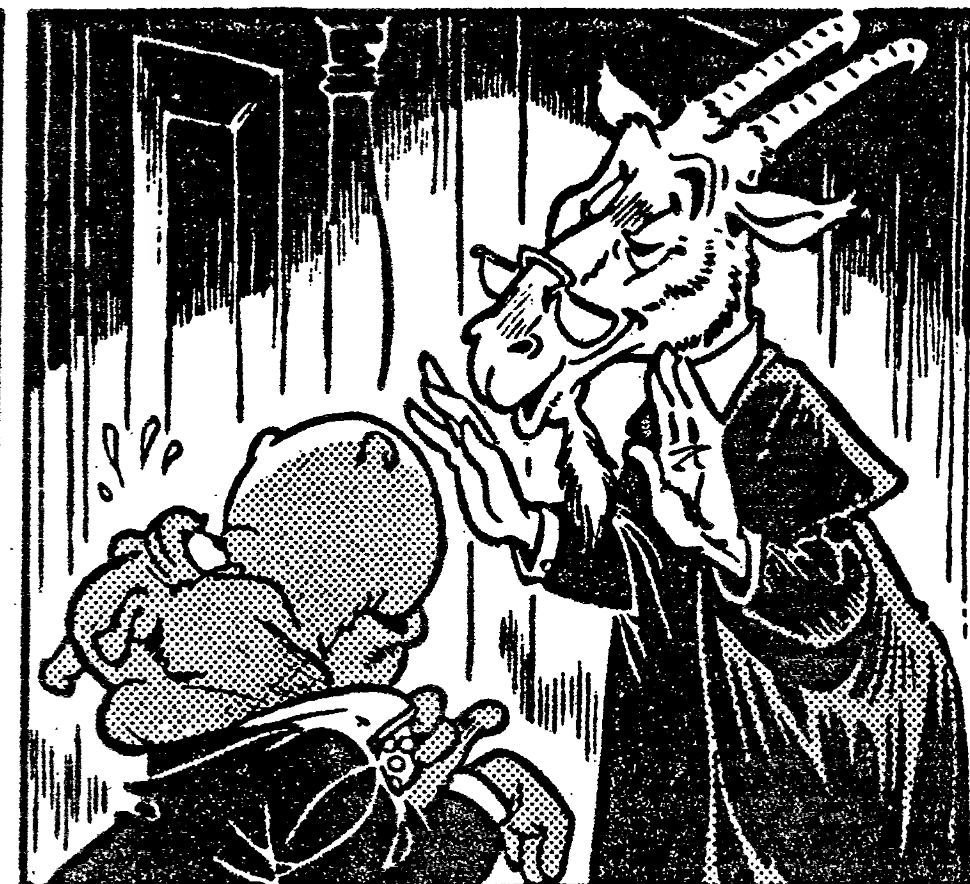
„U kunt rustig zijn", verzekerde de heer Zwederkoorn, en hij glimlachte mild. „De rechtszaak tegen de burgemeester komt morgen voor. Ik heb er een kort geding van kunnen maken; met veel moeite en hard werken. De dagvaarding is gisteren verstuurd, waarde heer. Wacht u dus maar vol vertrouwen af".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

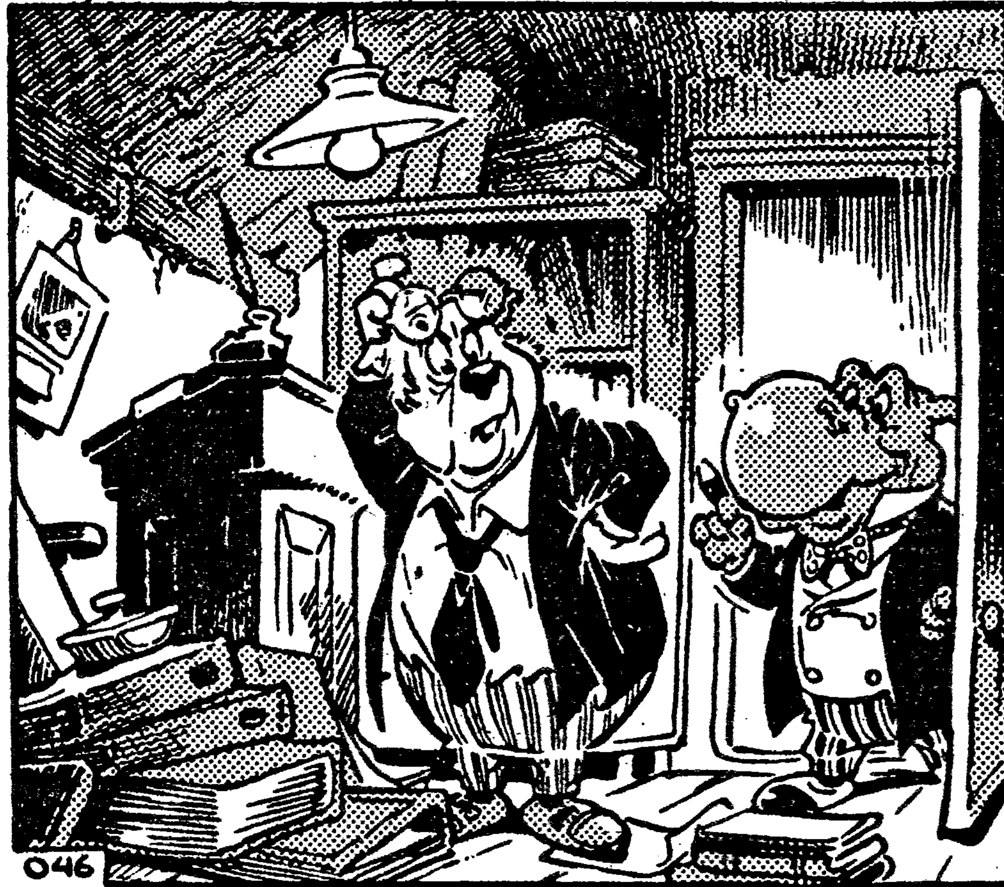
045. Burgemeester Dickerdack hing met verwrongen gelaatstrekken tegen zijn bureau, terwijl hij een beduimeld papier in de krachteloze vingers hield. „Een kort geding", prevelde hij. „Een rechtszaak over het stuk grond, dat ik aan een grote onderneming heb afgestaan. Maar Dorknoper heeft nog steeds niets uitgezocht, zodat ik er slecht voorsta. Was ik maar lid van een partij geworden toen het nog tijd was. Maar nu zal mijn loopbaan eerloos ten onder gaan. Wat te doen?"

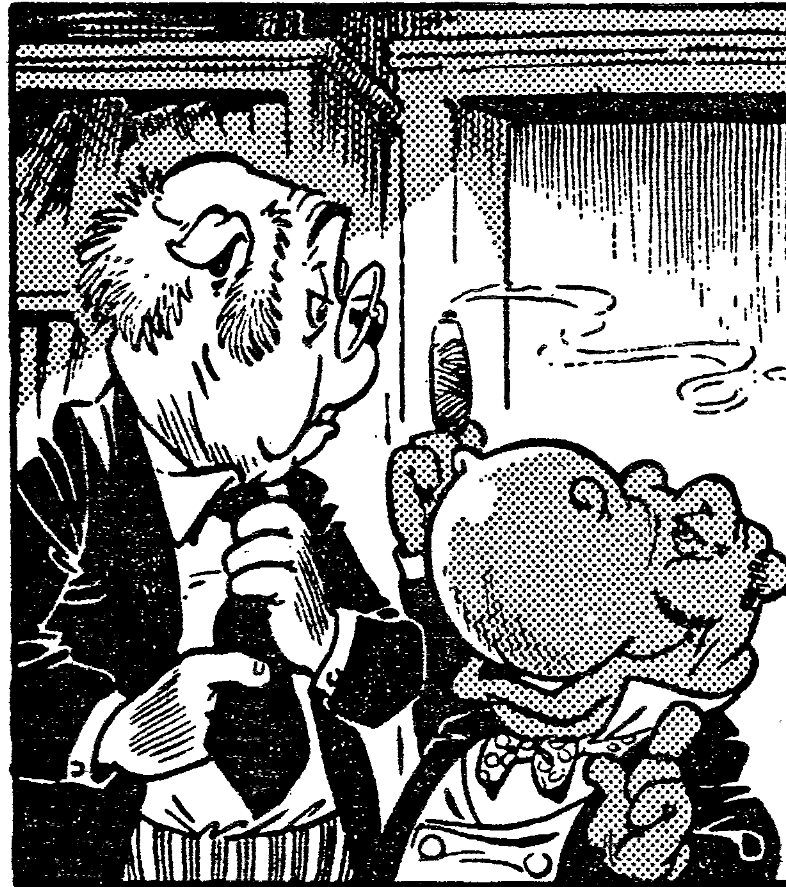
Hij bette zich het voorhoofd, terwijl hij zijn sigaar tot een slordige pruim verwerkte. Maar juist toen hij overwoog zichzelf eervol te ontslaan, werd de deur geopend en trad professor Sickbock de kamer binnen.

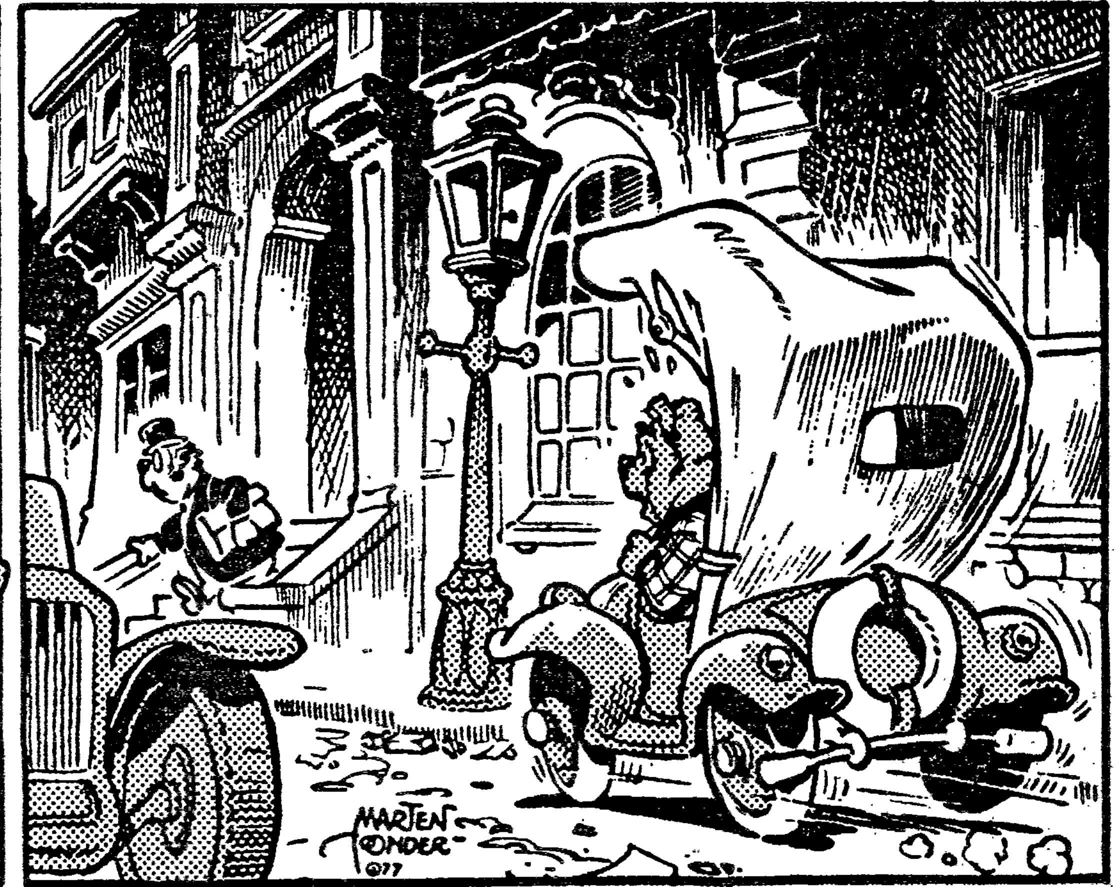
„Moeilijkheden?", vroeg deze. „Ambtelijke beslommeringen zeker? Ik heb er van gehoord, edelachtbare heer".
„Dat zal wel", zei de magistraat treurig. „Geroddel overal. In het belang van deze stad heb ik een bouwvergunning gegeven. Voortvarend: dat is mijn aard. De ambtelijke molen kon me niet bijhouden. Maar dat moet ik nu bezuren. Door de traagheid van . . ."
De geleerde onderbrak hem met een sussend gebaar. „Men kan het tempo van de ambtelijke molen versnellen", sprak hij. „Door mijn vinding. Heden is het moment aangebroken dat de heer Dorknoper naar zijn nieuwe kantoor mag. Aldaar zal hij opgeladen worden — en u zult verbaasd zijn over de gevolgen. Nu, wat zegt u? Een aardige verrassing, wat?".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

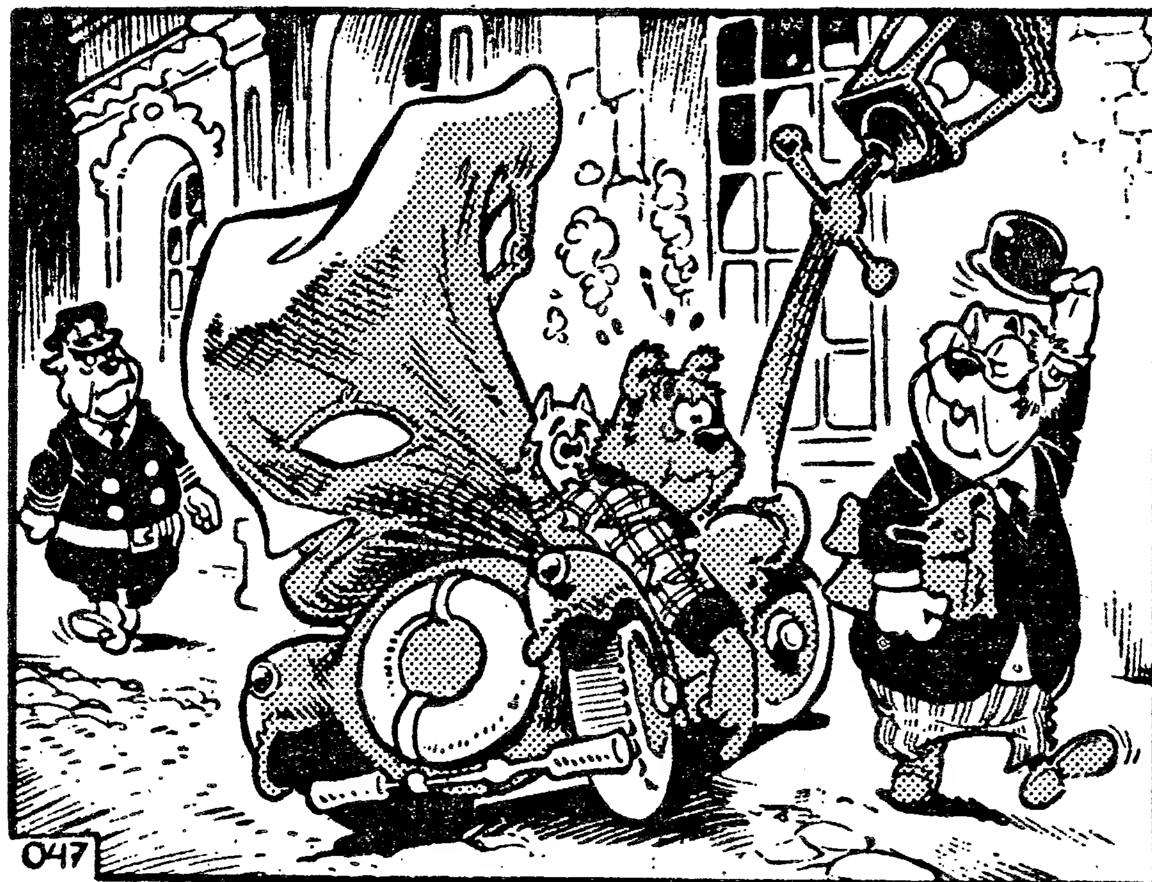

046. Toen de burgemeester begreep wat professor Sickbock bedoelde, haastte hij zich naar het bureau van de ambtenaar eerste klasse.
„Hoe gaat het?", vroeg hij vriendelijk. „Ik heb al lang niets van je gehoord".
„U komt te vroeg", zei de heer Dorknoper stroef. „Ik heb de zaak van het Folio XY 666-terrein nog niet helemaal rond. Er is achterstand in het werk, door onderbezetting. En bovendien kan ik in deze behuizing mijn gegevens niet behoorlijk rangschikken".
„Nu, dan heb ik goed nieuws", sprak de burgemeester met een gemaakt lachje. „Je kunt vandaag nog naar je nieuwe kantoor, op de Steenheuvel".
„Nieuw kantoor?", herhaalde de ander onthutst. „Daarvan is ambtelijk niets bekend. Hoe . . ."
„Het is een verrassing!", verklaarde de magistraat. „Een mooi gebouw, Dorknoper. Daar kan je opschieten. Ga maar gauw kijken".
Dat deed de beambte natuurlijk, want hij voorzag een inbreuk op de voorschriften. Even later haastte hij zich dan ook de straat op, en daar werd hij opgemerkt door de inzittenden van de Oude Schicht, die juist passeerden, op weg naar huis.
„Daar loopt Dorknoper", zei Tom Poes. „Dat is vreemd".
„H-hij zat dus niet eens in dat nieuwe kantoor!", riep heer Bommel verwilderd uit.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

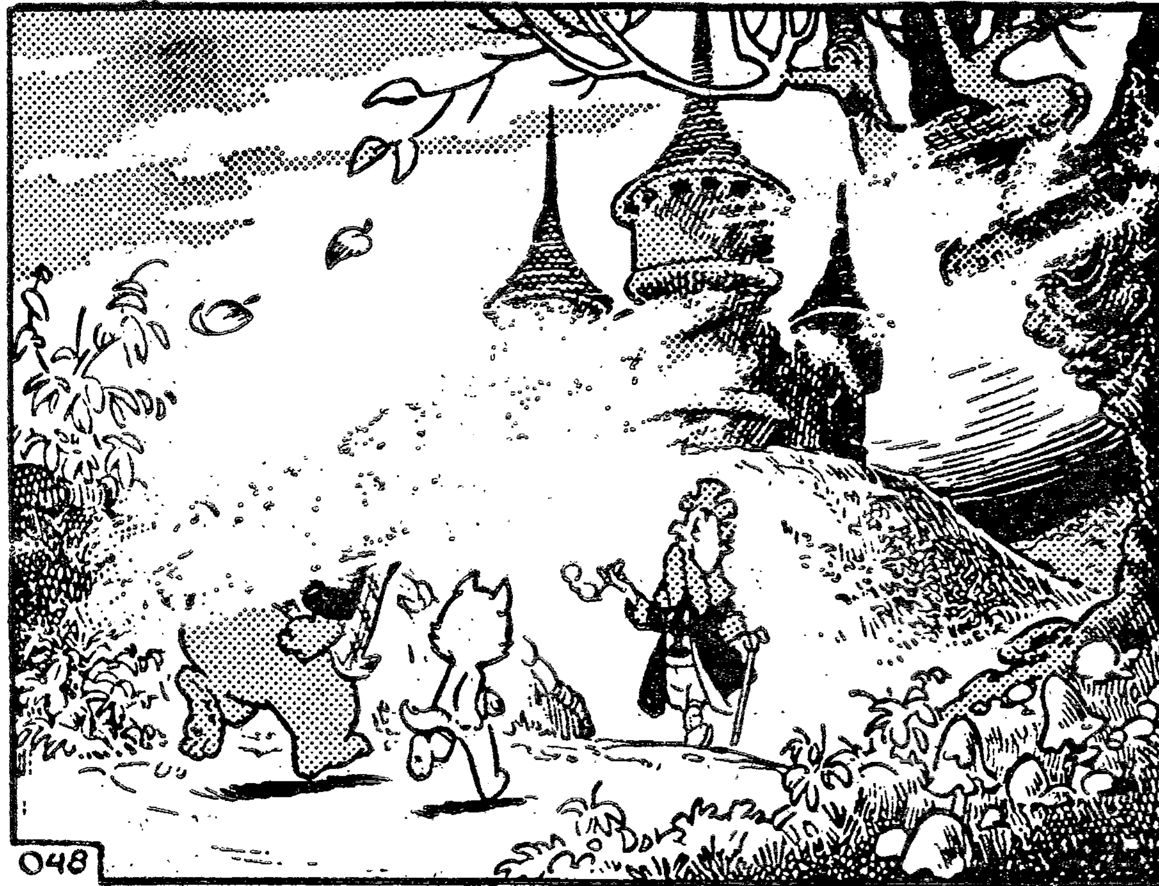

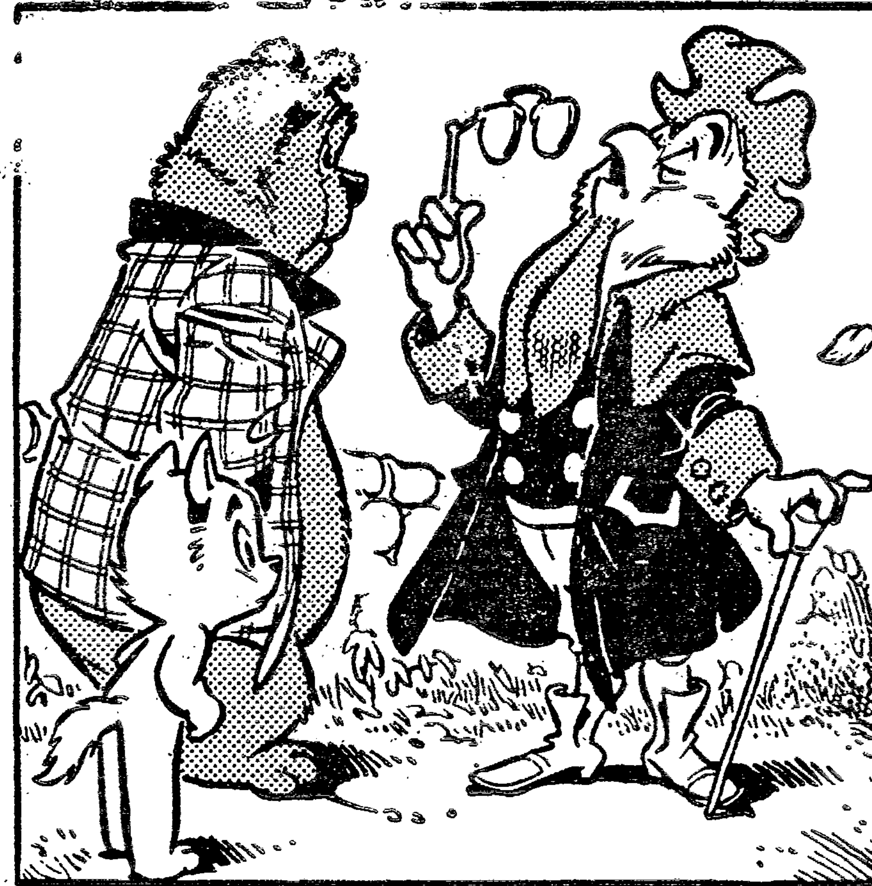

047. Als men een auto bestuurt, moet men op de weg blijven kijken, anders maakt men ongelukken. Dat bleek ook nu; doordat heer Bommel onthutst naar Dorknoper staarde, verloor hij de macht over het stuur en reed met een klap tegen een lantarenpaal.
De ambtenaar eerste klasse keek verrast op, maar toen hij de chauffeur herkende, nam hij beleefd de hoed af en vervolgde zijn weg.
Maar gelukkig maakte commissaris Bas juist zijn ronde, zodat de politie snel ter plaatse was.
„Aanrijding van een openbaar verlichtingsmiddel", stelde de politiechef vast.
„Niet zo mooi, Bommel. Hoe kwam dat zo?"
„V-van hèm", stamelde heer Ollie, zich met moeite van de schok herstellend. „V-van Dorknoper, bedoel ik. D-daar heb ik een appel mee te doppen, en die loopt daar alsof er niets aan de hand is. Terwijl hij op mijn heuvel zit. Boetes stempelen, bedoel ik. De hele morgen".
De heer Bas trok een notitieboekje en zijn gelaat versomberde.
„Na een feestje kan je je beter láten rijden", sprak hij. „Dit soort gevallen neemt met de dag toe. We moeten maar eens een voorbeeld stellen. Hoe is je naam?".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

048. Na een garage te hebben gebeld, liep heer Bommel verslagen huiswaarts, terwijl Tom Poes tevergeefs probeerde hem op te beuren.
„Het was tenslotte ook erg raar, dat Dorknoper daar liep", zei hij. „Maar de Schicht kan worden gemaakt, en bovendien komt uw rechtszaak morgen voor".
Heer Ollie antwoordde niet. Zijn blik was op de markies de Cantecler gevallen, die over de heuvel naderde zonder hem te zien; want hij was met een nieuw gedicht bezig.
„Oude stenen zijn geveld", prevelde hij. „Door bruut en plat geweld. Maar pal staat thans het oud' geslacht. Om dank te tonen voor de wacht".

Zo mijmerend liep hij bijna tegen heer Bommel aan, en hij hief verrast zijn lorgnon.
„Tiens'", sprak hij. „Zijt gij het? Ge ziet er vervallen uit, amice. Geen wonder; uw dagen zijn geteld. Morgen zal de rechtbank recht doen. Mijn raadsman heeft spoed achter de zaak gezet en er een kort geding van gemaakt".
Heer Ollie veerde op en er kwam weer kleur in zijn bleke wangen.

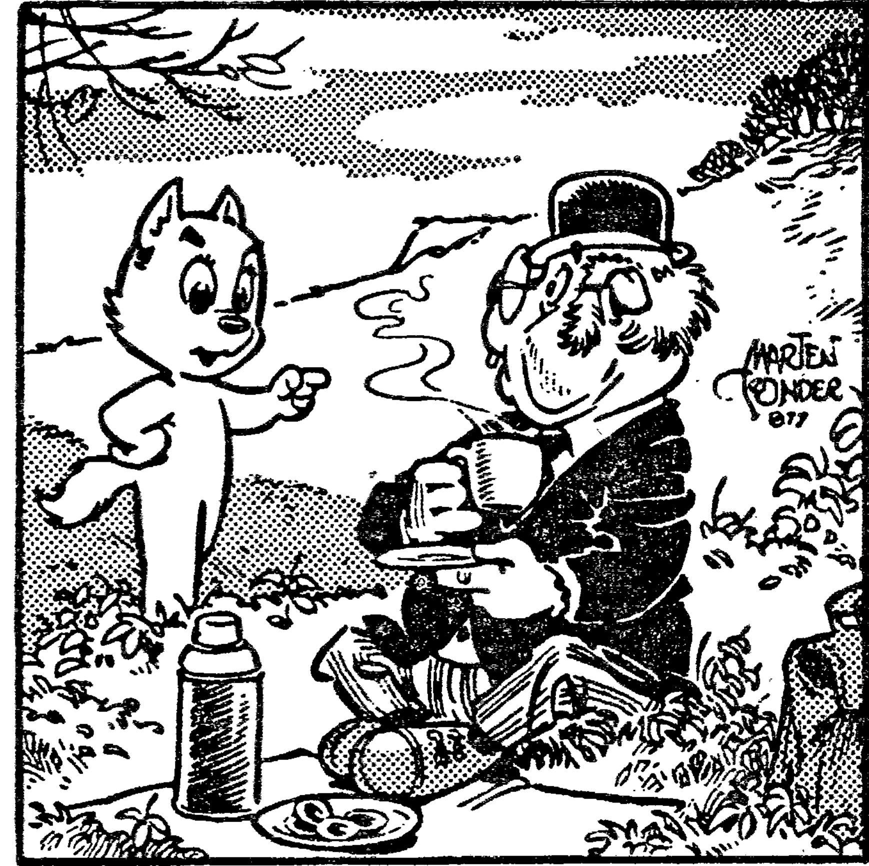
„Nietes!", riep hij driftig. „Het was de mijne! Het was mijn raadsheer. Ik heb spoed achter de zaak gezet. Wacht maar; morgen zult u er geteld uitzien, en niet ik".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

049 Toen de markies verdwenen was, sjokte heer Bommel landerig voort, totdat ze bij een tweesprong kwamen.
„Ik ga naar huis", mompelde hij. „Soms vraag ik me af, of ik niet te veel van mijn zwakke gezondheid vraag. Ik ben uitgeput".
„En ik ga nog een eindje verder de heuvels in", zei Tom Poes. „Dat is goed tegen de sufheid".

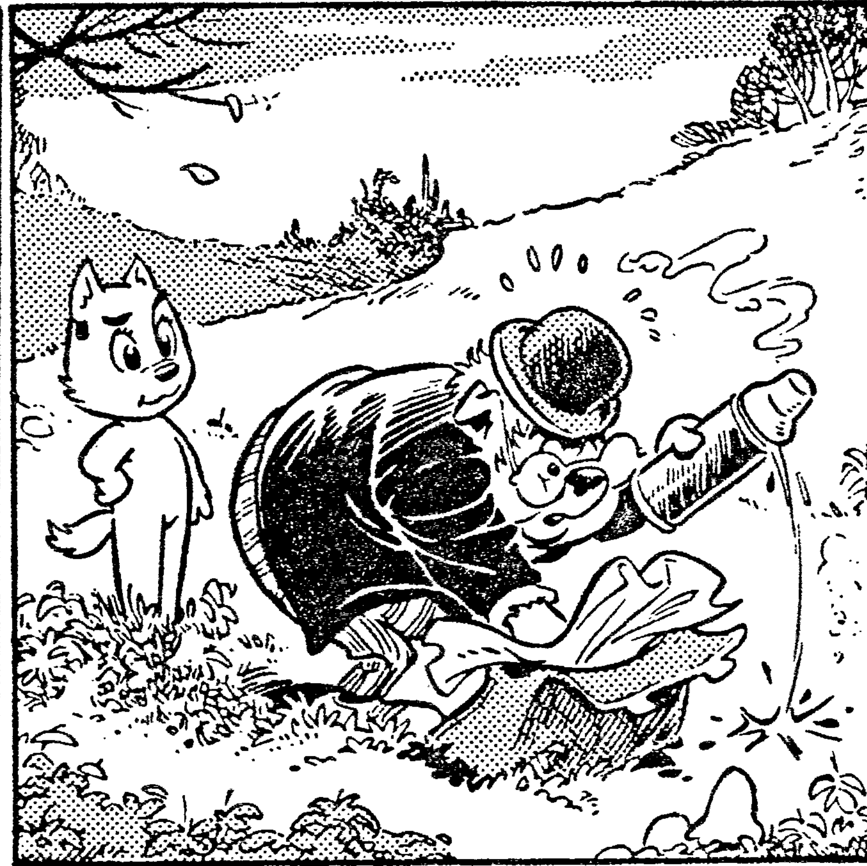
Hij sloeg de zijweg in, en nadat hij een eindje gelopen had, zag hij tot zijn verrassing de heer Dorknoper in het herfstlandschap zitten. De bekwame beambte had een servetje over het kille gras gespreid, daarop een schaal biskwietjes en een thermosfles geplaatst — en nu was hij doende met smaak een kopje thee te gebruiken.

„Is het niet een beetje koud voor een picknick?", vroeg Tom Poes, toen hij hem genaderd was.
„Dit is geen picknick", sprak de ambtenaar onderwijzend. „Het is vier uur, en dus tijd voor de theepauze volgens artikel 8 van het huishoudelijk reglement voor ambtenaren".
Hij nam aandachtig een teugje en voegde er toen gemoedelijk aan toe: „De dienstauto ondergaat de voorgeschreven onderhoudsbeurt, en daarom begeef ik mij te voet naar mijn nieuwe kantoor op de Steenheuvel. Het blijkt nogal afgelegen te liggen".
„Uw nieuwe kantoor?" herhaalde Tom Poes. „Is dat niet een beetje voorbarig? Ik weet toevallig, dat er morgen een rechtszaak over is. Ze zeggen, dat het gebouw daar zonder vergunning is neergezet".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

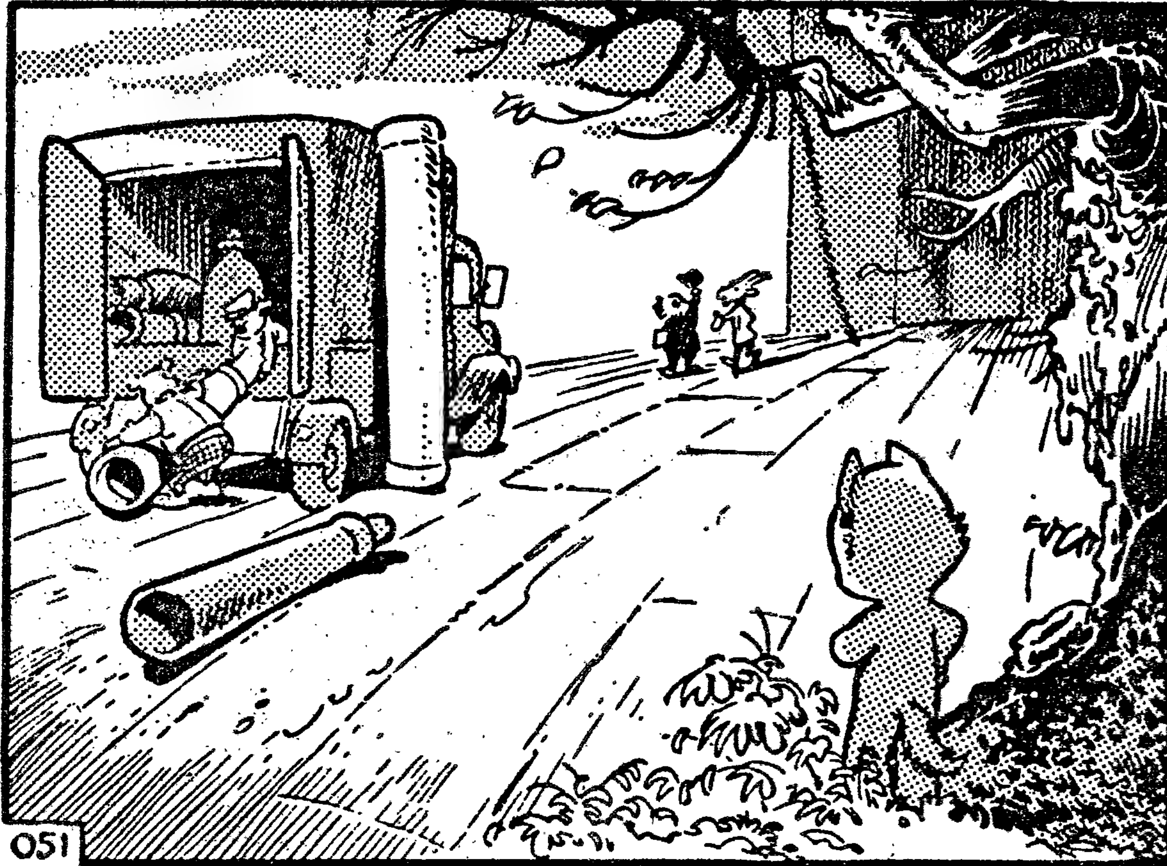

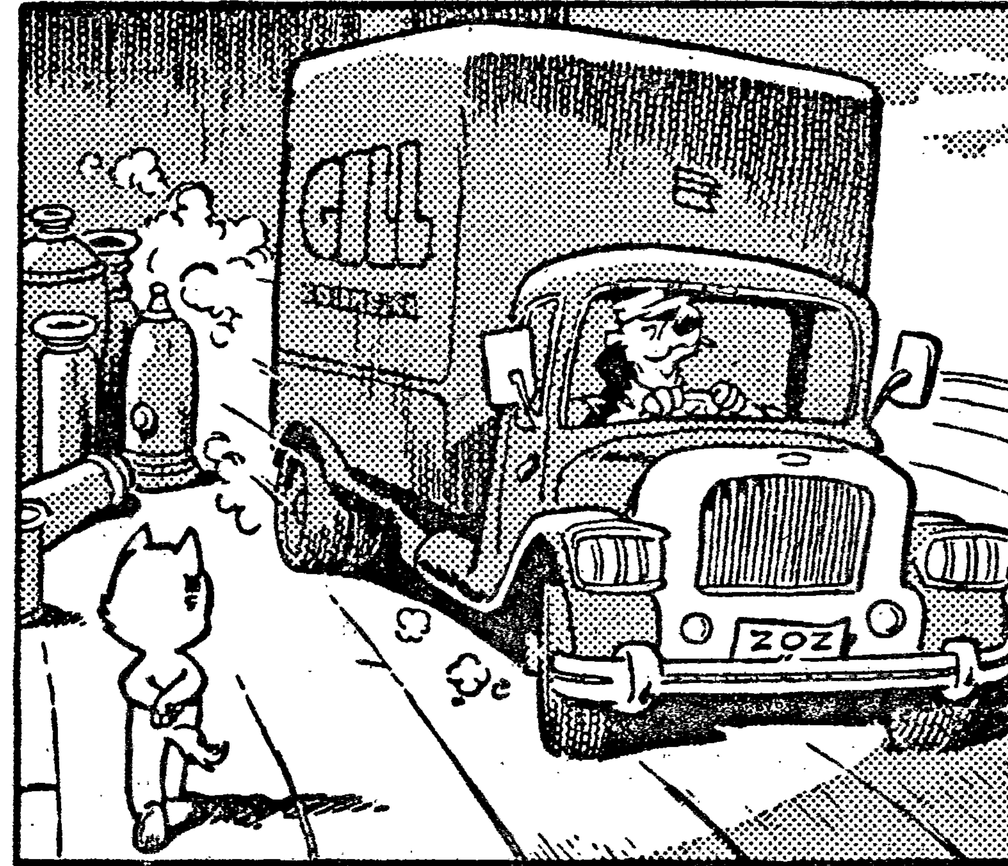
050 De heer Dorknoper verslikte zich in de thee, en hij liet zijn kopje kletterend op de schotel vallen.
„Wat zeg je?", bracht hij er met moeite uit. „Mijn nieuwe kantoor? Gebouwd zonder daartoe strekkende vergunning? Een rechtszaak?"

„Een kort geding", verduidelijkte Tom Poes. „Het schijnt op een stuk grond te staan, dat niet van de gemeente is".
De ambtenaar stond op en pakte haastig het theegerei in zijn tas.
„Een onregelmatigheid", mompelde hij ongerust. „Ik was er al bang voor. Men kan een ambtelijk gebouw niet optrekken zonder ambtelijke bemoeienis. Ik moet mij terstond op de hoogte stellen".
Hij begon met driftige pas te lopen, en Tom Poes wandelde met hem op.
„Daar ligt het", zei hij, toen de steenklomp in het zicht kwam. „Dat is de Steenheuvel, u weet wel. Dezelfde heuvel, die u in behandeling hebt. U zou uitzoeken, of die van heer Bommel of van de markies is, weet u wel?"
„Folio XY 666!", riep de heer Dorknoper uit, en zijn bezorgdheid verdiepte zich. „Merkwaardig. Dit was niet tot me doorgedrongen. Er gaan ten slotte zoveel zaken door mijn afdeling. Tja, dit geeft te denken!"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

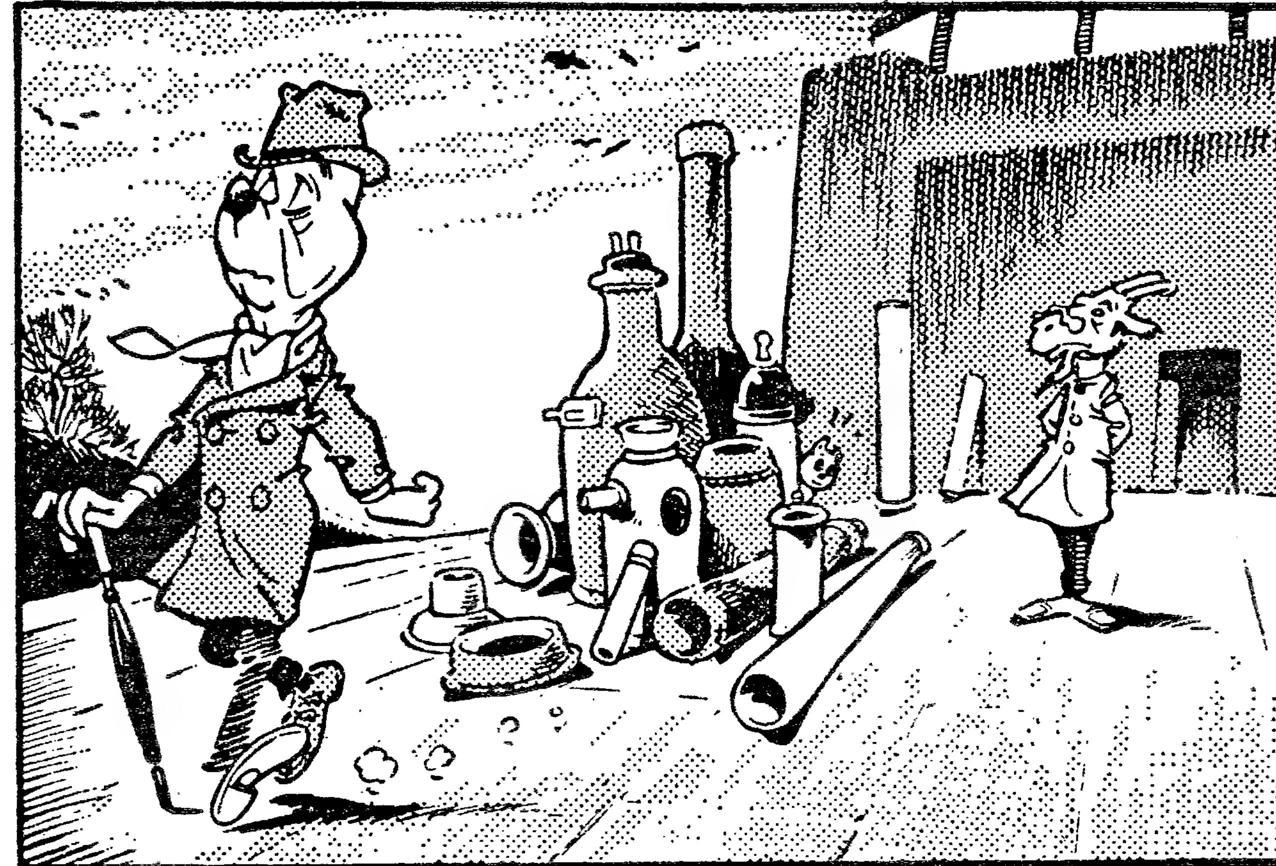
051 De heer Dorknoper liet Tom Poes aan de voet van de heuvel achter en begon met grote passen de betonnen vlakte te beklimmen. Halverwege passeerde hij een vrachtauto, en liep op professor Sickbock af, die hem met uitgestrekte hand tegemoet kwam.
„Bent u de beheerder van dit pand?", vroeg hij met zuinige mond.
„Welnee, mijn waarde", zei de geleerde. „Dat bent u zelf. Ik bekleed hier een dienende functie. Komt u toch binnen; dan zal ik u even op de hoogte brengen".
Hij geleidde de bezoeker naar binnen, en omdat de vrachtwagen nu ook wegreed, bleef het plein verlaten achter. Tom Poes dacht niet lang na. Hij keek even spiedend om zich heen en liep toen snel naar de uitgeladen cilinders, waarachter hij dekking zocht. Het bleef zo lang stil, dat hij zich begon af te vragen of hij zijn tijd niet beter kon gebruiken. Maar toen kwam Sickbock weer naar buiten, in gezelschap van de heer Steenbreek.

„Nu zal het nut van mijn vinding bewezen worden, waarde heer", sprak de hoogleraar. „De ambtenaar zit in de denktank. Ik verzeker u, dat zijn breinschaal opzienbarend zal oplopen".
„Ik hoop het", zei de ander koeltjes. „Het wordt tijd, want mijn opdrachtgevers beginnen hun geduld te verliezen".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

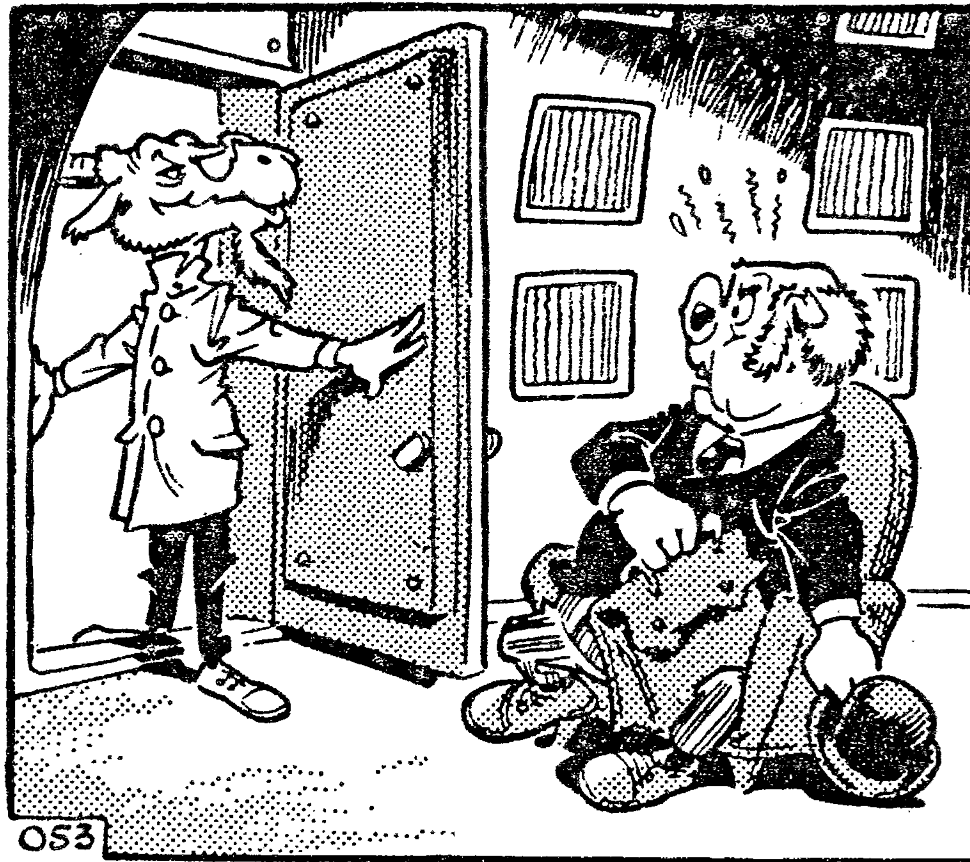
052 „U hebt die ambtenaar toch niet tegen zijn wil in een denktank geplaatst?", vroeg de heer Steenbreek fronsend. „Dat is een omgeving, die hem tegen zal staan, en wij wensen geen meilijkheden met het ambtelijk apparaat".

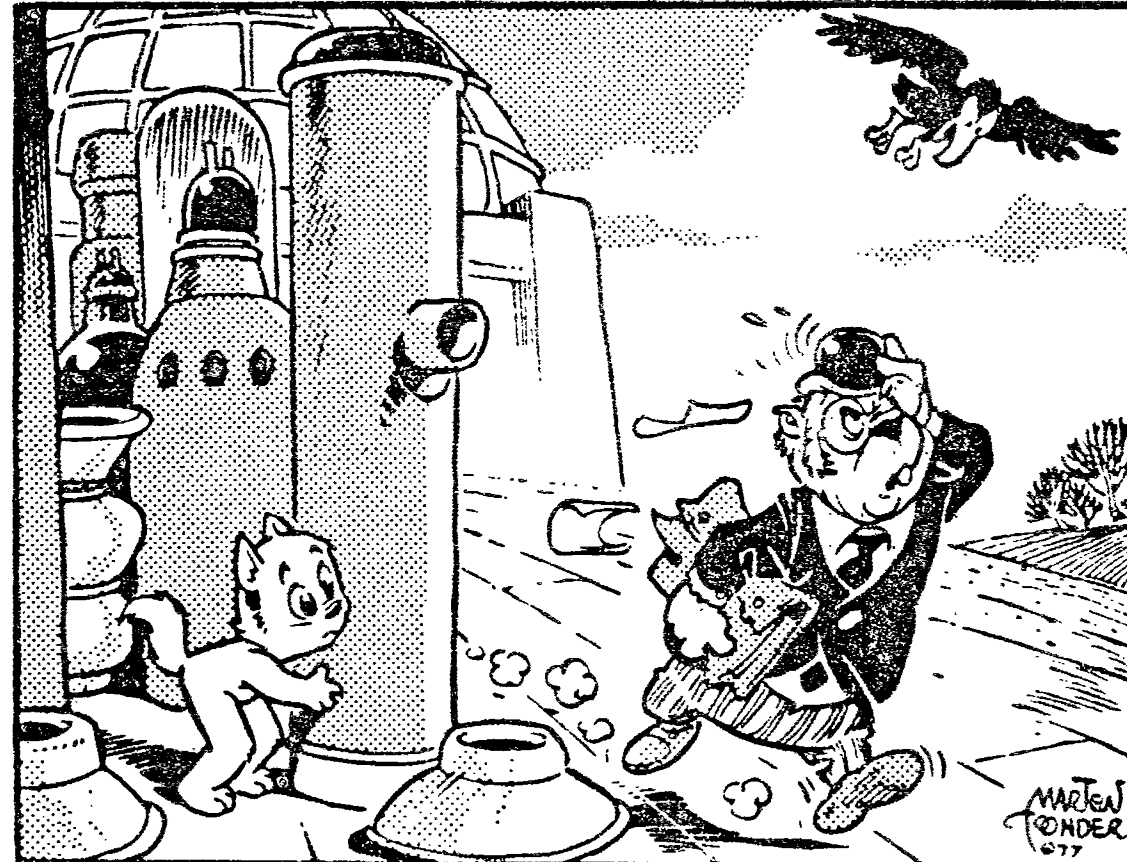
„Wees gerust", sprak de geleerde sussend. „Alles verloopt keurig. Hij denkt, dat hij in een wachtkamer zit, maar de straalcellen zijn in werking. Het resultaat zal binnenkort merkbaar zijn".
„Goed", hernam de ander kort. „Het móet binnenkort merkbaar zijn, want ik wens een einde aan de moeilijkheden hier. Goede dag".
Hij schreed het beton af om zich naar zijn auto te begeven en de hoogleraar keek hem peinzend na.

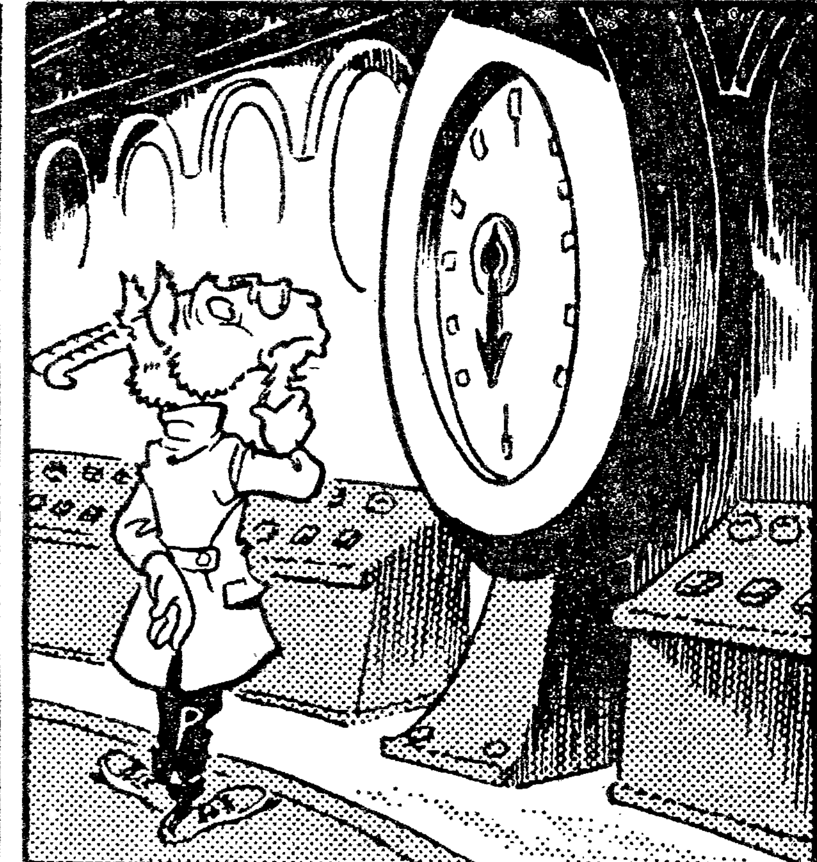
„Het zàl merkbaar zijn", prevelde hij. „Maar hoe? Dat weet men nooit bij een ambtenaar eerste klasse".
Daar had hij gelijk in. De heer Dorknoper had enige tijd bevreemd naar de blauwe verlichting gekeken en toen werd hij bevangen door een onbekend gevoel in zijn schedelholte.
„Het is geen hoofdpijn", stelde hij vast. „Integendeel. Ik doorzie thans de hele zaak. Dit pand bevindt zich kadastraal op Folio XY 666, waarvan de eigendomsrechten in staat van behandeling zijn. Spoedbehandeling 48 onder de naam Canteclaer en spoedbehandeling 49 onder Bommel. Eis van burgemeester tot onteigening is daardoor prematuur, en dit bouwwerk is wederrechtelijk opgetrokken. Ik zie het op te stellen rapport duidelijk voor me".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

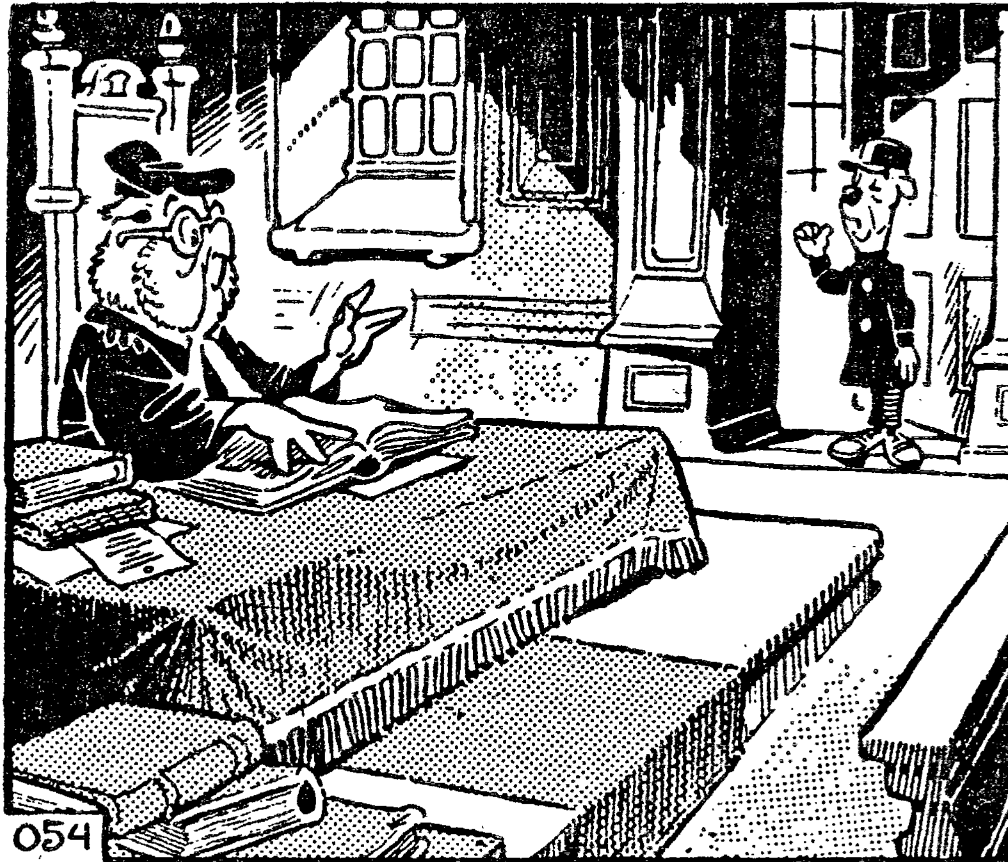

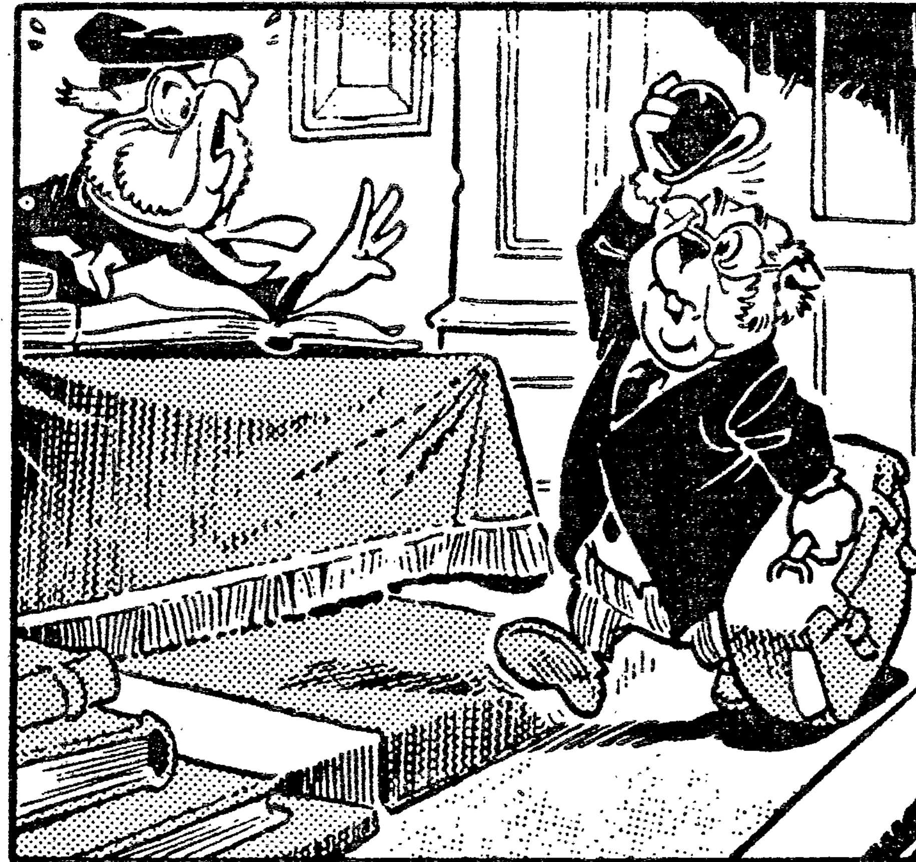

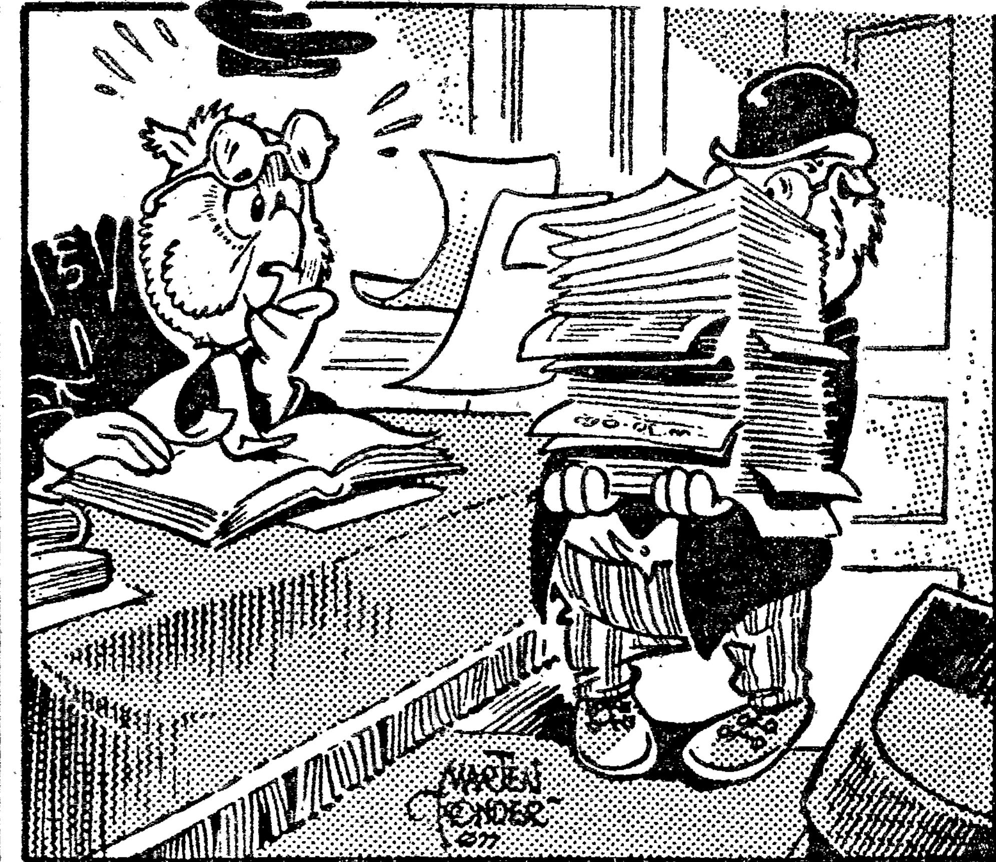
053 De heer Dorknoper werd in zijn gedachtengang gestoord door het binnentreden van professor Sickbock.
„Ik zal u nu even rondleiden door uw nieuwe kantoor", sprak deze minzaam. „Ik weet zeker, dat het u bevallen zal en dat u hier heel wat werk zult kunnen verzetten".
De ambtenaar keek hem grimmig aan en raapte zijn hoed op.
„Dit kantoor bestaat ambtelijk niet", zei hij. „Ik moet me nu reppen om een daartoe strekkend rapport op te maken met het oog op het rechtsgeding, dat morgen op de rol geplaatst is".
Zo sprekende haastte hij zich langs de verraste geleerde naar buiten en even later zag Tom Poes hem het plein afsnellen. Zijn voetstappen klonken hol op het cement en het geroep van een kraai, die hem volgde, kraste rauw door de stille herfstlucht; doch deze geluiden stierven al spoedig weg in de verte.
„Die had haast", zei Tom Poes tot zichzelf. „Niets voor hem; maar ik weet nu tenminste hoe dat komt, en wat de bedoeling van dit gebouw is. Dorknoper is opgeladen met de kracht die ze hebben afgenomen van de arme tobbers die hier komen. En die kraai? Hm, ik voelde direct al, dat deze heuvel niet deugt".
„Ei", prevelde professor Sickbock, die zich naar zijn controlekoepel gespoed had. „Deze Dorknoper heeft heel wat energie aan mijn denktank onttrokken! Hoe zal hij die gebruiken?"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

054 De rechter die de volgende morgen zitting hield, was een zekere meester Morrel. Hij was bekend om de aandacht die hij aan zijn zaken wijdde en het is dan ook geen wonder dat hij reeds vroeg doende was met het doornemen van papieren.

„Kort geding Canteclaer versus Dickerdack", prevelde hij. „Wordt behandeld door Ritselaar. Keurig iemand, die Ritselaar. Idem Bommel verse idem. Raadsman Zwederkoorn Hm, is die niet geschorst geweest?"

Op dat moment kwam een bode zeggen dat er een ambtenaar eerste klasse was, die hem wilde spreken.

Er was geen tijd voor een weigering, want reeds verscheen de heer Dorknoper in de rechtszaal, een zware koffer met zich voerend.

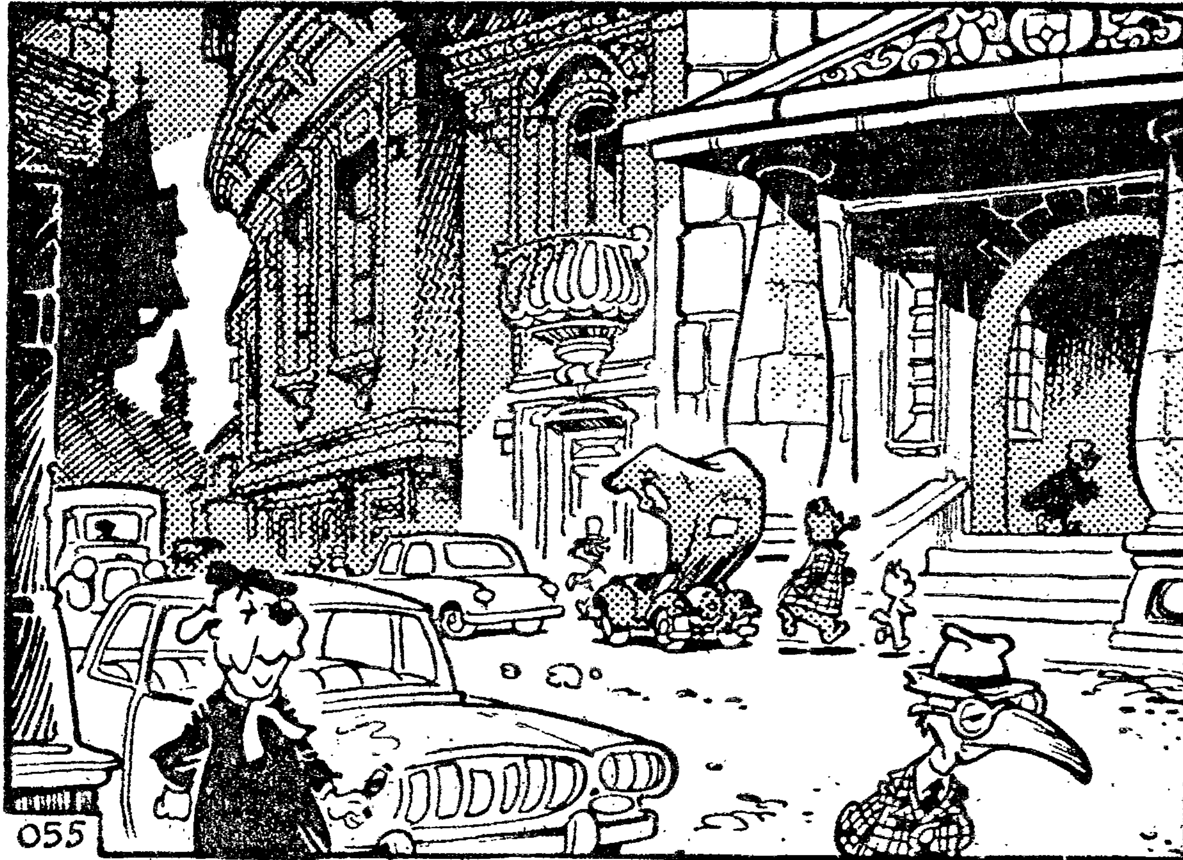
„Wat moet dat?", vroeg de rechter verstoord. „Dit is niet aan de orde. Ik kan niet gestoord worden wegens de voorliggende zaak."

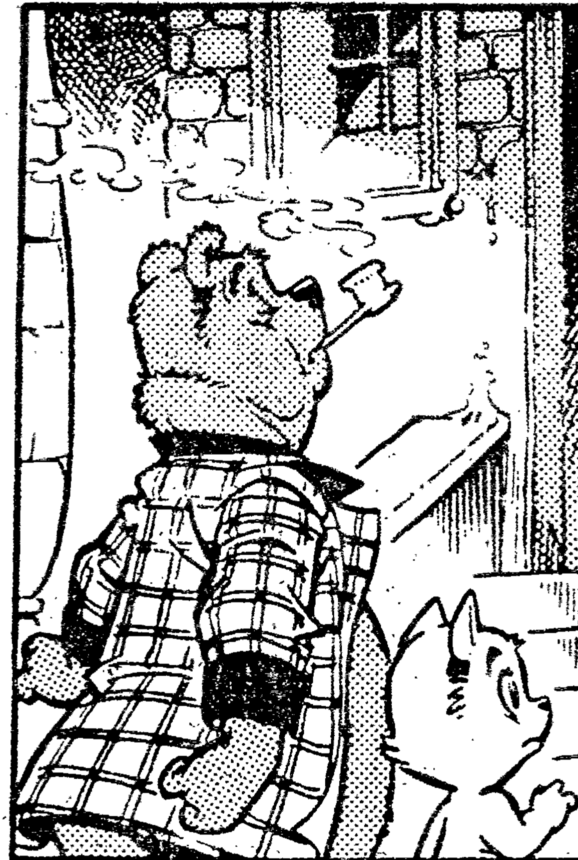
„Daar kom ik juist voor", zei de beambte, zijn hoed lichtend. „Dit zijn rapporten en stukken die de zaak betreffen en er een helder licht op werpen. Ze zijn de vrucht van nachtelijke overuren, en dus zeer dringend".

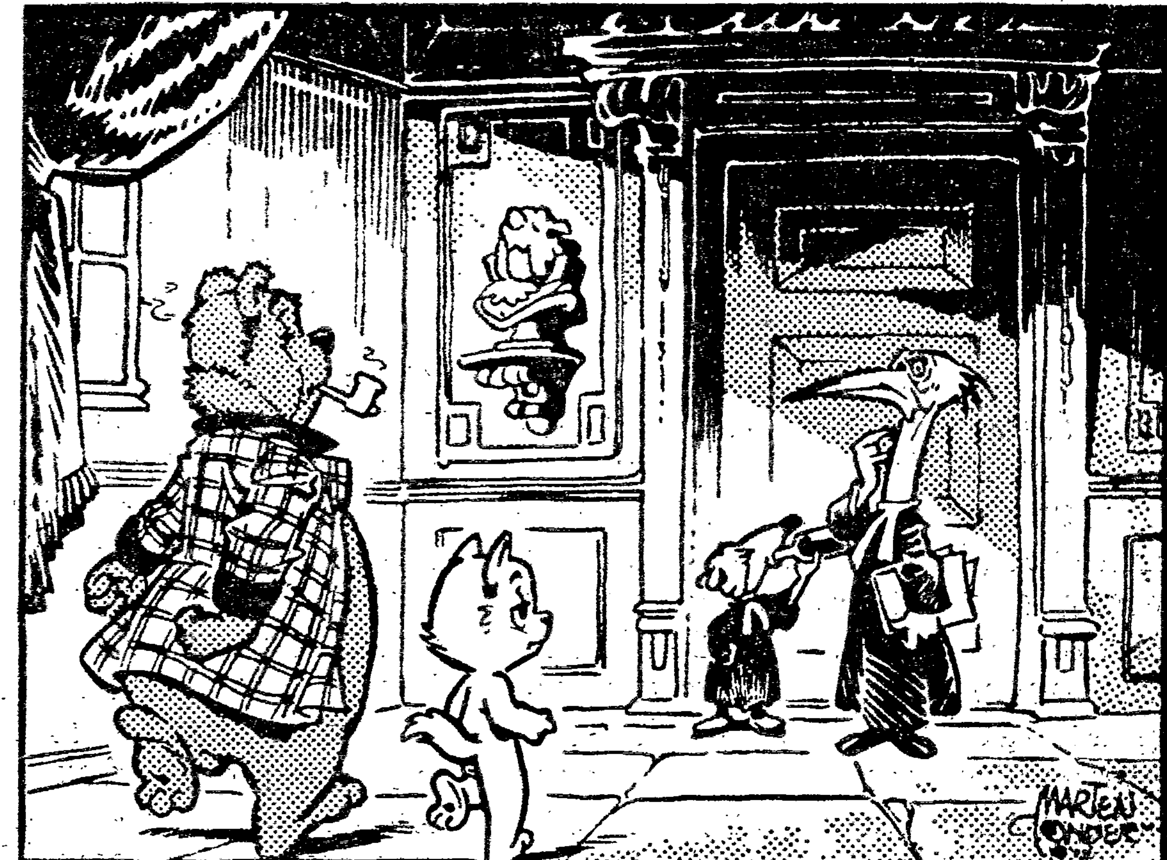
Met deze woorden opende hij het valies en haalde er zo'n stapel papieren uit, dat de rechter grote ogen opzette.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

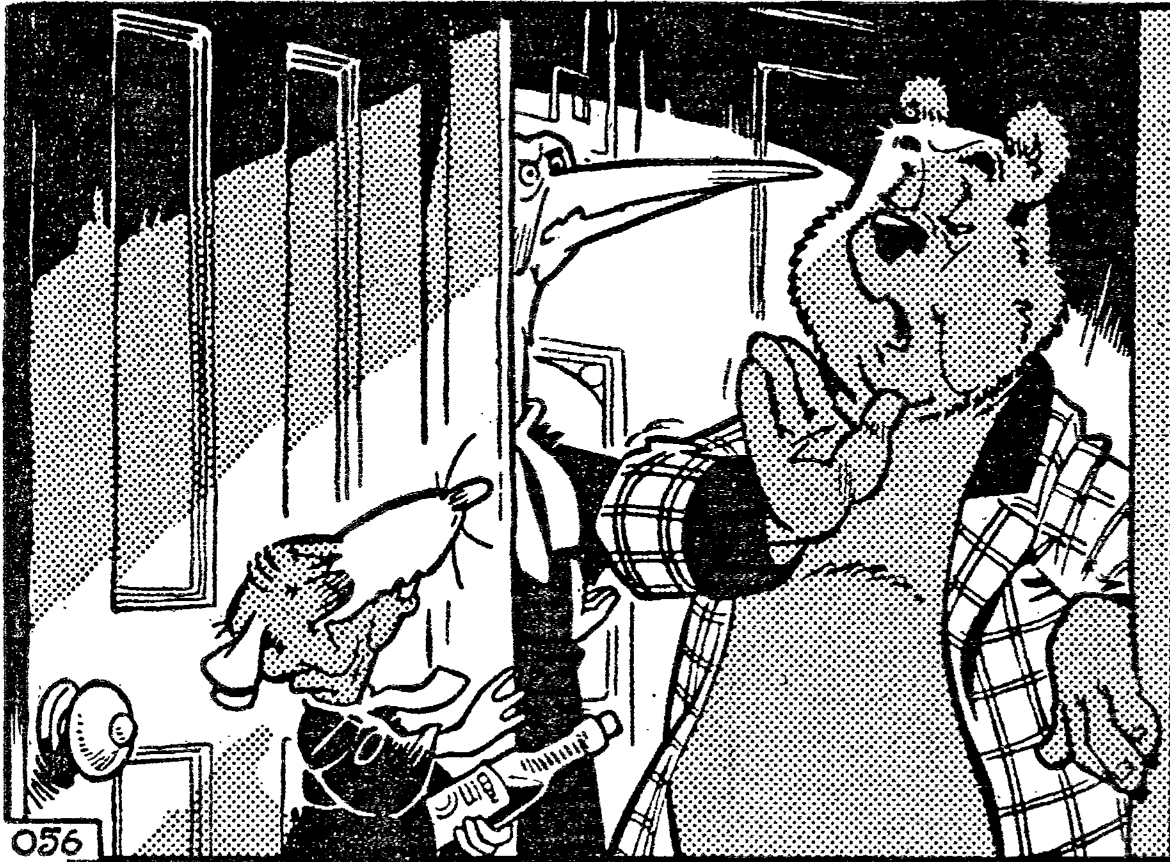

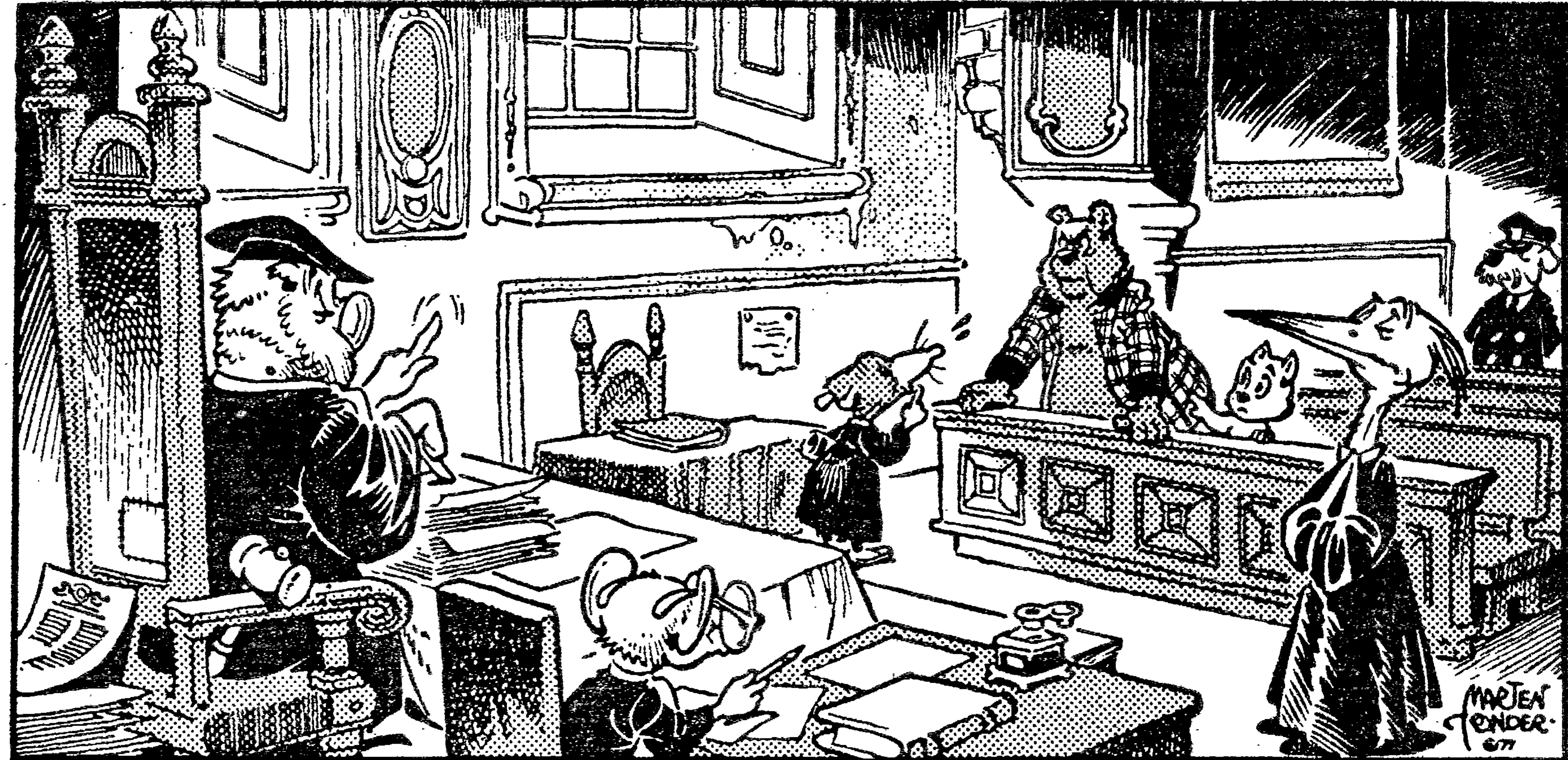
055 Om kwart voor tien parkeerde heer Bommel zijn auto voor het paleis van justitie en stapte uit.
,,Let goed op, jonge vriend'', sprak hij. ,,Dit is leerzaam. Nu gaat het zwaard der gerechtigheid slaan, nadat het zo lang mijn gedachten doorkruist heeft. De burgemeester en de markies zullen raar opkijken wanneer ze een kous op het hoofd krijgen, zeg nu zelf''.
,,Hm'', zei Tom Poes, ,,Ik hoop, dat u de kous niet op de kop krijgt, heer Ollie. Want die kans bestaat ook''.
,,Onzin'', riep heer Bommel uit. ,,Een rechter is onkreukelbaar, zodat de waarheid altijd zegeviert als men een goede advocaat heeft''.
Zo pratende hadden ze het gebouw betreden en liepen naar de rechtszaal, waar de raadslieden Zwederkoorn en Ritselaer al stonden te wachten.
,,Wie zijn dat?'', vroeg de laatste.
,,Dat is mijn cliënt Bommel'', legde meester Zwederkoorn uit. ,,Met een getuige, denk ik''.

,,Hoogst ongebruikelijk'', hernam de ander afkeurend. ,,Ik heb er al met tegenzin in toegestemd, dat uw zaak aan de mijne gekoppeld werd. Maar de aanwezigheid van uw cliënt trekt de verhoudingen scheef, amice. De mijne is verhinderd''.
,,Ach vent, zeur niet'', zei de heer Zwederkoorn, een slokje nemend. ,,Hij mag er best bij zijn, hoor. Daar is geen wet tegen''.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

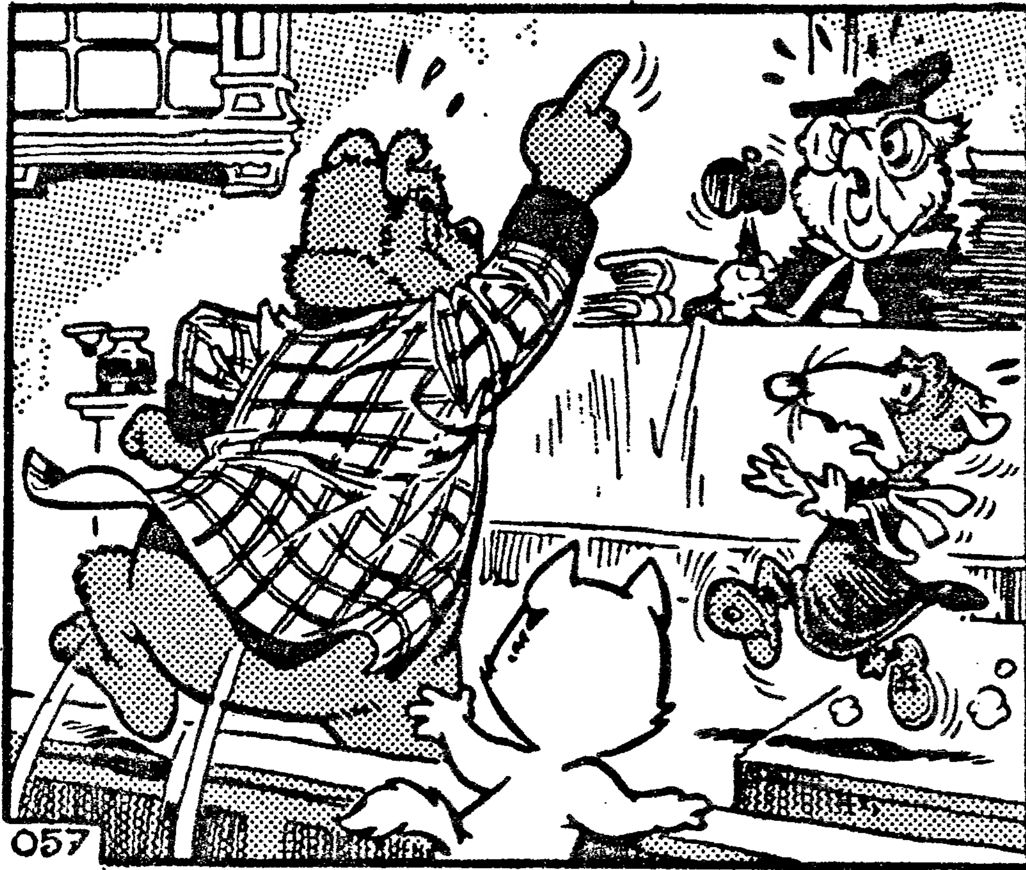
056 De deur van de rechtszaal werd geopend, en heer Bommel trad vastberaden voorwaarts. Hij werd echter staande gehouden door zijn advocaat.
„U mag wel mee naar binnen", sprak deze. „Maar u moet op de publieke tribune gaan zitten en u héél rustig houden. Deze rechter is nogal streng op het punt van orde en regel".
„Natuurlijk", zei heer Ollie fier. „Dat ben ik ook. Dat is de reden dat ik hier ben, als u begrijpt wat ik bedoel".
Hij volgde zijn raadsman naar binnen en niet lang daarna werd de zitting geopend.

„Hedenmorgen heeft zich een nieuwe bewijslast opgestapeld", verklaarde de rechter Morrel. „Daarvan moeten partijen kennis nemen voordat ze te mijner kennis worden gebracht. Na kort beraad heb ik dan ook besloten de zaak te verdagen tot een nader te bepalen datum".

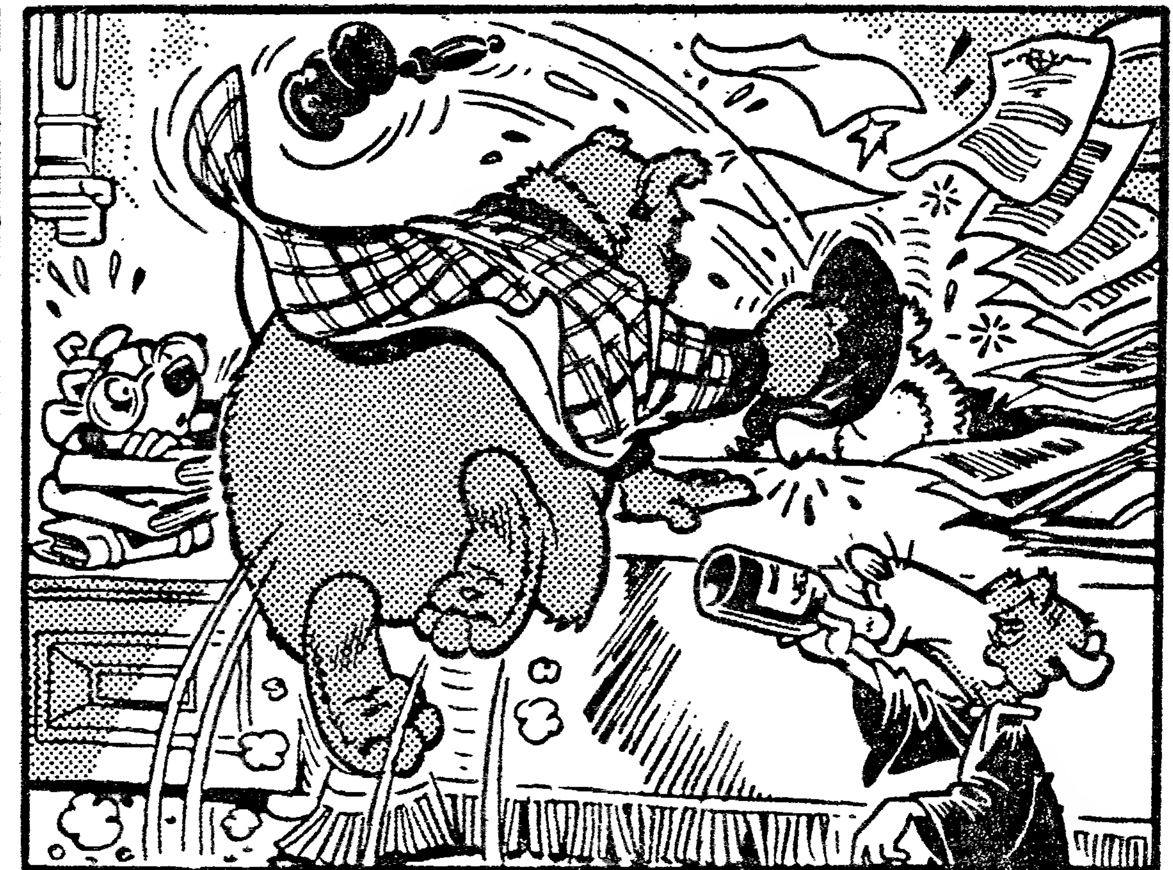
Heer Bommel rees opzwellend overeind en fluisterde hees: „Verdagen? Wat betekent dat? Ben ik soms nog niet genoeg verdaagd?"
„Ssst!", siste meester Zwederkoorn. „het betekent alleen maar een klein uitstel. Blijft u toch kalm".
Maar zijn kalmerende woorden misten jammer genoeg hun uitwerking.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

057 Toen het tot heer Bommel doordrong, dat de zaak waarvoor hij zo geleden had, was uitgesteld verloor hij zijn geduld en sprong over het hekje. „Dat neem ik niet", riep hij uit. „Na een zesvoudige spoedbehandeling die gebruikt is om een gebouw op mijn stenen te zetten, lopen me nu de spuigaten over. Ik eis recht op staande voet".

Rechter Morrel greep zijn hamer en liet die krachtig op de tafel nederdalen.

„Orde in de rechtszaal", beval hij. „Wie is dit storende individu? Tegenwoordig zijn overal protestbetogingen van Jan Rap en zijn maat. Maar in mijn rechtszaal duld ik ze niet".

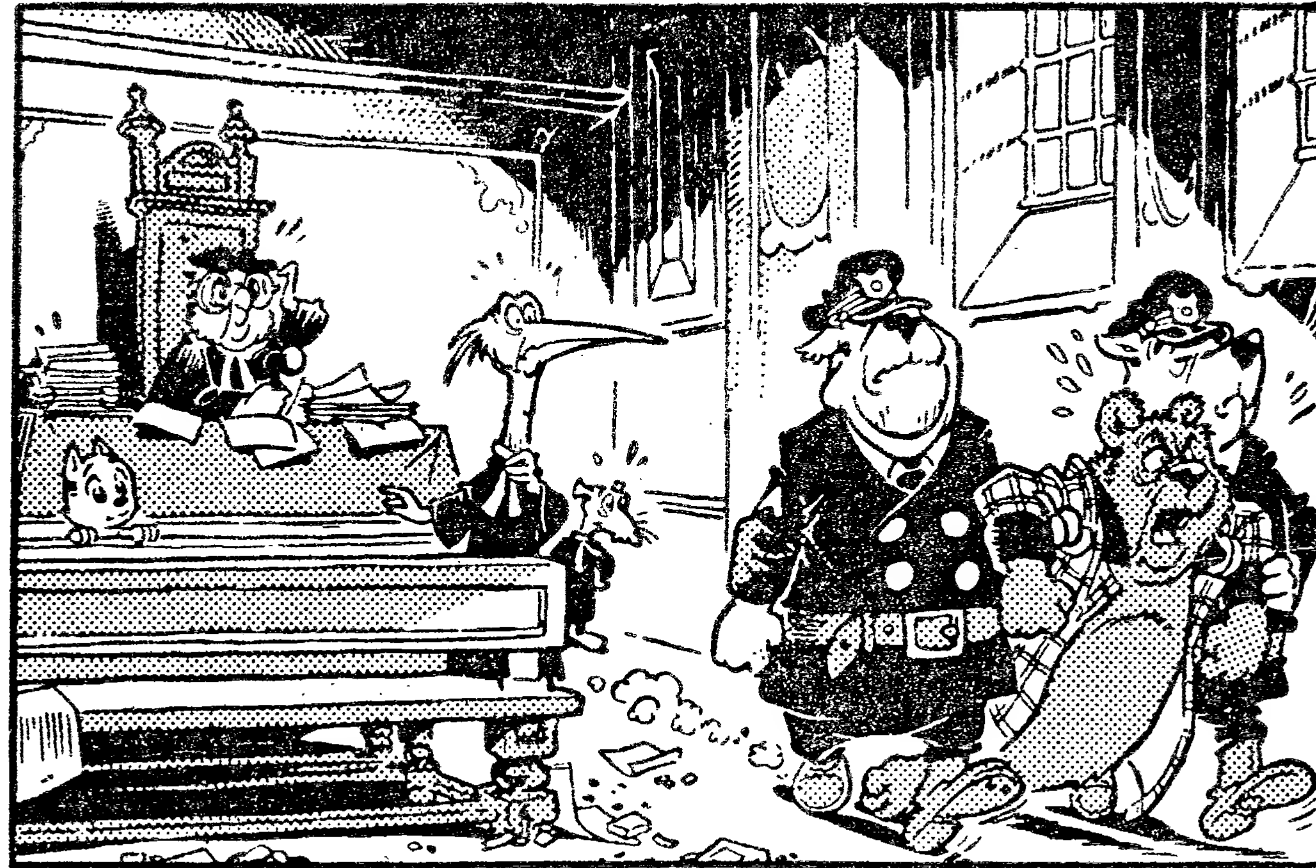
Door deze woorden verloor de geplaagde heer de laatste rest van zijn zelfbeheersing. Met een rauwe kreet beklom hij het schavotje, en voordat iemand hem tegen had kunnen houden, sloeg hij de zittende magistraat de baret over de ogen, zodat deze grotendeels onder de tafel verdween. De opgestapelde bewijslast verspreidde zich ordeloos door het statige vertrek en meester Zwederkoorn nam haastig een hartversterking.

„Dit maakt onze kansen niet groter", sprak hij tot zichzelf. „Maar het komt me voor, dat er een nieuwe zaak is ontstaan, die duur te staan zal komen".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

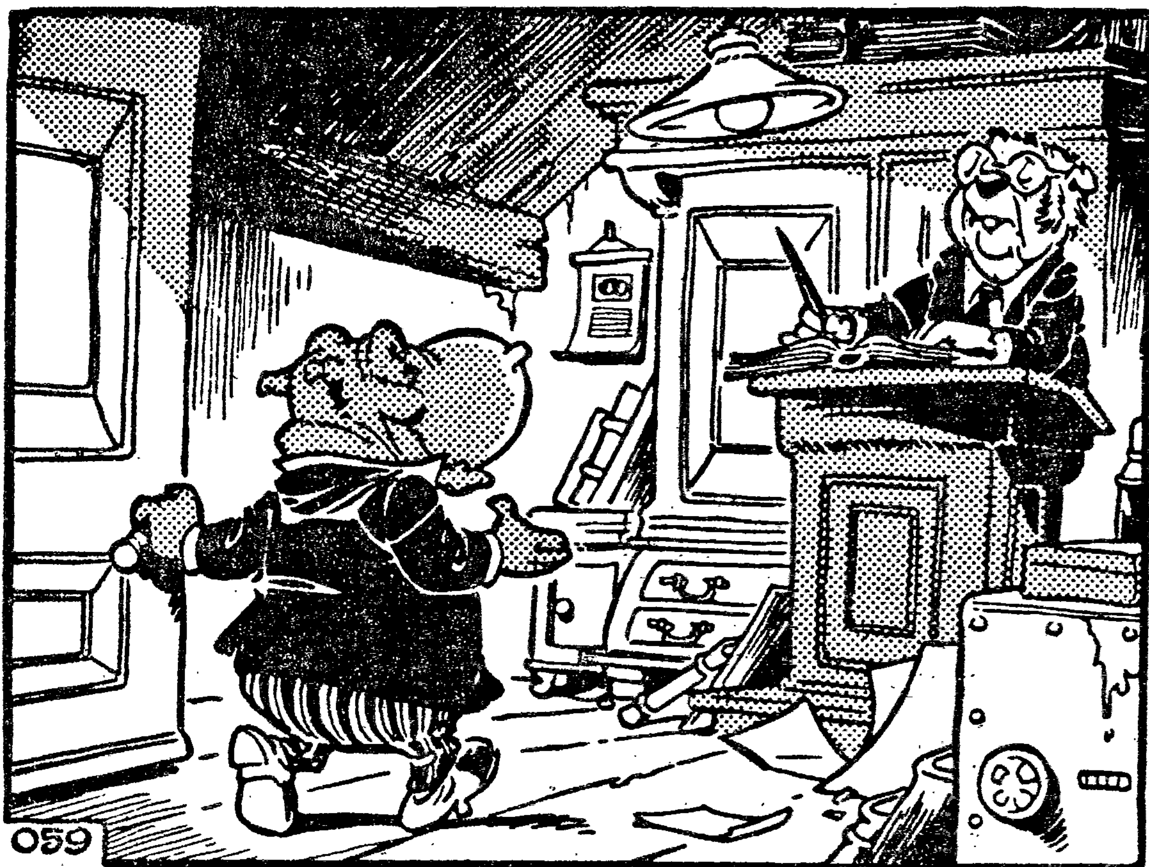

058 De rechter kwam verfrommeld van achter de tafel te voorschijn en richtte zich waardig op.
„In de cel met hem'', beval hij met holle stem. „Beschadiging van het hof. Ordeverstoring. Geweldpleging. Waarschuw de Openbare Aanklager''.
„Dat ben ik'', riep heer Bommel. „Ik klaag aan, bedoel ik''.
Maar het hielp hem niet. Twee ijlings toegeschoten politiebeambten voerden hem gevankelijk weg en zijn geroep verstierf langzaam in de diepten van het paleis. Nu daalde er een stilte over de rechtszaal, die slechts verbroken werd door het papiergeritsel van de griffier.
„Tut, tut'', sprak meester Zwederkoorn ten slotte om de gedrukte stemming te verbreken. Maar deze opmerking viel slecht.
„En u, meneer?'', sprak de magistraat, zich toornig over de tafel buigend. „Zweerkorn, nietwaar? U bent geschorst geweest, als ik me niet vergis. Bent u de raadsman van deze oproerkraaier?''
„Ik ben de verdediger van de aangeklaagde'', verklaarde de rechtsgeleerde glimlachend. „En ik breng eerbiedig onder uw aandacht, dat hij kennelijk niet toerekenbaar is. Getikt, zogezegd. Ik eis het advies van een erkend zielkundige en ik protesteer tegen een cellulaire opsluiting''.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

059 Het liep tegen lunchtijd en de ambtenaar Dorknoper zette juist een kruisje onder zijn laatste ambtelijk schrijven, toen de burgemeester binnentrad.

„Men vertelde me, dat je nog hier zit", sprak deze met een brede glimlach. „Maar je kan rustig naar je nieuwe kantoor gaan om de stukken over de onteigening in orde te maken. De zaak over dat stuk land is verdaagd. Mooi werk, Dorknoper! Ik wist wel, dat je achter me stond".

„Het spijt me", zei de ander koel. „De ontwerp-bouwvergunning is niet getekend. Het nieuwe kantoor bestaat volgens de voorschriften dus niet — en wat daar gebeurt is dientengevolge ongeldig. Het pand moet ontruimd worden. Daar sta ik op. Niet achter u. Het spijt me".

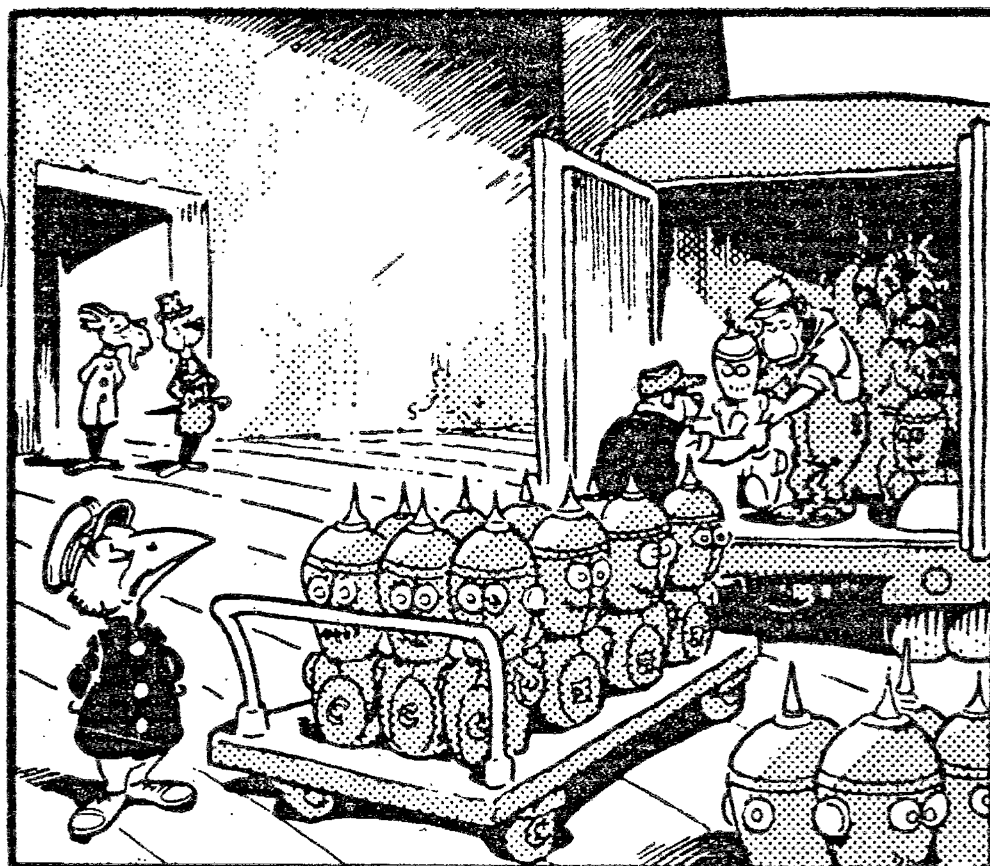
De heer Dickerdack verbleekte. „M-maar", stamelde hij, „ik dacht, d-dat die verdaging kwam door de rapporten, die jij bij de rechtbank hebt afgegeven..."

„Dat is juist", hernam de ambtenaar eerste klasse. „Daarin heb ik alles nauwkeurig uiteengezet. Het afwijzende advies van Publieke Werken, het onderzoek naar Folio XY 666, en het bouwen zonder daartoe strekkende vergunning. Mitsgaders een uiteenzetting van de betreffende verordeningen op het gebied van hei-, funderings- en bouwvoorschriften".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

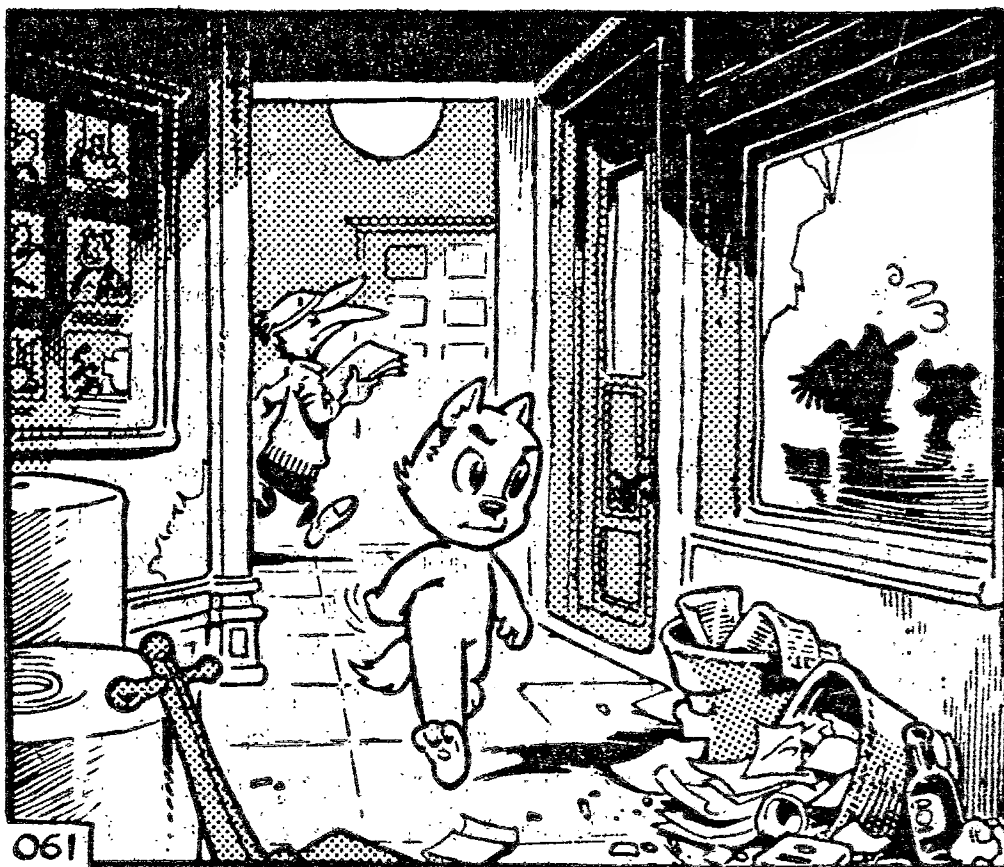

060 Omdat het nieuwe kantoor ambtelijk niet bestond en alles wat er gebeurde dus niet geldig was, werd het met grote spoed ontruimd.
„Niet zo mooi", zei de heer Steenbreek, die door de burgemeester op de hoogte was gebracht.

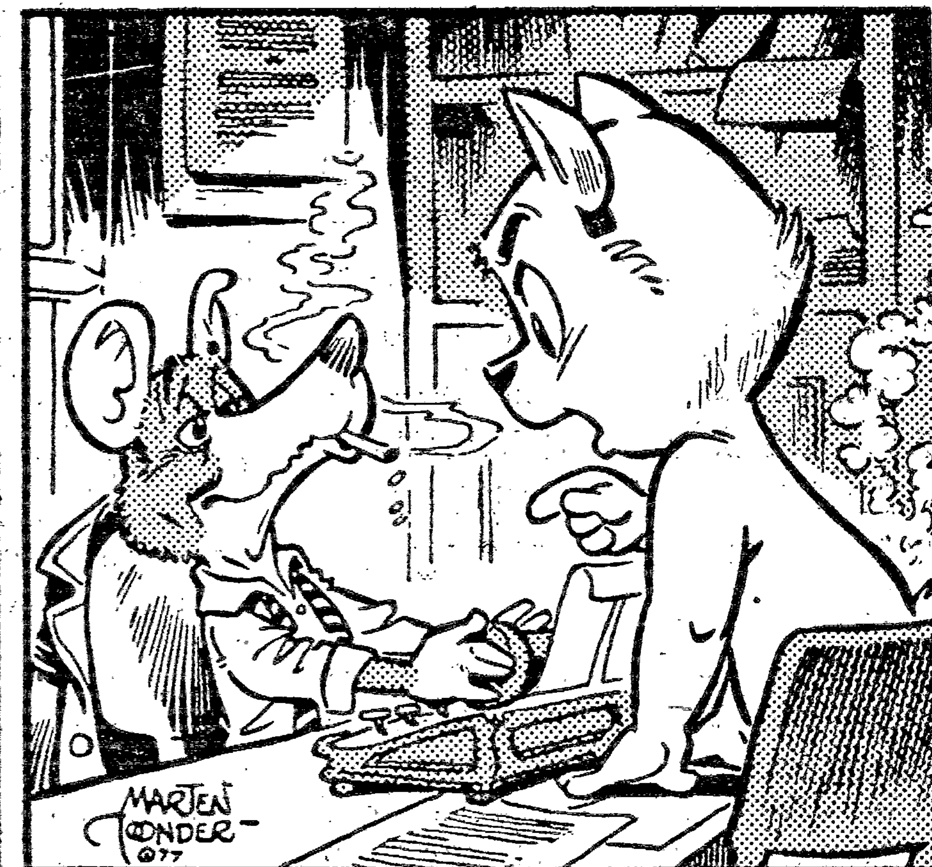
„Het is droef", gaf professor Sickbock toe. „Zo wordt de wetenschap weer eens tegengewerkt door politieke belangetjes". Hij zuchtte en keek peinzend naar de langstrekkende ambtenaren, die door verhuizers naar een vrachtwagen werden gereden. „Maar er blijkt wel uit, dat mijn uitvinding heeft gewerkt", voegde hij eraan toe. „Die ambtenaar begreep in een zitting hoe de zaak in elkaar zat. Het was een geslaagde proef".
„Maar de gevolgen zijn treurig", riep Steenbreek uit. „Hier moeten breinstormen woeden onder een gevulde denktank. En nu is het gebouw leeg".
„We kunnen het weer vullen", suste de geleerde. „Alles wat we nodig hebben zijn nieuwe adrenalinefabrikanten. Het geeft niet wat voor soort; als er maar prikkelende emoties worden opgewekt. Ei, er valt mij iets in. We kunnen hier een rusthuis of een verblijf voor ouden van dagen van maken; onder de naam Avondgloren. Wat denkt u daar van?"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

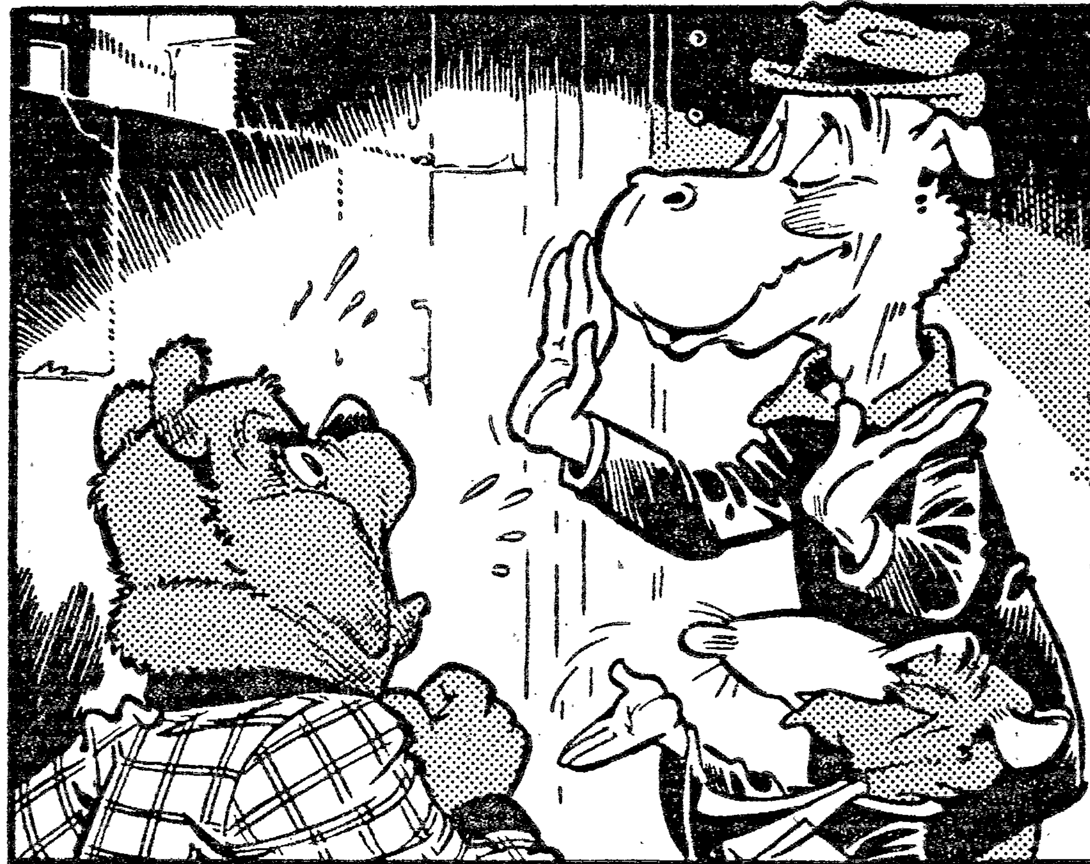

061 Het is te begrijpen, dat Tom Poes in een gedrukte stemming het gerechtsgebouw verliet, toen heer Ollie gevangen was genomen.
"Het heeft weinig zin om hem door een list te helpen ontsnappen," zei hij bij zichzelf. "Want dan zal de politie hem blijven zoeken. Ik moet dit anders aanpakken."
Met deze gedachten begaf hij zich naar de Rommeldamse Courant en zocht de werkkamer van de journalist Argus op.
"Heb je al gehoord, dat de rechter vanmorgen een klap gekregen heeft?", vroeg hij. „Ik dacht dat daar wel een cursiefje in zat."
"Dat zou ik denken", riep de verslaggever uit. "Daar houden de lezers van. Een klap, hè? Van wie? En waarom?"
"Van heer Bommel", zei Tom Poes. "De markies en hij hebben een rechtszaak gemaakt van die heuvel met stenen, je weet wel. Maar de ambtenaar Dorknoper heeft zich ermee bemoeid, en daardoor heeft de rechter de zaak verdaagd. Nou, toen werd heer Ollie boos en viel de rechter aan. Ze hebben hem opgesloten".
"Niet onaardig", mompelde Argus. "Er zit een lekkere kop in. Vooraanstaand Stadgenoot door Ambtenarij Overspannen geraakt of tot Razernij gebracht, of zoiets. Geen cursiefje. Eerder een paar kolommen op pagina drie. Het sluit mooi aan op mijn vorig stuk".
"Een goed idee", zei Tom Poes. "Misschien zal Dorknoper dan een beetje haast gaan maken met dit geval. Zo'n artikel zal hem te denken geven".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

062 Heer Bommel zat die middag broedend in zijn cel, toen hij bezoek kreeg van zijn advocaat.

„Ik ben druk voor u in de weer, zoals u ziet", sprak meester Zwederkroon monter. "Geld speelt immers geen rol? Vooral als u iets duur te staan zal komen. Daarom heb ik een deskundige meegebracht; doctorandus Zielknijper. U kent hem wel, geloof ik".

"Jazeker", gaf heer Ollie toe, terwijl hij recht ging zitten. "Wat heeft die met mijn heuvel te maken?"

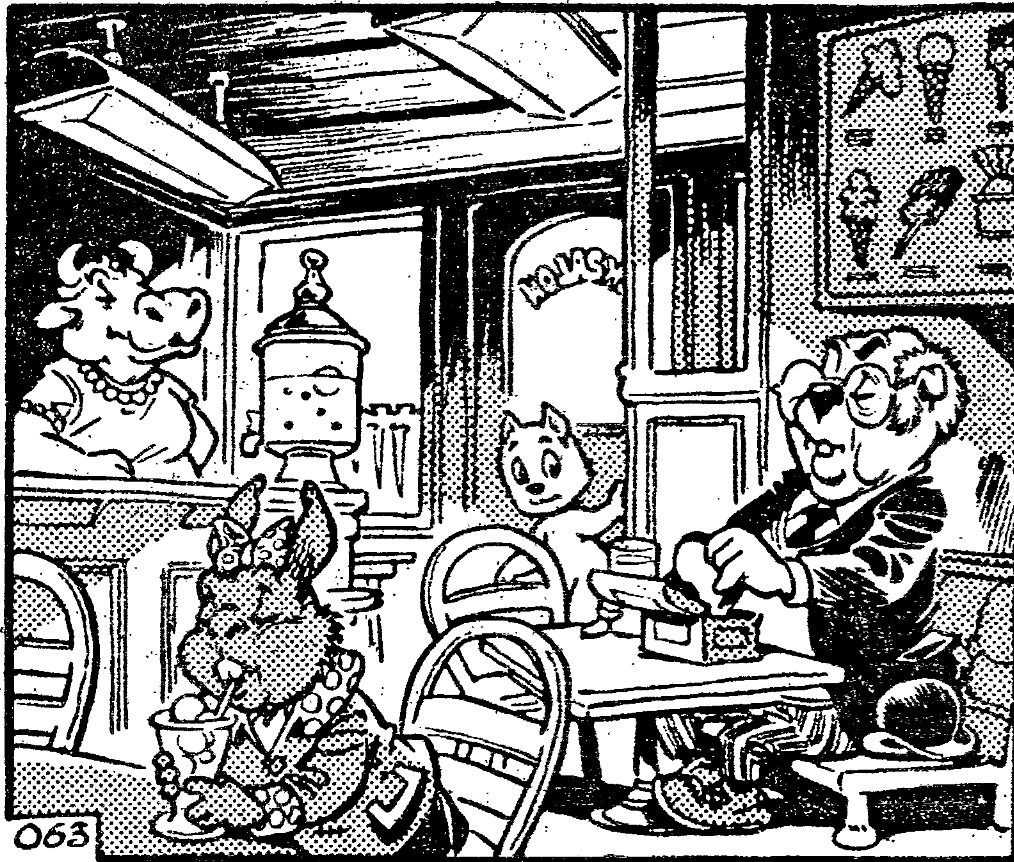
"Niets met uw heuvel, maar wel met u", legde de rechtsgeleerde uit. "Kijk, ik heb de rechter duidelijk gemaakt, dat u niet toerekenbaar bent. U moet zich onder behandeling stellen van een zielkundige; dan ontkomt u aan uw gerechte straf. Wat zegt u daarvan? Goed hè?"

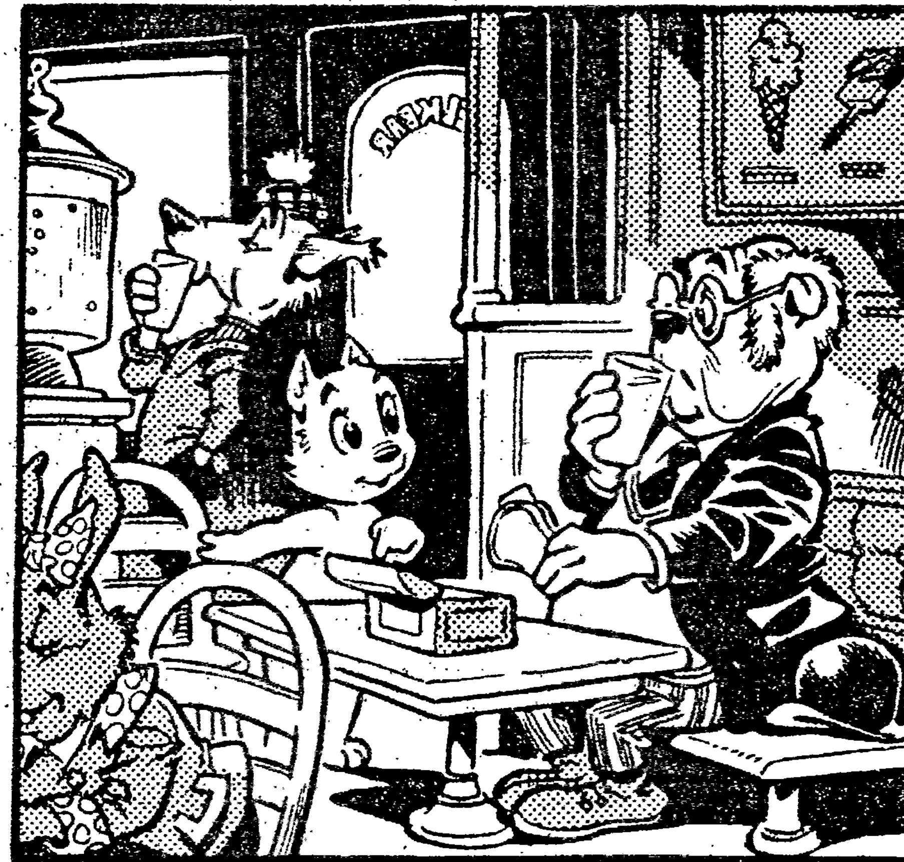
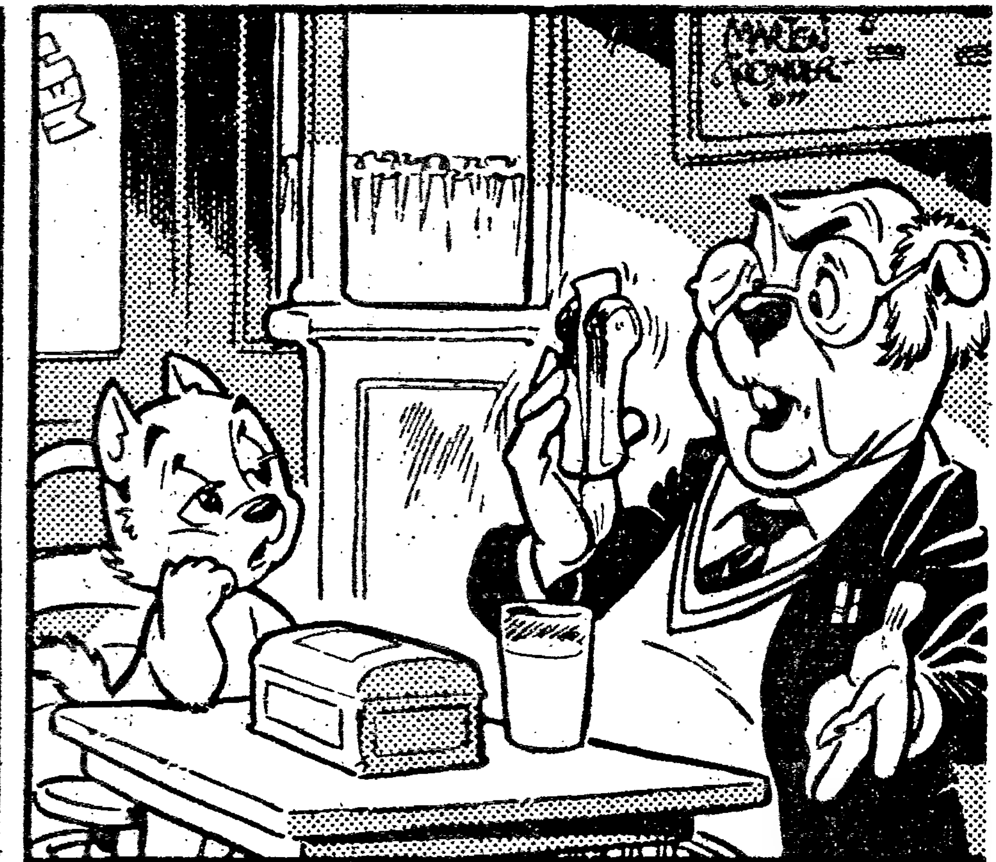
"Helemaal niet goed!", riep heer Bommel opzwellend uit. "Ik ben volkomen normaal, zoals iedereen weet. En ik zal mij nooit meer met opgeheven hoofd kunnen vertonen als men denkt, dat het een warhoofd is!"

"Kom, kom", suste de heer Zielkijper. "Uw denkbeeld is verouderd. Tegenwoordig is het gewoon een ziektebeeld; zoals verkoudheid. De spanningen van de hedendaagse tijd kunnen iedereen te veel worden. Maar we zullen u er wel weer bovenop helpen met een liefdevolle begeleiding. En u treft het. Er is mijzojuist een frisse, nieuwe kliniek beloofd door een filantropische instelling. Daar zal het u zeker bevallen".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

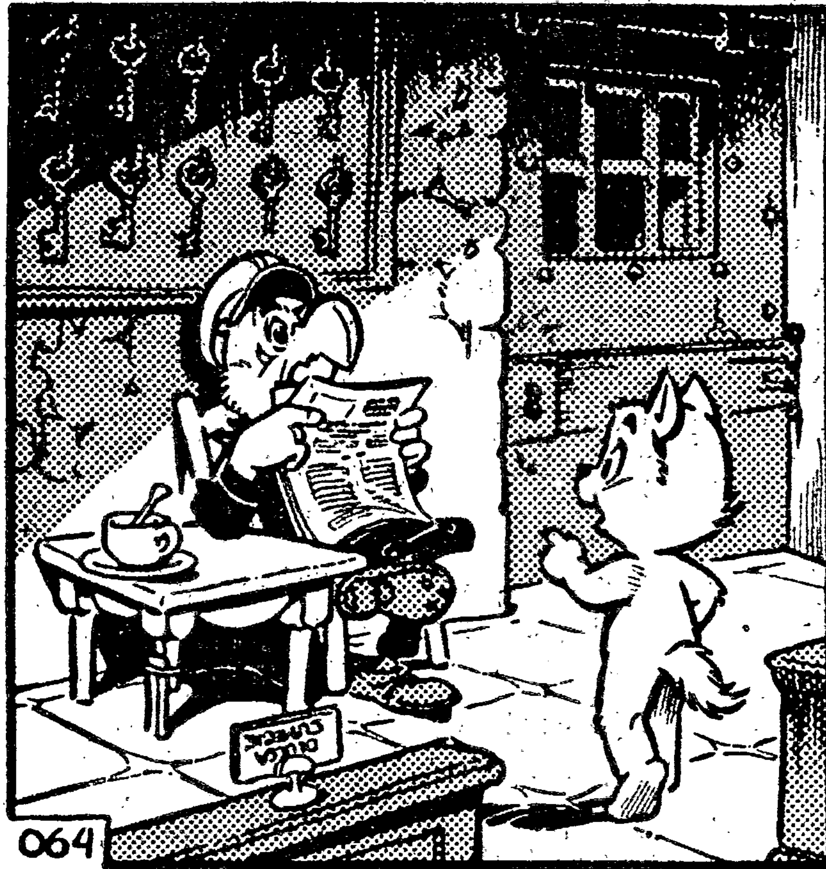
063 De heer Dorknoper placht zich om een uur dertig naar een melksalon te begeven om een meegebracht twaalfuurtje te nuttigen. Daar trof Tom Poes, die dat wist, hem dan ook de volgende middag aan.
"Mag ik hier gaan zitten?" vroeg hij terwijl hij een stoel bijtrok. "Het is nogal vol".
De ambtenaar eerste klasse gromde iets en nipte met een zuur gezicht van zijn melk.
"U ziet er niet goed uit", hernam Tom Poes. "Hebt u de krant soms gelezen? Die had een scherp artikel over de ambtenarij, hoor. En dan dat bouwen zonder bouwvergunning en zo. Niet zo best. Ik kan me voorstellen, dat u het zich aantrekt".

De hooggeplaatste beambte zette zijn glas neer en keek misprijzend naar het plakje kaas, dat uit zijn boterham stak.
"Het is een schande", sprak hij met zuinige mond. "Men moest eens weten onder welke omstandigheden wij op het gemeentehuis moeten werken. De opbergsystemen zijn verouderd en er zijn zelfs geen mappen voor de groene formulieren voorradig. Bovendien lekt het dak, zodat ik mijn lessenaar in overuren heb moeten verplaatsen".

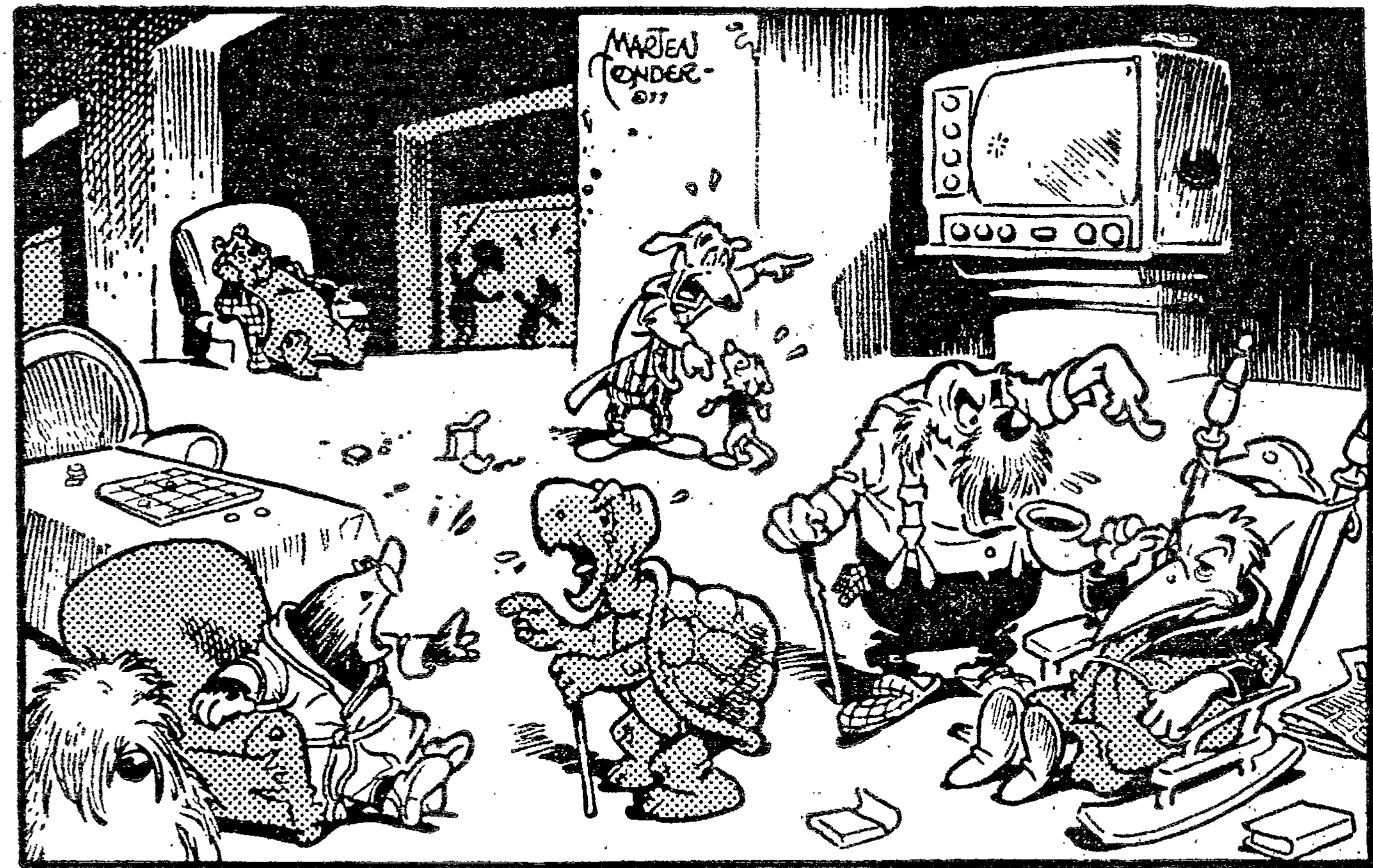
"Hm", zei Tom Poes. "Dat kan wel. Maar ik ken alle kanten van die Steenheuvelzaak, en wat daar gebeurt, is vast niet volgens de wet. Als ik alles eens aan de krant zou vertellen..."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

64 Tom Poes liet de ambtenaar Dorknoper bekommerd achter in de melksalon en liep naar het huis van bewaring. Daar was heer Ollie naar toe gebracht omdat hij het hof beschadigd had; maar toen Tom Poes aan de portier vroeg of hij hem bezoeken mocht, schudde deze het hoofd.

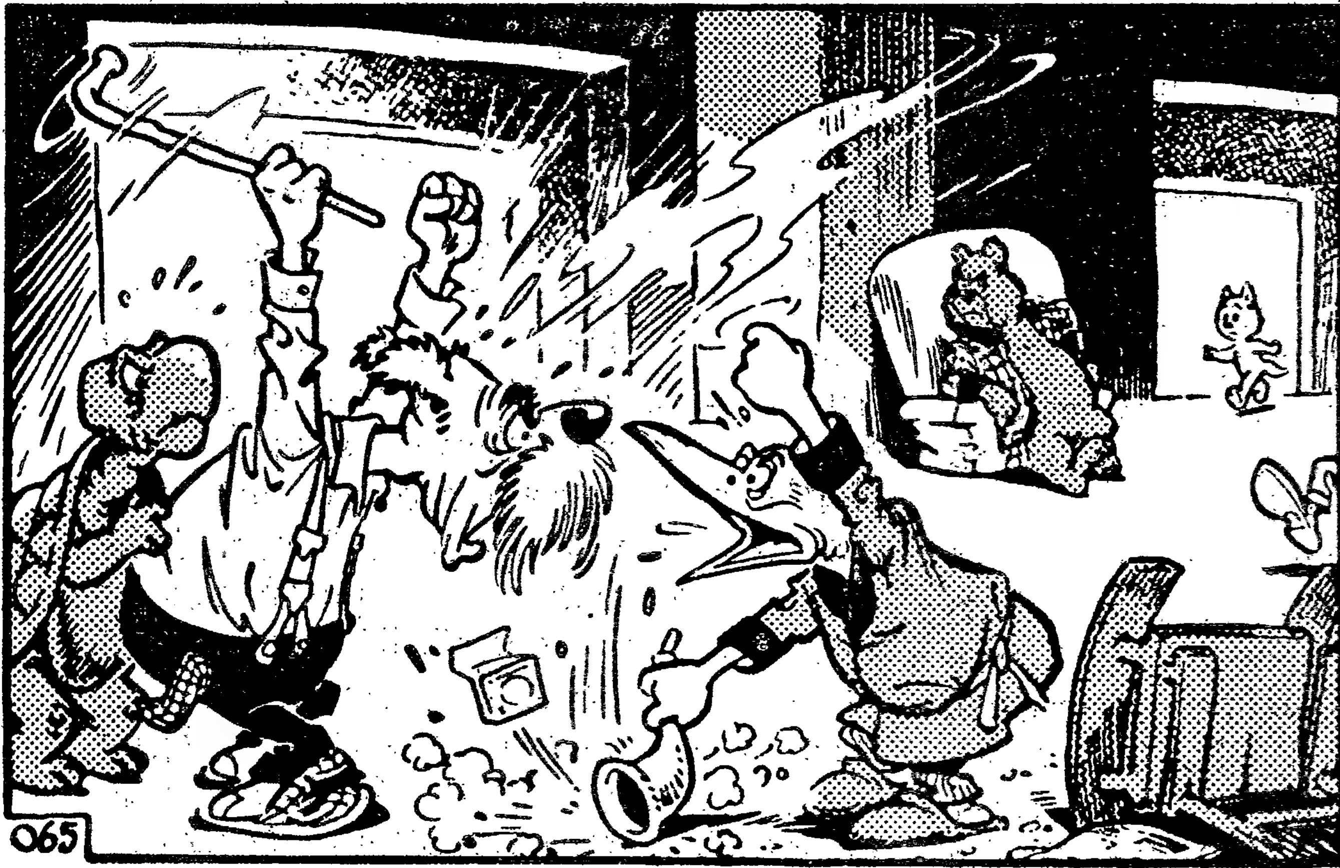
"Bommel?", herhaalde hij. "Die zit hier niet meer. Hij moet behandeld worden, zal ik maar zeggen. Ze hebben hem naar de kliniek voor bejaarden en andere gestoorden gebracht. Die nieuwe inrichting op de Steenheuvel".

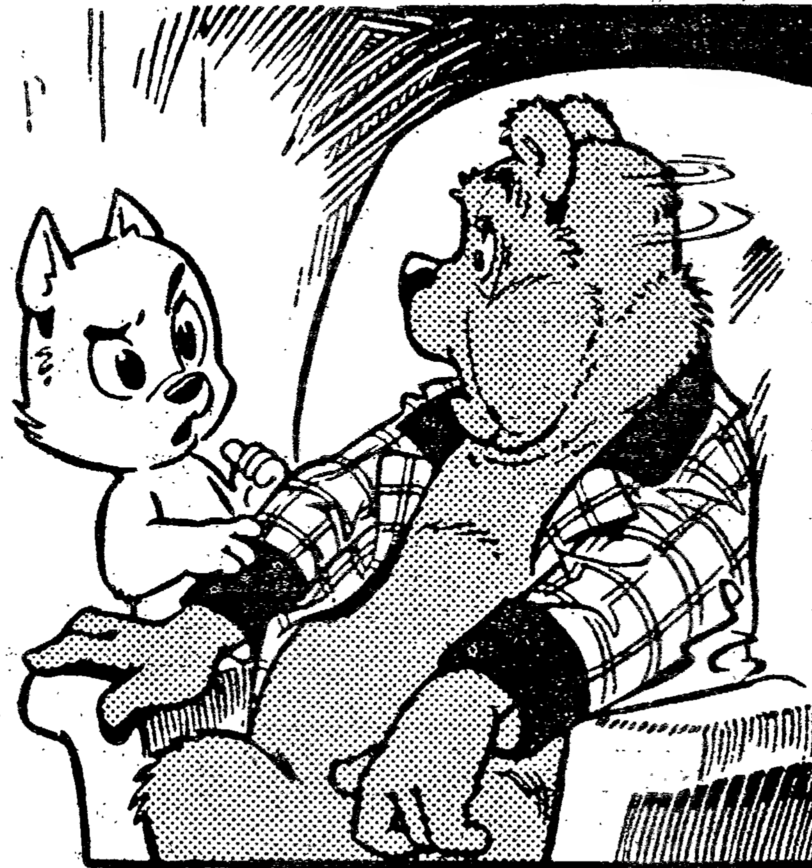
"De Steenheuvel?", riep Tom Poes uit. "Zit heer Bommel daar?"

Inderdaad, daar zat heer Ollie. Met een kleine verandering was het bouwwerk voor dit mooie doel geschikt gemaakt. Om hem heen strekten zich nu ruime zalen uit, die verlicht werden door rustgevende blauwe lampen en beeldbuizen. Het was er veel gezelliger dan in de cel, want de ruimtes waren gevuld met de bewoners van allerlei tehuizen, die zich hier ongebonden konden bewegen. Maar gelukkig voelde hij zich niet. Lusteloos sloeg hij de heer Scharschuur gade, die probeerde de bejaarde heer Knakker duidelijk te maken dat deze in zijn stoel zat. Hij kon het gesprek echter niet volgen, omdat de oude Garker klachten over de televisie-ontvangst had. En daar er achter hem een woordenwisseling over de kabinetsvorming was ontstaan en de betonnen wanden het gesprokene veelvuldig terugkaatsten, begon zijn neerslachtigheid zich te verdiepen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

65 Toen de heer Knakker begreep wat Scharschuur bedoelde, rees hij overeind om duidelijk te maken wat hij van het zitten van de ander dacht. Enige omstanders mengden zich in het gesprek en al spoedig galmden er zoveel echo's door de hallen, dat heer Bommel het bloed naar zijn gelaat voelde trekken. Voordat hij echter zijn eigen mening naar voren had kunnen brengen, werd hij op zijn arm getikt en zag hij Tom Poes naast zich staan.

"Jonge vriend!", riep hij. "Wat doe jij hier?"

"Ik mag u eens per week bezoeken", riep Tom Poes boven de andere geluiden uit. "Maar ik kom u eigenlijk waarschuwen. Dit gebouw deugt niet".

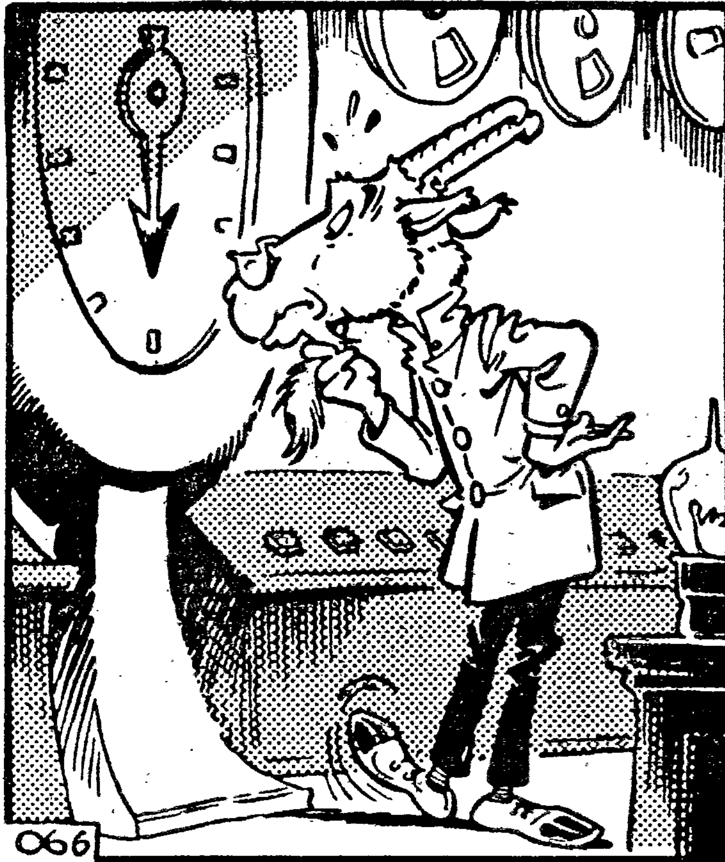
"Dat weet ik al lang", schreeuwde heer Ollie, die zijn geduld begon te verliezen. "Daar gaat immers al mijn lijden over? Natuurlijk deugt dit gebouw niet, want het is van mij! Het staat hier zonder mijn toestemming, zodat ik een advocaat in de arm heb genomen om de rechter zijn plaats te wijzen. Dat wéét je toch?"

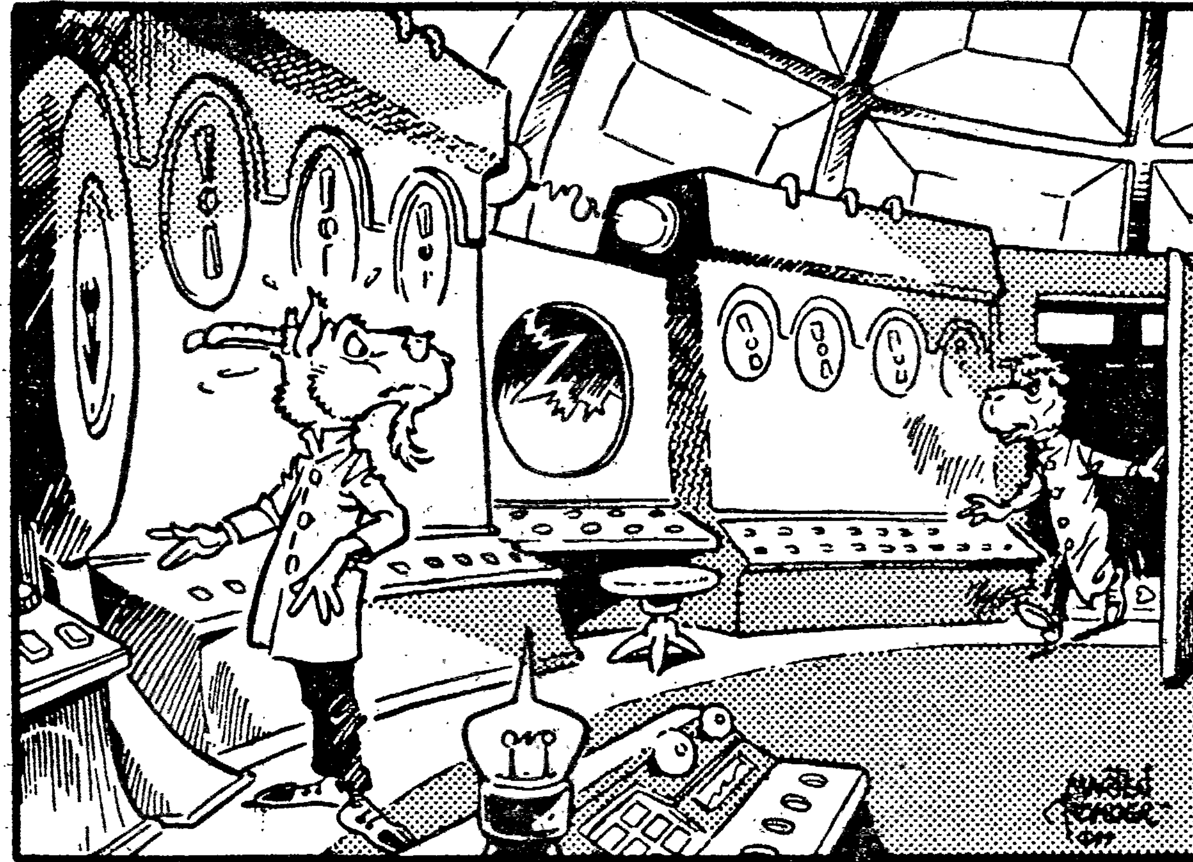
"Ik bedoel wat anders", riep Tom Poes zo hard hij kon. "Dit gebouw is er alleen maar neergezet om woede op te wekken, die door Sickbock wordt opgevangen. Daarom moet u zich kalm houden, terwijl ik probeer u hieruit te krijgen".

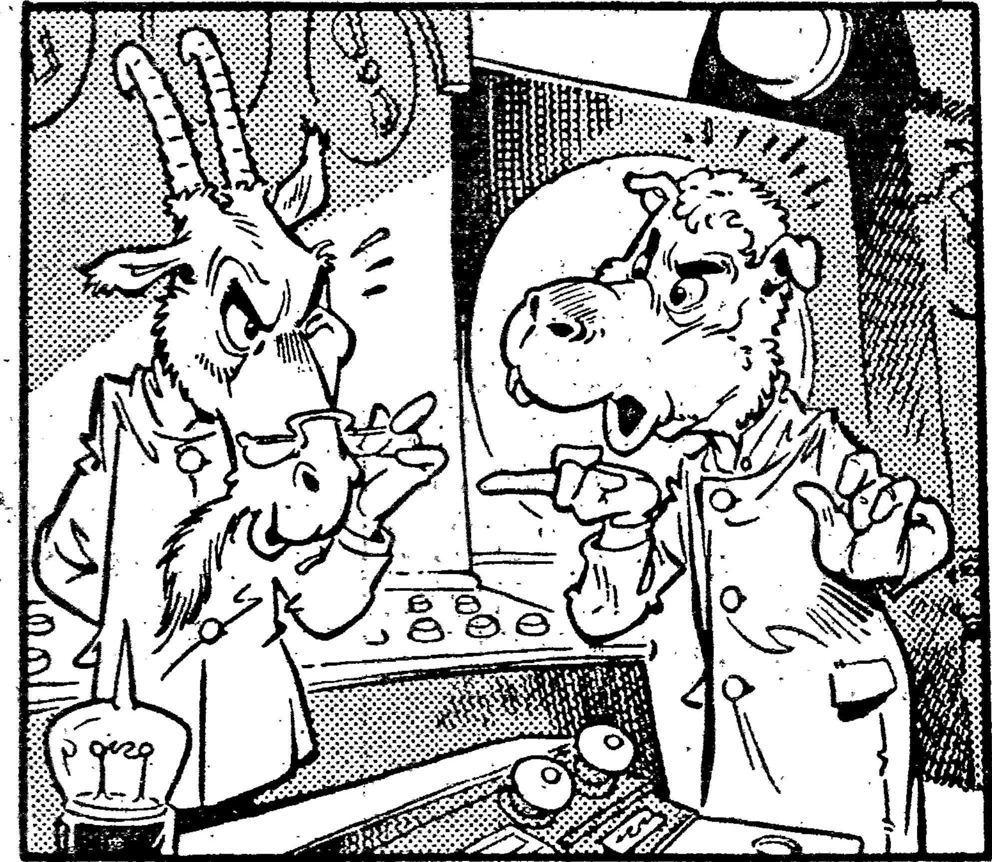
"Hoe kan ik me kalm houden?", tierde heer Bommel. "Ik hoor hier niet. Ik zit hier in een rusthuis voor ouden van dagen, terwijl ik in een dolhuis hoor. Ik neem het niet, als je begrijpt wat ik bedoel!"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

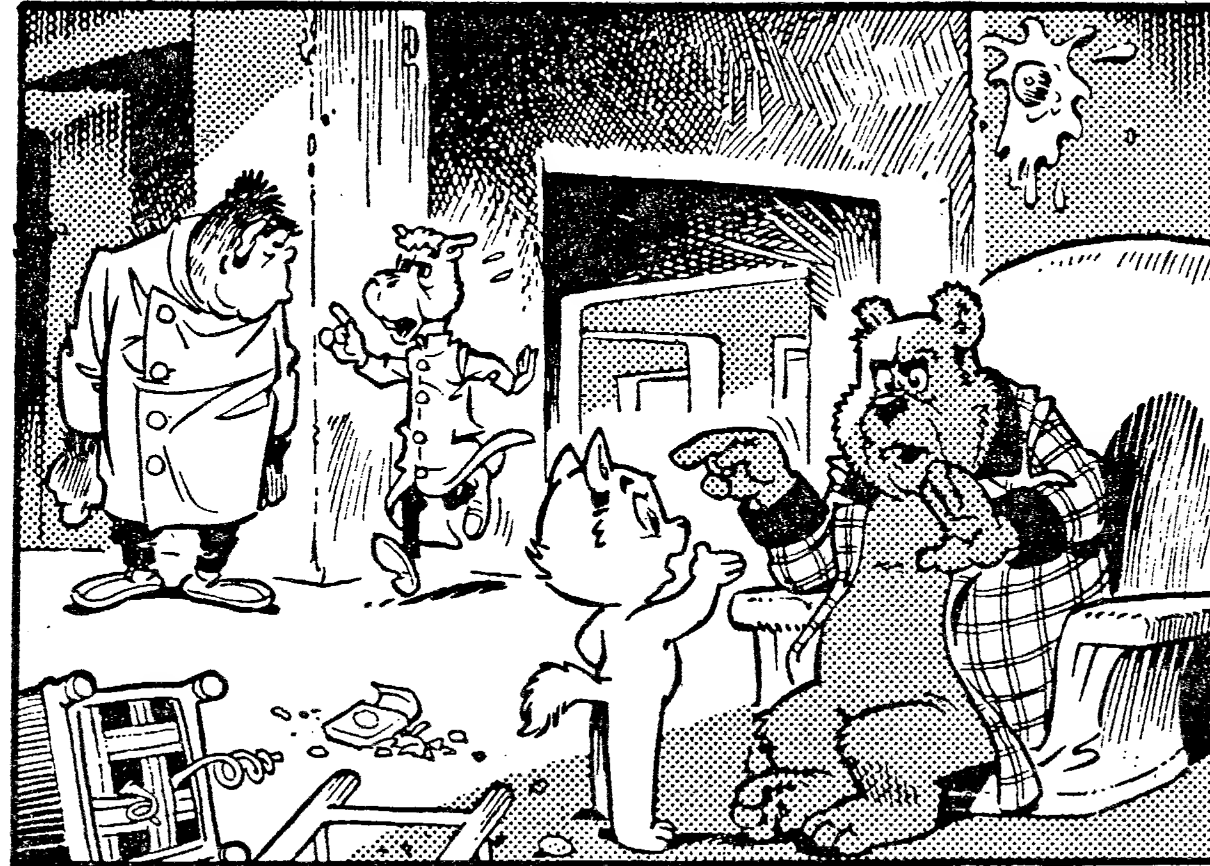

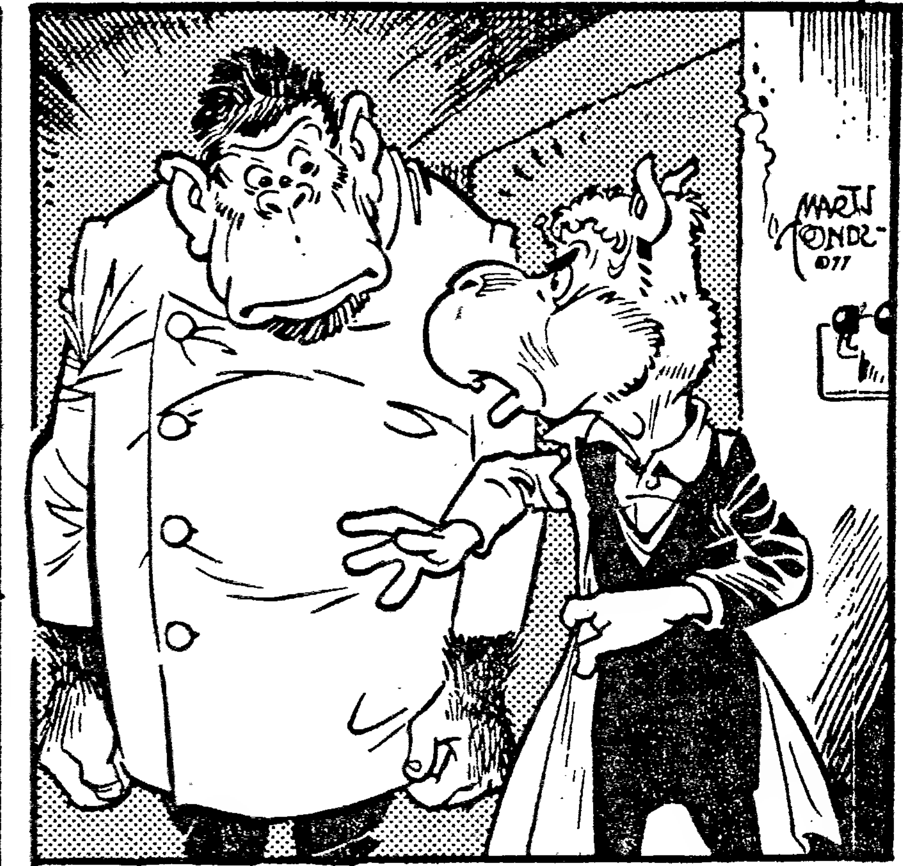
066 In de koepel boven het rusthuis stond professor Sickbock voor de denktankmeter en keek met zorg naar de wijzer.
"Een lage stand", prevelde hij. "De pyxis rationis laadt wel op, maar het gaat veel te langzaam. Ik vrees dat de hormonen van de proefpersonen hier beneden te zeer versleten zijn. Misschien was het niet zo'n goed idee om hier een avondgloren te vestigen. De tijd dringt".
Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord doordat achter hem de deur met kracht werd geopend om doorgang te verlenen aan doctorandus Zielknijper.
"Daar vind ik u dan eindelijk", sprak deze ademloos. "Bent u de ontwerper van deze inrichting?".
"Ik heb de leiding van dit laboratorium", verklaarde de ander koeltjes.
"Dan moet ik u zeggen, dat het me hier niet bevalt", hernam de zielkundige met overslaande stem. "Dit is geen geschikte gelegenheid voor de behandeling van fobieën en trauma's".
"Het gaat mij om de adrenaline", zei professor Sickbock. "Uw trauma's laten mij koud. Kunt u de proefpersonen niet wat meer oppeppen?".
Een ogenblik was de heer Zielknijper sprakeloos, maar toen verduisterden zijn trekken.
"Bent u wel een psychiater?", vroeg hij scherp. "Ik heb mijn twijfels".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

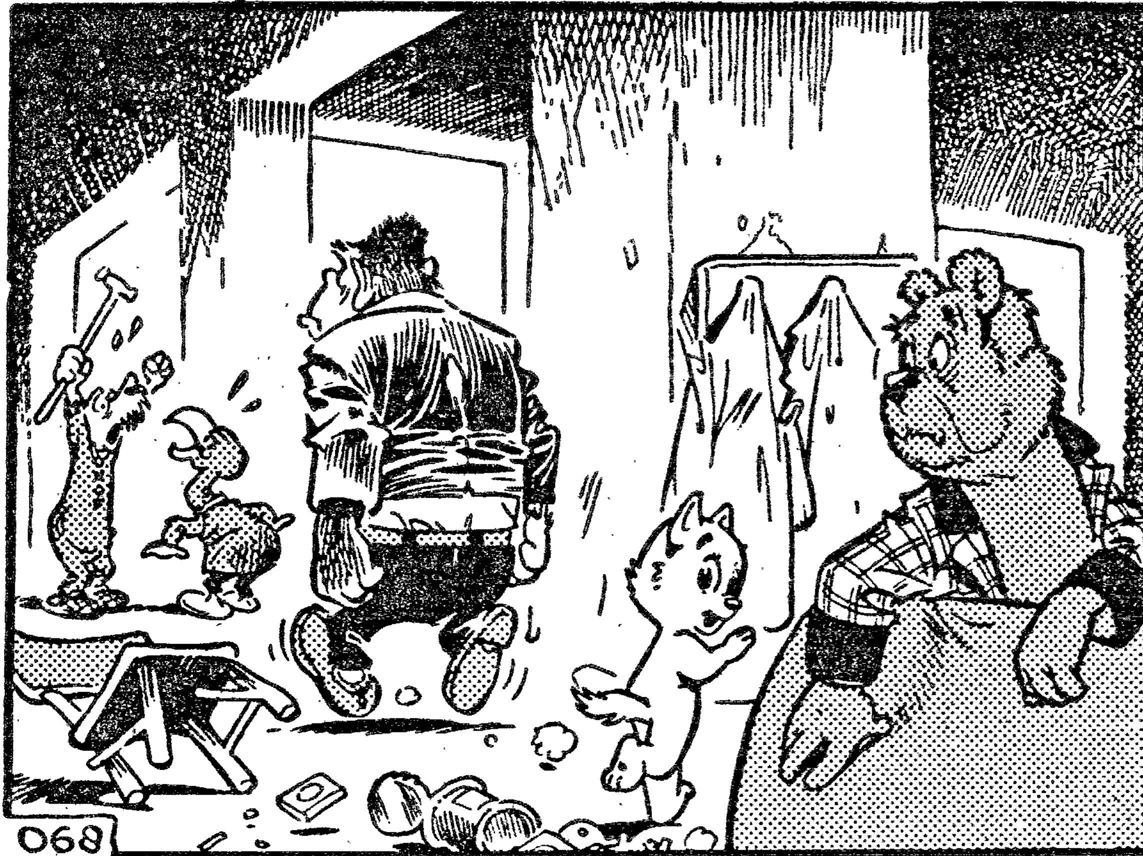

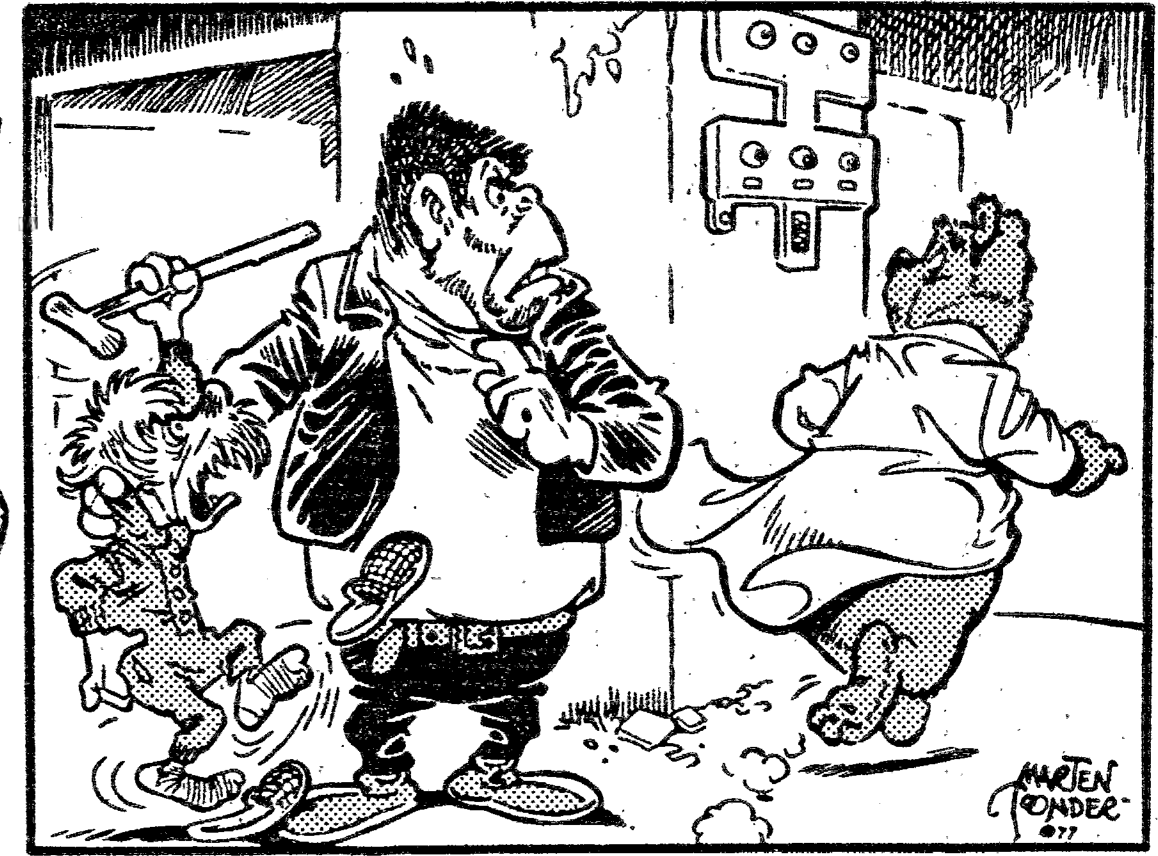
067 "Dit gebouw lijkt nergens naar", riep de heer Zielknijper uit. "Ik weiger hier te blijven. Ik en de andere lijders. Ik zal onmiddellijk opdracht geven om de verpleegden terug te brengen naar hun vorige tehuizen. U bent geen psychiater".
"Nee", gaf professor Sickbock toe. "Ik beoefen de wetenschap".
De zielkundige gaf geen antwoord; hij was reeds de deur uitgesneld om zich naar beneden te begeven.
Daar zat heer Bommel nog steeds tussen de twistgesprekken en het omgevallen meubilair, maar het was duidelijk, dat het hem moeite kostte.
"U moet vooral rustig blijven", riep Tom Poes bezorgd. "Anders maakt u het alleen maar erger. Ik doe wat ik kan, hoor. Ik heb al een list bedacht, want ik heb de krant ingeschakeld en u zult zien, dat dat helpt. Want dan volgt de tv vanzelf en dan....".
"Krant?", herhaalde heer Ollie. "Tv? Dat is alles waar jullie jongeren aan kunnen denken. Noem je dat een list? Ik zit hier tussen onbesuisde bejaarden, en jij zegt dat ik rustig moet blijven. Ik moet hier weg, anders stort ik in. Dat voel ik heel fijn aan".
"We gaan hier weg", zei doctorandus Zielknijper tegen de verpleger die toezicht hield. "We gaan dit gebouw ontruimen. Verzamel de bewoners".
"Goed", zei broeder Gnar. "Dan zal ik even mijn vechtjas aantrekken".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

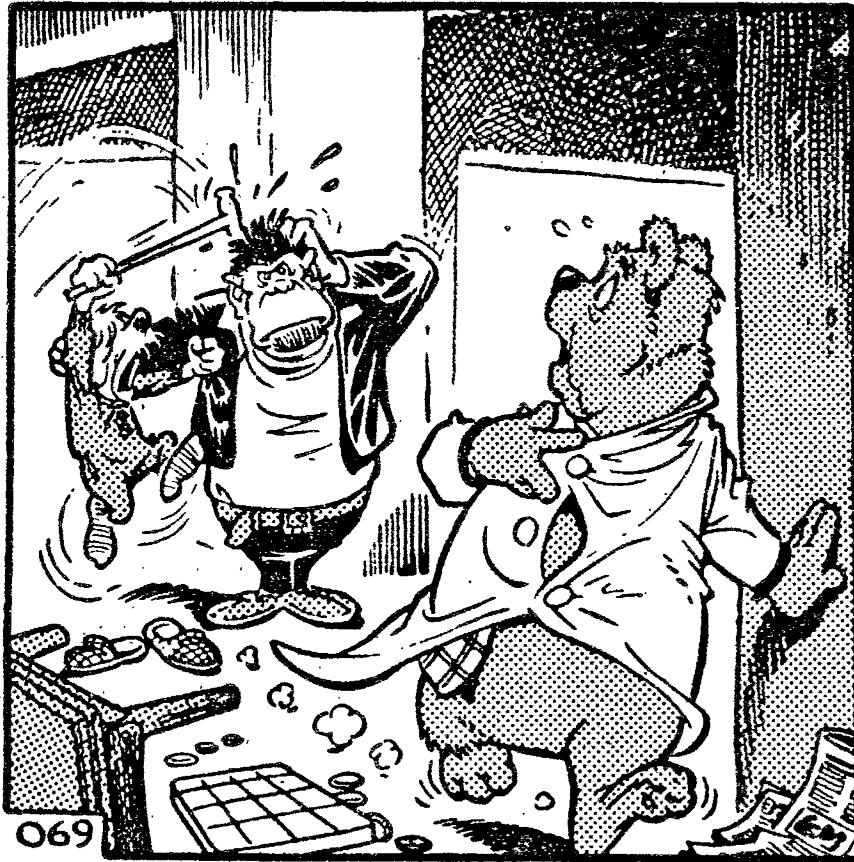

068 Broeder Gnar verwisselde zijn witte jas voor een lederen en begaf zich naar de vooruitstrevende heer Rikker, die een meningsverschil had met de behoudende heer Soksukker.
Intussen nam Tom Poes afscheid, en heer Bommel stond op om zijn stoel uit de baan van de rondvliegende blikjes en andere voorwerpen te schuiven. Zodoende viel zijn blik op de plek waar de geleerden hun gesteven jassen plachten op te hangen - en toen viel hem iets in.
"Een list," mompelde hij. "Om die te verzinnen heb ik Tom Poes niet nodig. Ik moet hier weg, voordat ik bejaard verklaard word."
Met deze gedachte begaf hij zich onopvallend naar de kapstok en schoot snel een van de witte kledingstukken aan. Gelukkig had niemand dat in de gaten; maar toen hij zich naar de uitgang haastte, moest hij langs broeder Gnar. Deze was juist doende om de heer Rikker tot kalm meegaan te manen, doch zijn aandacht werd getrokken door het passerende geritsel.
"Hela!" riep hij. "Waar ga jij naar toe? Eh... Wie bent U? Uw gezicht komt me bekend voor, maar ik zou het niet zo gauw niet weten..."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

069 "Wacht even!", riep broeder Gnar. "Wie bent u?".
Op dat moment tikte de heer Rikker hem krachtig op de schedel en bovendien kletterde er een knopspeltafeltje bij de uitgang neer, zodat hij enigszins verward raakte. Daar maakte de heer Bommel gebruik van.
"Ik ben eh...Ik ben doctorandus Olliebee," riep hij boven het misbaar uit. "Ik houd toezicht op de eh... op de verhuizing, omdat ik een list bedacht heb".
Met deze woorden verdween hij in de buitenlucht en snelde het plein over naar de apparaten, die daar waren uitgeladen. Zo raakte hij onbemerkt uit het gezicht; want de verplegers waren te zeer in beslag genomen door het begeleiden van de Avondglorenbewoners naar de gereedstaande bus.
Dat ging niet zonder moeite, want lang niet iedereen was het met de verhuizing eens. Geruime tijd galmden de protesten door de kliniek, maar tenslotte reed de bus toch de heuvel af - en de onlustgeluiden verstierven in de verte.
Nu daalde een diepe stilte over de heuvel, die slechts verbroken werd door het treuren van de wind door het verlaten bouwwerk. Door de eens zo gezellige hallen dwaalde professor Sickbock eenzaam rond, terwijl hij peinzend naar de resten staarde. "Wat nu te doen?", vroeg hij zich zorgelijk af. "Zo raakt de denktank niet vol. Ik moet iets bedenken - en met spoed. Ei, wacht eens. Misschien krijg ik een goed idee, wanneer ik zelf gebruik zou maken van de beschikbare energie in de tank!"

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

070 Het gesprek met Tom Poes liet de ambtenaar Dorknoper niet met rust, en het kranteartikel over lieden die door ambtenarij overspannen waren geraakt, prikkelde hem tot bedrijvigheid. Zo kon men hem die middag laat ten burele bezig zien met het leegschudden van briefmappen en het omkeren van bureauladen.

"Ongehoord", prevelde hij. "Folio XY 666 is niet te vinden. Een spoedbehandeling nog wel. Ik heb het aangevraagd bij het Heemraadschap, hetgeen te bewijzen is door dit afschrift van het betreffende ambtelijk schrijven. Maar een antwoord is niet binnengekomen, zodat ik vrees, dat het in de post is zoekgeraakt. Natuurlijk kan ik het wijten aan een ambtelijke vergissing. Maar wat zullen de kranten daarvan zeggen?".

Hij zuchtte diep. Buiten viel de avond, en de noordwester, die aan zijn venster rukte, klaagde over de vlakte waarheen heer Bommel gevlucht was.

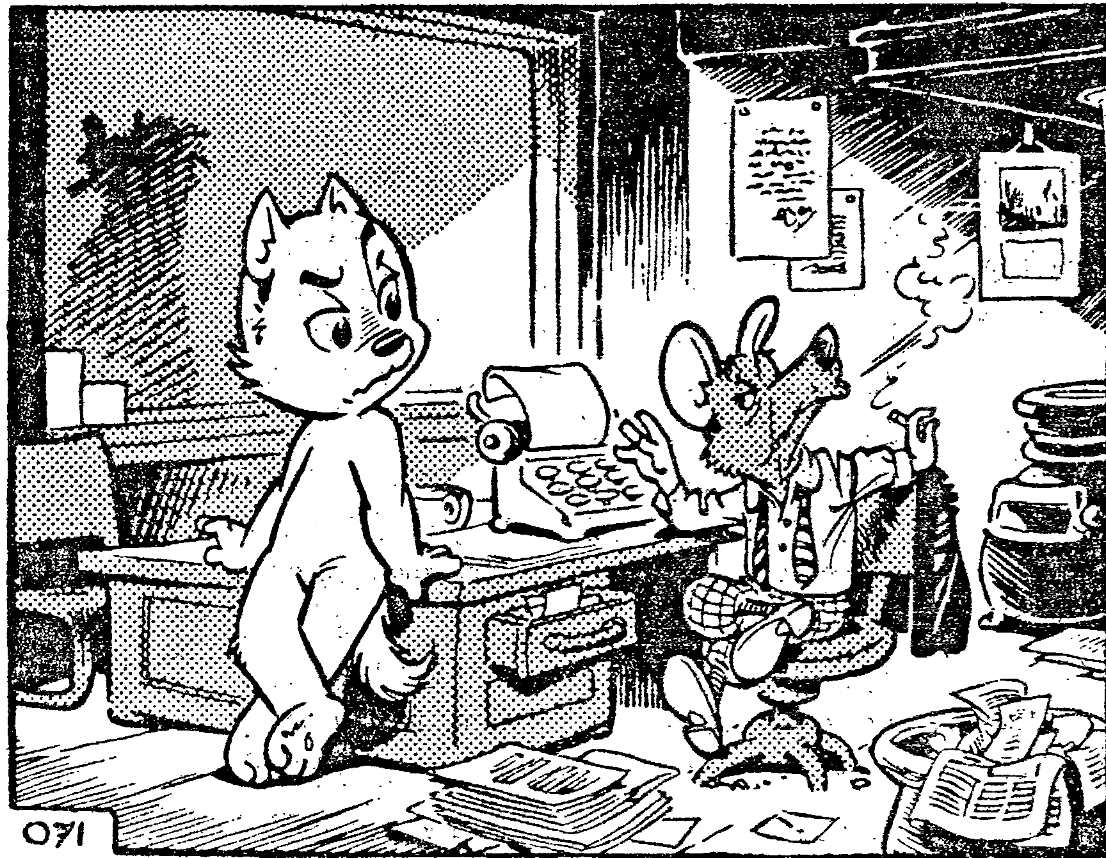
"Waarheen?", vroeg de ongelukkige zich af. "Ik ben uitgeput, en thuis wacht Joost met een voedzame maaltijd. Maar daar durf ik niet heen, met het oog op politie en vervolging. Hoe vreselijk is dit alles. Mij rest niets dan een nacht in een droge greppel".

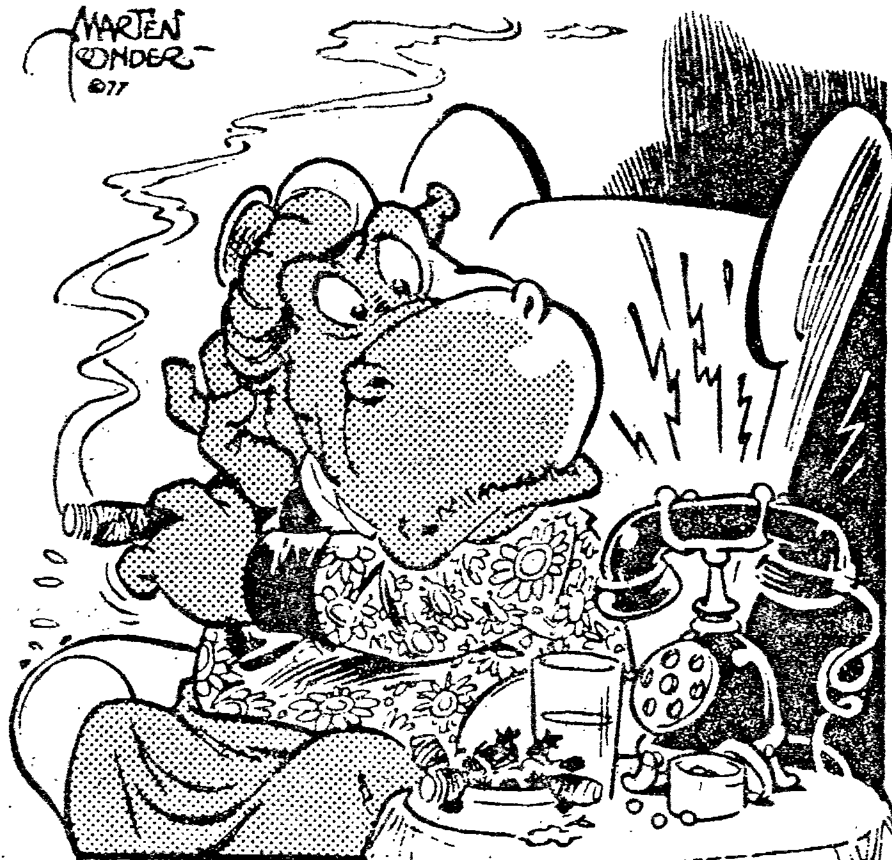
Met deze gedachte ontdeed hij zich van de verplegersjas en daalde af in een bladerrijke kuil. Tot zijn verrassing lag daar een zak en zijn gelaat klaarde een beetje op.

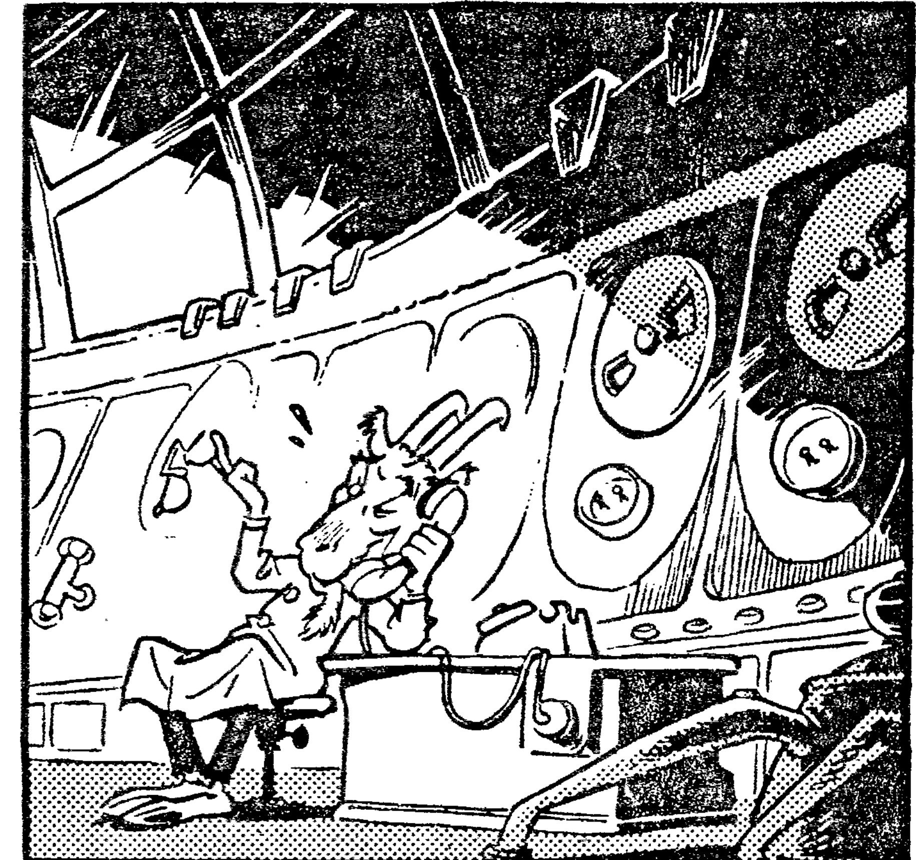
"Die kan ik als kussen gebruiken", mompelde hij. "En die jas als laken".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

071 Tom Poes was naar de krant gegaan om Argus een volgend artikel over de Steenheuvel te vragen.
"Wist je, dat ze er een soort rusthuis van hebben gemaakt?", vroeg hij. "De toestanden zijn daar treurig. En dat, terwijl er nog niet eens is uitgemaakt van wie het terrein eigenlijk is. De ambtenarij....".

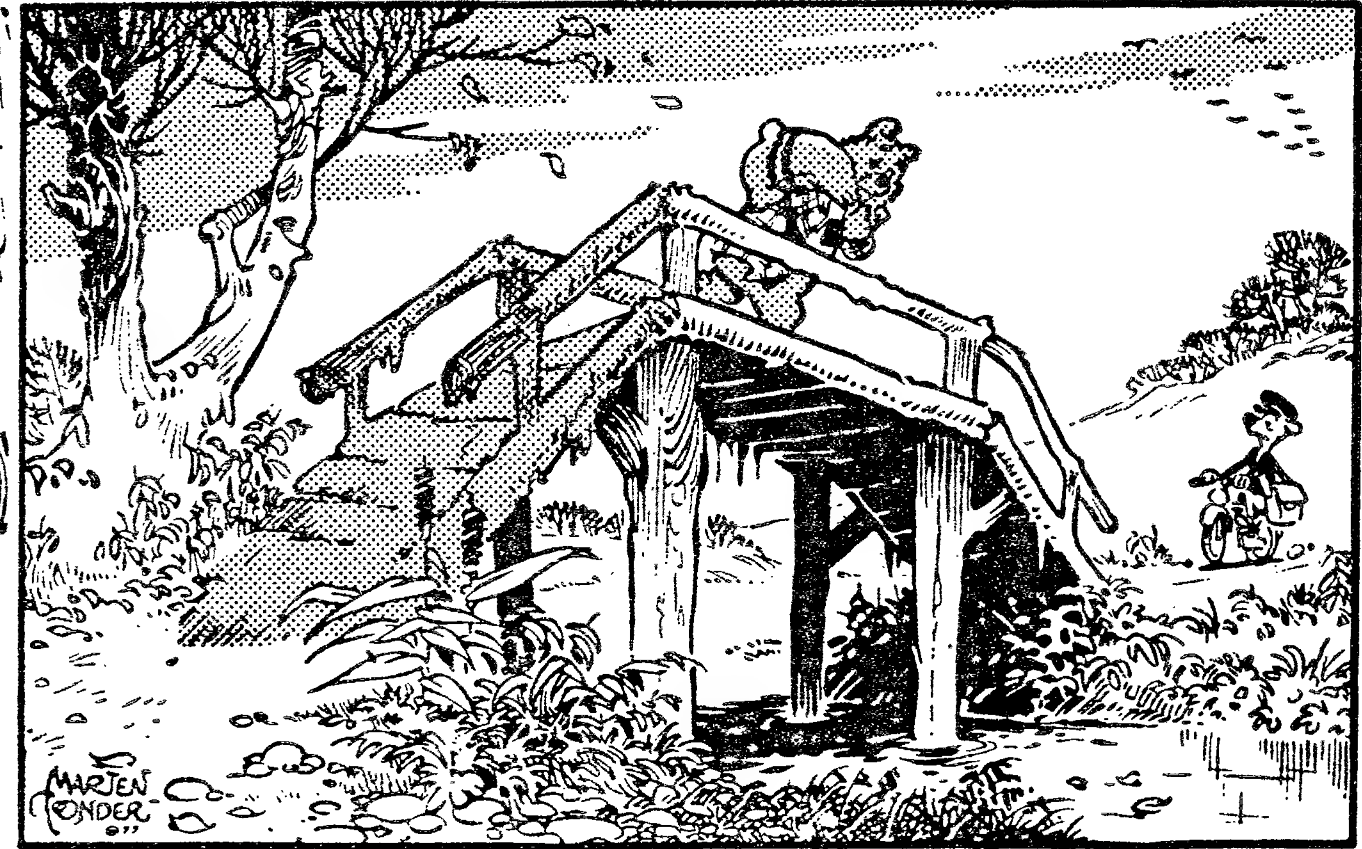
"Zoiets doe ik niet", zei de verslaggever, afwenkend. "Zo'n rusthuis is meer iets voor Frukje Hutsels. Die kan daar lekker gevoelig over schrijven. En over die ambtenarij moet ik nieuwe feiten hebben. Tot zolang kan ik de burgemeester beter met rust laten".
Nu, rust had de magistraat zeker nodig. De Steenheuvelzaak beklemde hem, zodat hij er slecht uitzag en al in geen week op de Kleine Club geweest was. Hij schrok dan ook, toen hij die avond laat werd opgebeld en merkte, dat hij professor Sickbock aan de lijn had.
"Dat idee van een kliniek was niet zo goed", sprak de geleerde. "Het gebouw leent er zich niet voor en ook is het mijn terrein niet".
"Mijn terrein is het eigenlijk ook niet", zei de magistraat zenuwachtig. "Als Doorknoper nu maar wat opschoot....".
"Ik heb het daarom laten ontruimen", hernam Sickbock. "En nu heb ik, met behulp van een breinstorm, een aardig idee gekregen. Een idee, dat u zeker populair zal maken. Wat denkt u er van om het gebouw in een overdekt voetbalstadion te veranderen?".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

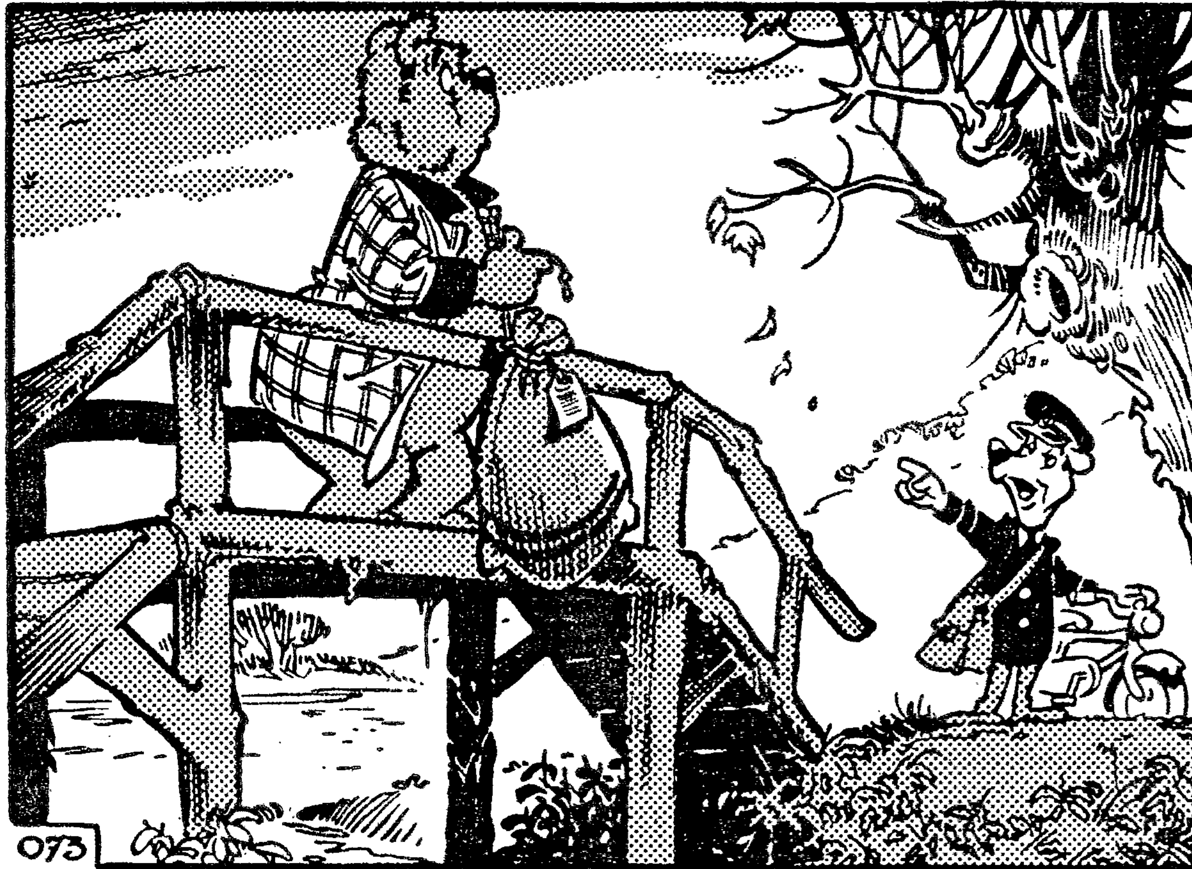

072 — Heer Bommel werd de volgende morgen geheel verstijfd wakker. Nadat hij door het bewegen van zijn vingers had onderzocht of zijn teer gestel misschien had geleden, liet hij zijn blikken met afkeer over het kale landschap glijden.
Daarbij viel zijn oog op de zak, die hij als kussen gebruikt had, en nu zag hij ook, dat er een label aan hing. Moeizaam hees hij de buidel op zijn knieën om het adres te lezen, en toen ontsnapte hem een verbaasde uitroep.
„Het is een postzak," mompelde hij. „Gericht aan de weledelgestrenge heer Dorknoper, ambtenaar der eerste klasse. Zeker uit een postauo gevallen. Wat ermee te doen? Hier laten liggen? Misschien zitten er wel spoedgevallen in. In zesvoud of zo. Als heer kan ik die niet tussen de rotte bladeren achterlaten. Maar aan de andere kant moet ik voort, met het oog op de politie."
Tobberig nam hij de buidel op zijn schouder en sjokte weg totdat hij bij een bruggetje kwam, dat over de rivier leidde. Daar bleef hij staan en staarde in het voortkabbelende water.
„Ach wat", sprak hij tot zichzelf. „Ik kan zo'n zak post nergens afgeven, want dan zou men vragen hoe ik eraan kom, en dan zouden ze mij op het spoor komen. De politie bedoel ik. Misschien kan ik hem het beste hier in gooien. Een heer in mijn positie kan niet voorzichtig genoeg zijn..."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

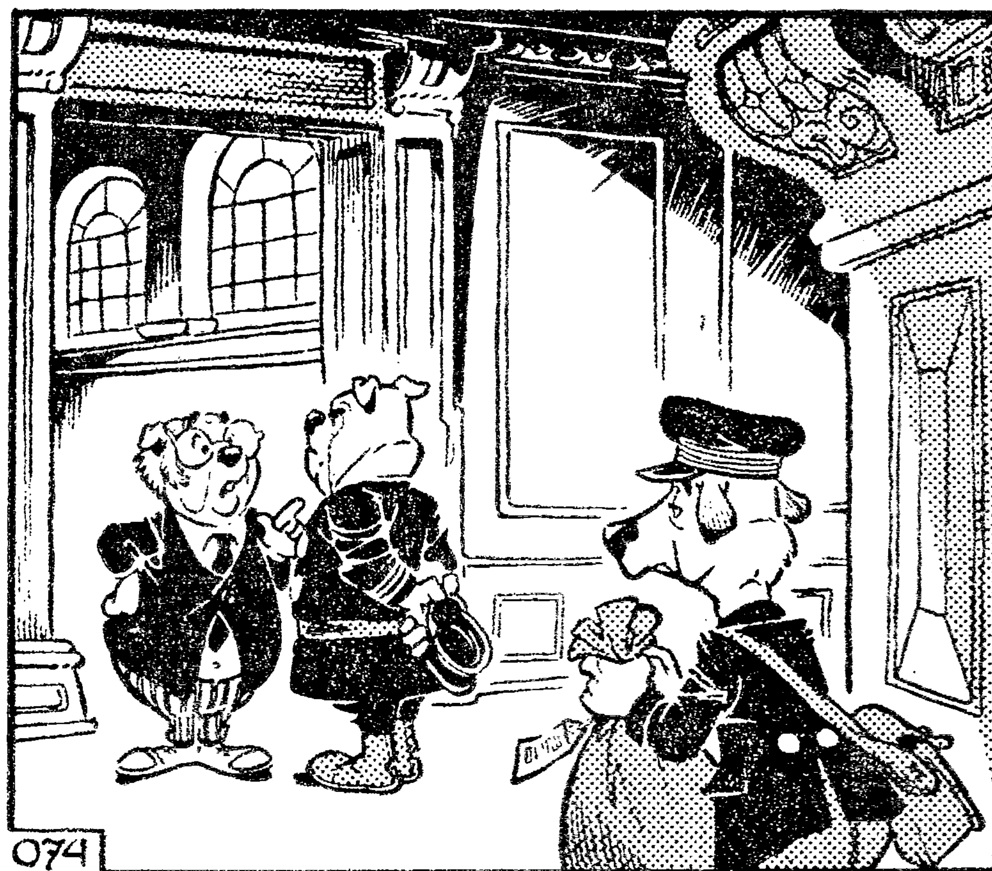

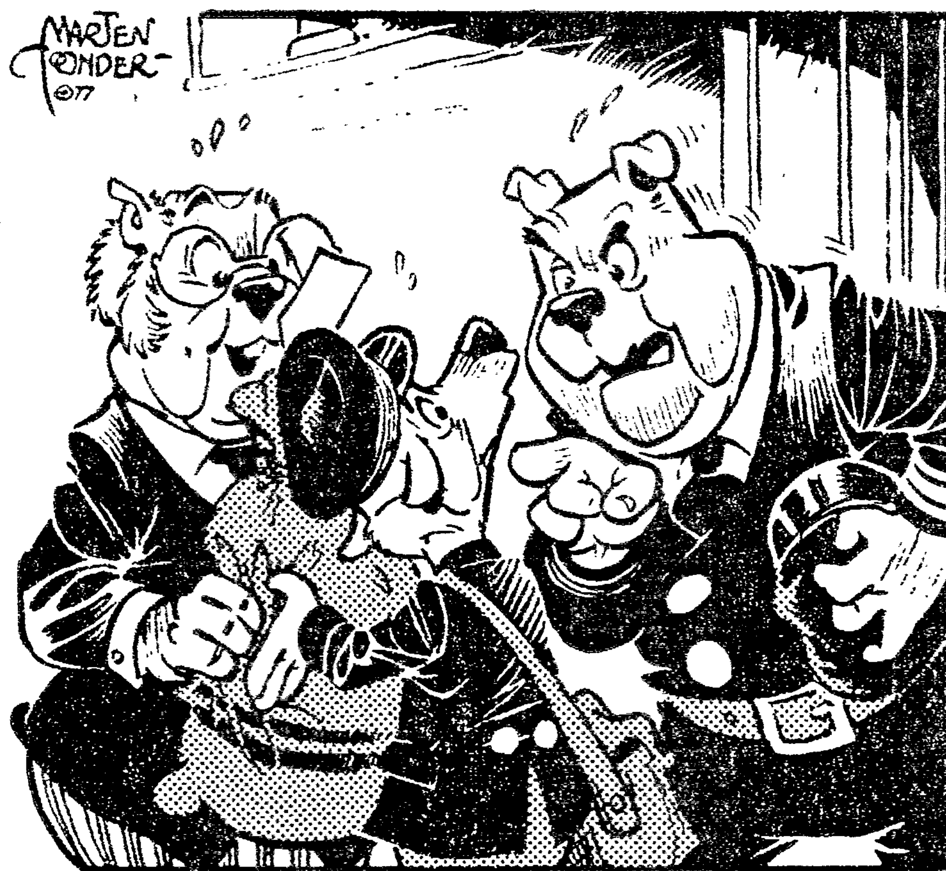
073 - Heer Ollie tilde de buidel over de leuning van het bruggetje en staarde in de stroom, terwijl een zenuwtrek door zijn wang sidderde. In deze houding werd hij opgemerkt door een passerende postbode, en die stapte verrast van zijn rijwiel. „Een postzak!", riep hij uit. „Hoe komt u daaraan, meneer Bommel?"
Heer Ollie schrok op en tilde met een ruk zijn last weer binnenboord.
„Ik deed niks", sprak hij schril, terwijl hij de brug afdaalde. „Ik bedoel: die heb ik gevonden. Het is schande, zoals er met de post wordt omgesprongen".
„Er wordt niet mee gesprongen", zei de beambte stijfjes. „Er wordt zorgvuldig gesorteerd en tijdig besteld, als de adressering in orde is".
„Dat is maar goed ook", hernam heer Bommel. „Zo'n verloren zak post kan gemakkelijk in verkeerde handen vallen. Van iemand, die hem als kussen gebruikt en onbekend wenst te blijven, bedoel ik. Maar het is de plicht van een heer om de post te beschermen; ook al zou de politie hem daardoor op het spoor komen, als u begrijpt wat ik bedoel".

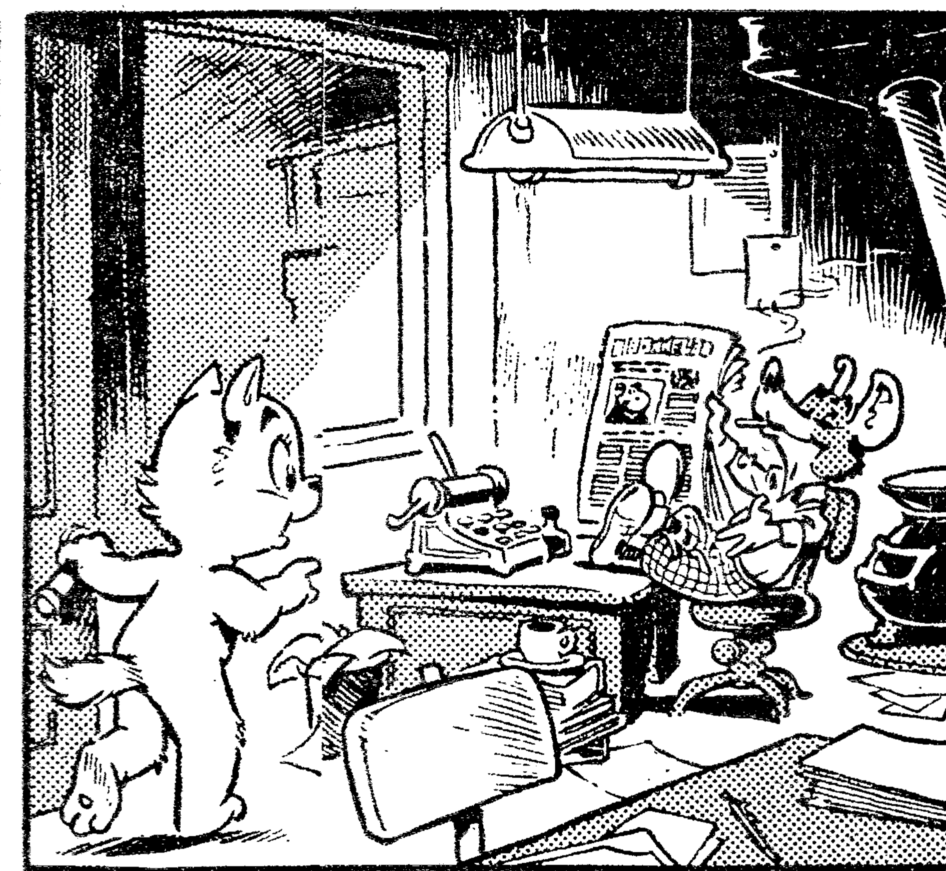
Met deze woorden duwde hij de zak in de armen van de besteller, die er een beetje verward mee wegfietste. Heer Ollie keek hem even na en toen haastte hij zich de weg op, die naar de bergen leidde. Daarboven pakten zich donkere wolken samen, en een koude wind sloeg hem in het gelaat, maar de vluchtende heer schonk er geen aandacht aan.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

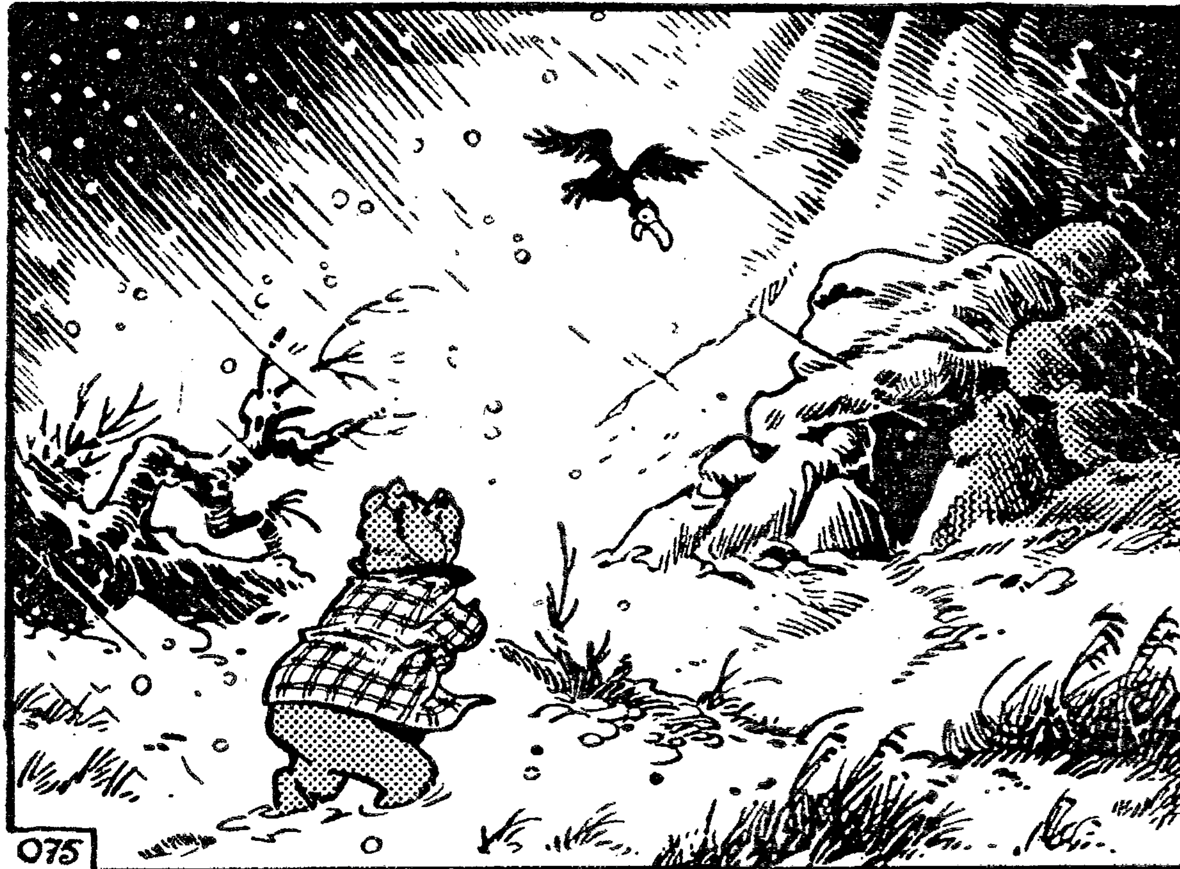

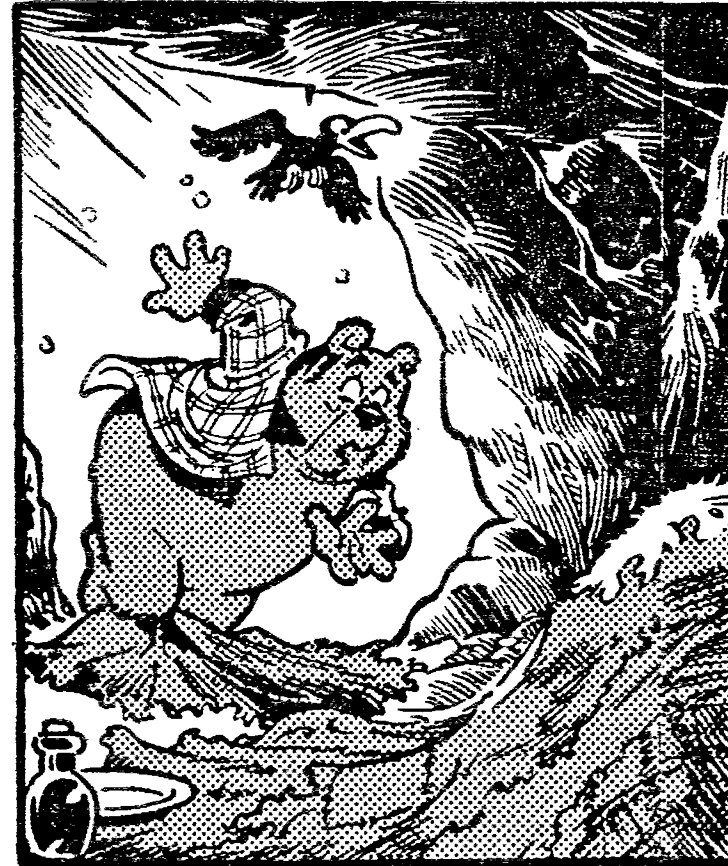

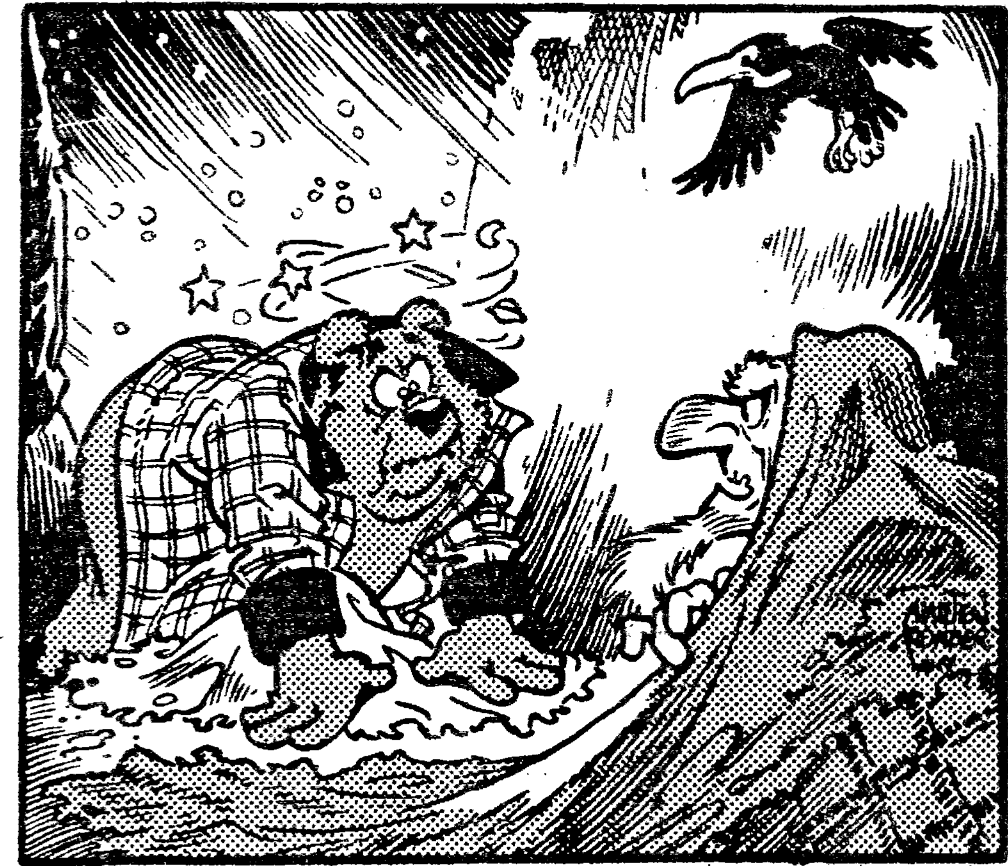
074 — Die morgen was de ambtenaar Dorknoper in het stadhuis met commissaris Bas in gesprek geraakt.
„Men kan tegenwoordig nergens meer op vertrouwen", sprak hij. „Zelfs niet op de voorschriften. Er wordt maar raak gebouwd; zonder vergunning. En de betreffende papieren raken zoek in de post. Waar moet dat heen?"
„Tja", mompelde de politiechef somber. „De misdadigheid neemt lelijk toe. Tekort aan manschappen, dat is het".
Op dat moment werden de heren gestoord door een brievenbesteller, die de heer Dorknoper een zak post in de handen duwde.
„Ik ben bang, dat deze bestelling een beetje verlaat is", zei hij.
„Hij was zoekgeraakt, maar meneer Bommel heeft hem aan mij gegeven. Had hem ergens gevonden, geloof ik".
„Bommel?", riep Bulle Bas uit. „Waar heb je hem gezien? Vlug; hij kan gevaarlijk zijn. Hij is uit een inrichting ontsnapt - en dit is een spoor".
Tom Poes had ook geruchten gehoord, en daarom was hij naar het bureau van de krant gegaan om Argus op te zoeken.
„Heer Ollie schijnt ontsnapt te zijn", zei hij. „Nu kan het gevaarlijk voor hem worden, want natuurlijk zit de politie achter hem aan. Waarom heb je dan ook niks meer over hem geschreven? En over de burgemeester en zo?".
De verslaggever hield glimlachend het ochtendblas omhoog, zodat Tom Poes de grote koppen kon zien.
„Voetbalwedstrijd RFC - Stuipendrecht", las hij. „Overdekt Stadion ter Beschikking gesteld door Burgemeester. Royaal Gebaar van Multinationale Handelsonderneming".
„Dit is veel belangrijker", zei Argus.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

075 — Heer Bommel was geheel buiten adem toen hij de bergen bereikte. Het sneeuwen was begonnen en een gure noordenwind floot om de rotsen, zodat hij huiverend zijn jas dichter om zich heen trok.

„Hoe vreselijk is dit alles", prevelde hij klappertandend. „Waar moet ik heen? Opgejaagd en eenzaam dwaal ik hier met een teer gestel in ontij. Nagejouwd door.. eh.. Door wie eigenlijk?".

Al zoekend zag hij nu een kraai boven zich, die krassend door de storm vloog; in de richting van een stapel stenen. Er was een opening in, en omdat hij hoopte daar beschutting in te vinden, volgde heer Ollie de vogel. Tot zijn verrassing ontdekte hij, dat de rotsblokken zó waren opgestapeld, dat ze een soort ruimte vormden en hij haastte zich naar binnen. De grond was bedekt met allerlei lappen en vodden, en omdat hij niet goed uitkeek, struikelde hij en stortte met een kreet voorover. De kraai kraste en de wind gierde door de spleten, zodat het vertrekje gevuld was met akelige geluiden. Dit bleef niet zonder gevolgen, want er kwam beweging in een stapel lompen en voor heer Bommels verglaasde blikken rees er een grijsaard uit omhoog.

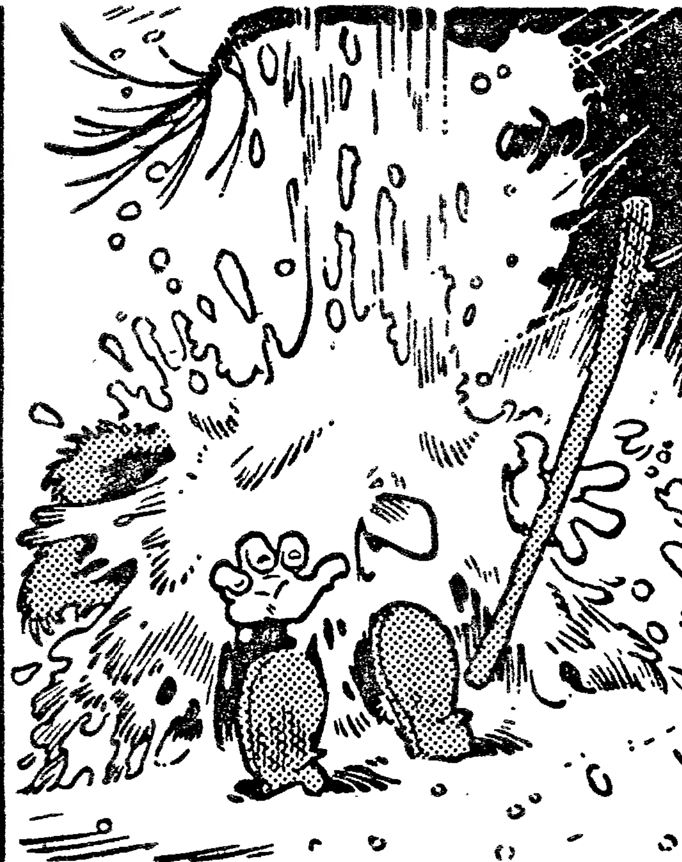
„Het is dus zover", sprak deze. „De zon is op zijn laagste punt. Maar wat doet die botterik hier? Bij Zazel en lod, meneertje; als je me hindert mijn krachten terug te krijgen, zal ik je in een kraai veranderen!".

„N-nee", stamelde heer Bommel, die danig geschrokken was. „Integendeel, bedoel ik. Ik eh.. Ik help bejaarden en bestrijd misstanden, zodat ik nu door de politie gezocht word en hier een toevlucht zoek".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

076 De grijsaard schonk verder geen aandacht aan zijn bezoeker. Hij rees uit zijn lorren, hulde zich in een mantel en begaf zich met onvaste tred naar buiten. Daar floot de wind hem de sneeuw in het gelaat, en hoewel hij zich met een stok ondersteunde, was het duidelijk dat het gaan hem moeilijk viel.

Heer Bommel had zich van zijn verwarring hersteld en keek hem tussen de steenklompen na.

"Een vreemde oude", sprak hij tot zichzelf. "Hij g-gaat natuurlijk de politie op mijn spoor zetten. Of niet, soms? Zo'n bejaard iemand heeft waarschijnlijk wel andere zorgen. Een vriendelijk tehuis, waar goed voor hem gezorgd wordt en zo. Eigenlijk is het niet verantwoord om hem in dit noodweer de deur uit te laten. Eigenlijk..."

Op dat moment maakte een rukwind een lading sneeuw los, die zich op de boomtakken verzameld had, en de grijsaard werd plotseling door een witte wade getroffen. Aanvankelijk was er slechts een grillige sneeuwhoop te zien, maar toen verrees de getroffene krijsend uit de massa. Hij trachtte vergeefs weer op de been te komen, en heer Ollie rende na kort beraad op hem toe.

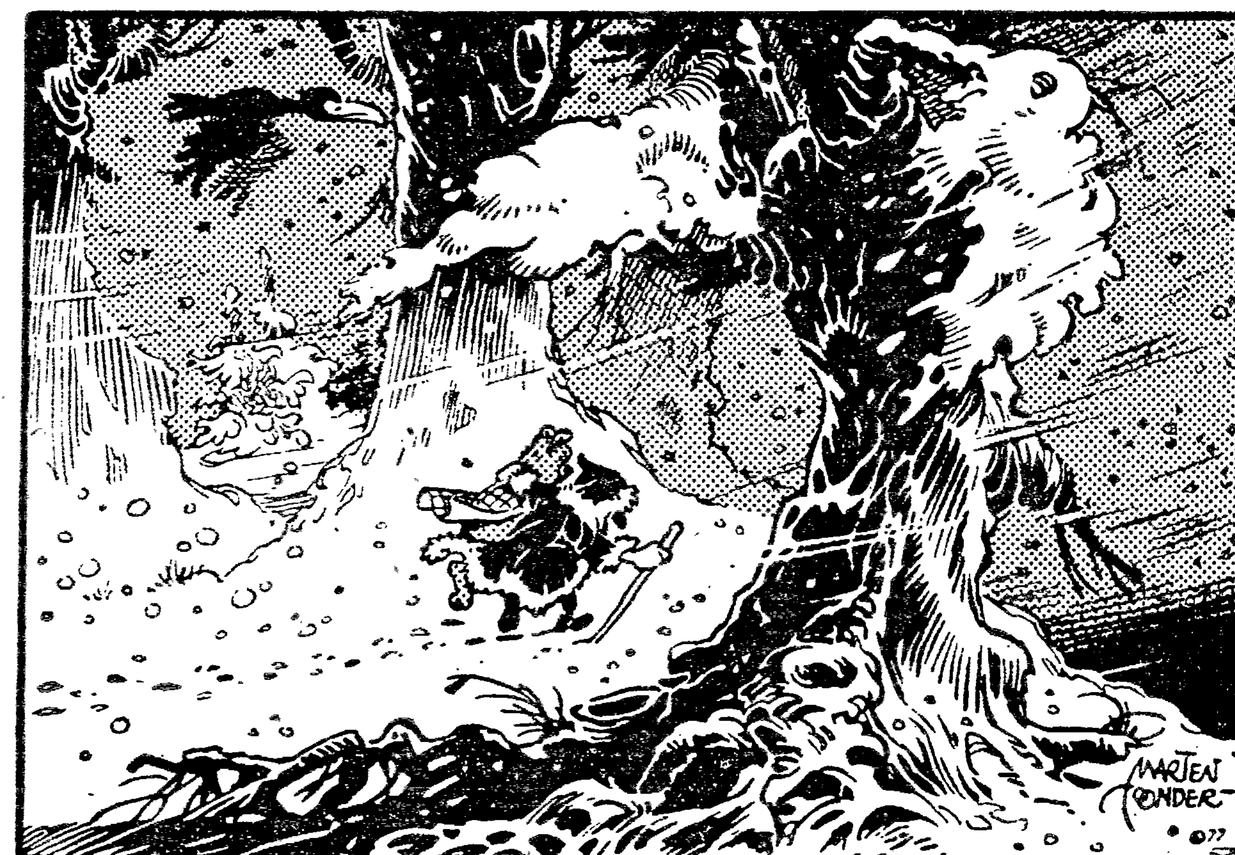
"Dit is niet om aan te zien, als heer zijnde", mompelde hij. "Deze stakker heeft de hulp van een jong en sterk iemand nodig, en ik zie mijn plicht duidelijk voor me."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

077 Het lukte heer Bommel met enige moeite de grijsaard uit de sneeuw te trekken.
"U kunt beter binnen blijven met dit weer", sprak hij. "Waar wilt u trouwens naar toe?"
"Ik moet naar de heuvel der Ouden", verklaarde de ander met trekkende mond. "De tijd is rijp. De ster van Zazel staat hoog en de zon is laag. Maar ik heb niet de kracht. Ik arme, oude man. Sneeuw en storm op mijn pad."

"O," zei heer Ollie. "Ja. Ik zou u willen helpen. Maar ik ben voortvluchtig omdat ik een gevaarlijke dolleman ben, die uit een gesloten inrichting ontsnapt is, die open was."

De oude keek hem vorsend aan en toen vertrok hij zijn gelaat in een glimlach.
"Breng me naar die heuvel", riep hij uit. "Dan zal ik zorgen, dat je geen gevaar loopt, meneertje. Ik zal je rijkelijk belonen".
Heer Bommel aarzelde en dat scheen de ander te prikkelen. Hij tastte in zijn wapperende mantel en trok er een soort munt uit, terwijl hij zijn oogspleten tot een eerlijke blik verwijdde.
"Dat zweer ik je bij het Magisterzegel!", riep hij. Zijn stem verwoei in de storm, maar dat stond heer Ollies besluit niet in de weg.
"Leun maar op mij", zei hij eenvoudig. "Ik zal u steunen, al heeft mijn gemoed ook ernstig geleden"

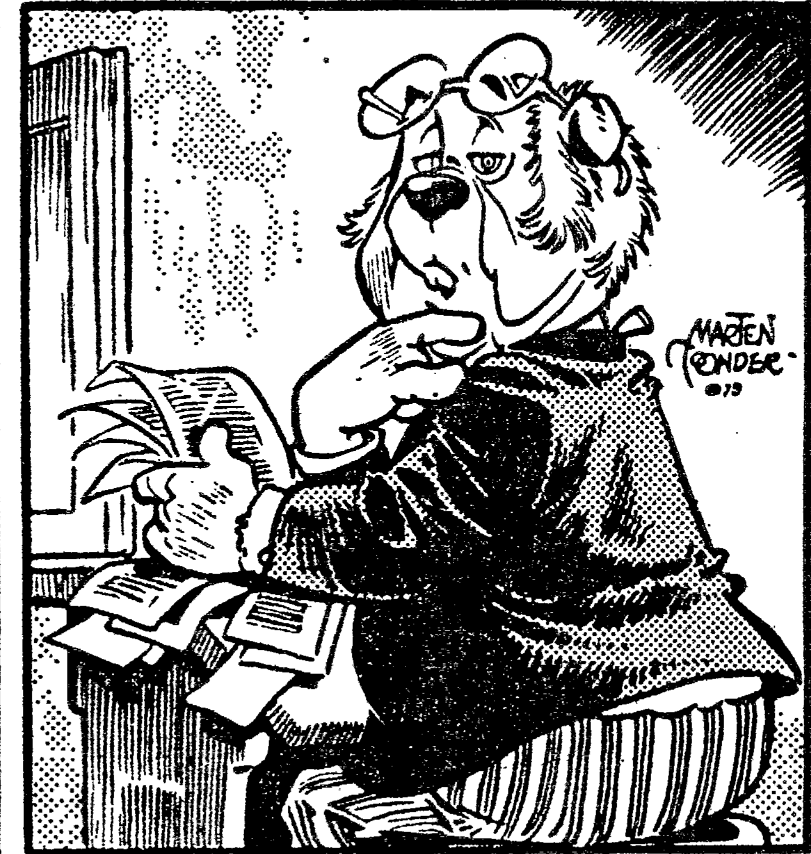
771231

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

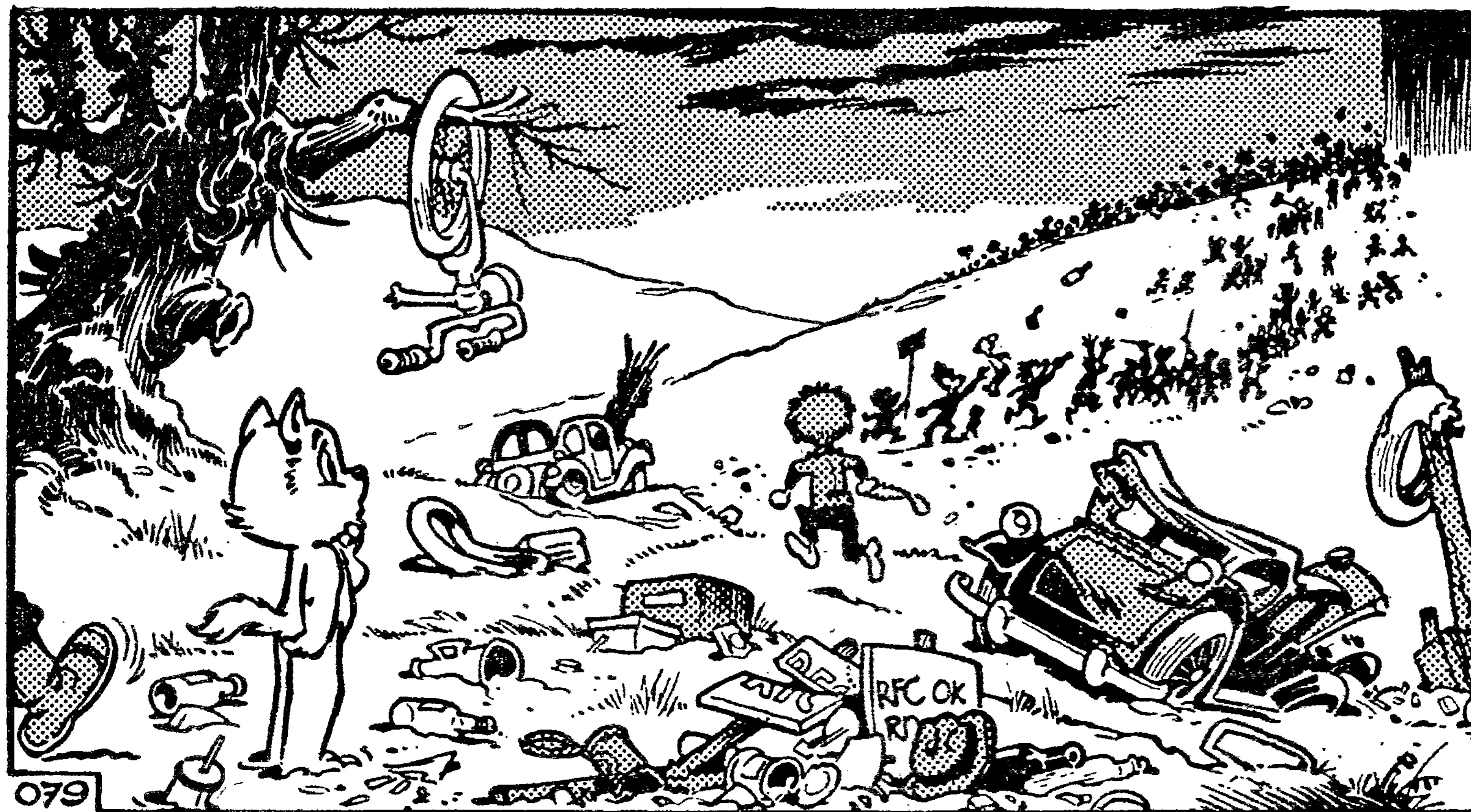

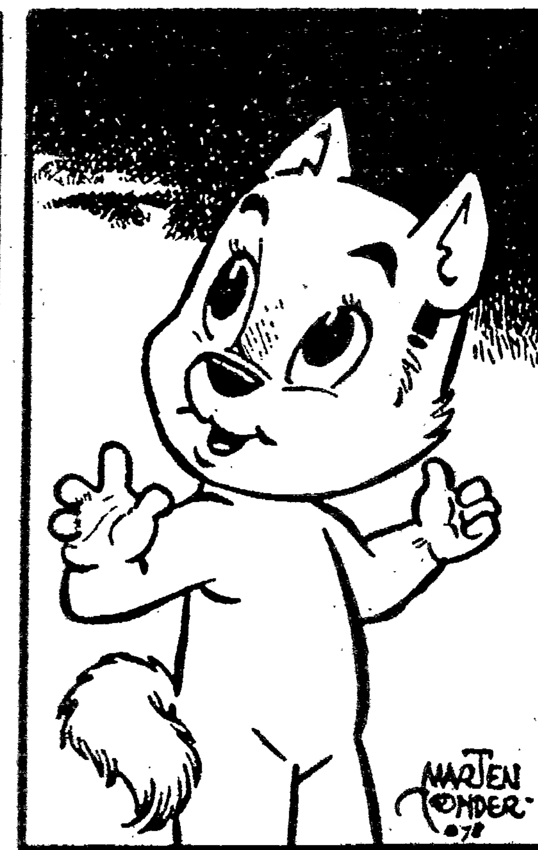
078 De politie zat intussen niet stil, en tegen de middag bevond commissaris Bas zich bij het bruggetje waar heer Bommel de postbeambte ontmoet had.
„Hier stond hij", sprak de politiechef. „Van hier af moet de omgeving met een fijn kammetje worden onderzocht, Snuf. Hij moet sporen hebben achtergelaten".
„Die liggen onder de sneeuwbui van vanmorgen", zei de brigadier. „En ik kan geen manschappen missen nu er vanmiddag een voetbalwedstrijd is. Sportliefhebbers eisen de aanwezigheid van de hele politiemacht".
Hij wees op de resten van verversingsmiddelen, die het sneeuwtapijt opvrolijkten, en zijn meerdere knikte.
„Er zijn al heel wat supporters gepasseerd", zei hij begrijpend. „Ikzelf had ook wel willen kijken, want ik ben een voetballiefhebber. Maar plicht gaat voor. Ik ga achter Bommel aan, waar hij ook is".
Hij was niet de enige ambtenaar met zo'n hoog plichtsbesef. Ook de heer Dorknoper zat in zijn schemerig kantoor de inhoud van de teruggevonden postzak te onderzoeken, terwijl buiten een vrolijke menigte zich naar de Steenheuvel begaf.

„Eigenlijk ben ik ook een sportliefhebber", sprak hij. „Vooral voor de tv. Maar plicht gaat voor, nu ik eindelijk de vermiste papieren heb. Men denkt maar al te vaak verkeerd over ons, ambtenaren".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

079 Toen Tom Poes hoorde, dat het gebouw op de Steenheuvel een overdekt stadion geworden was, begon hij echt zorgen te krijgen. ,,Daar gaat mijn list", zei hij tot zichzelf, terwijl hij bedrukt naar het toneel van de voetbalwedstrijd keek. ,,De halve stad is uitgelopen, en er is natuurlijk niemand die nu nog belangstelling voor heer Bommel heeft".
Daar zag het wel naar uit. Een vrolijke menigte begaf zich naar het bouwwerk en de wind speelde met de kleurrijke resten, die echte sportliefhebbers plegen achter te laten. Vanaf de heuvel woeien vreugdekreten en gezang naar hem over, en daardoor hoorde hij niet, dat er zware schreden door de sneeuw naderden. Maar toen er achter hem een keel geschraapt werd, keek hij schrikkend om, in het barse gelaat van commissaris Bas.

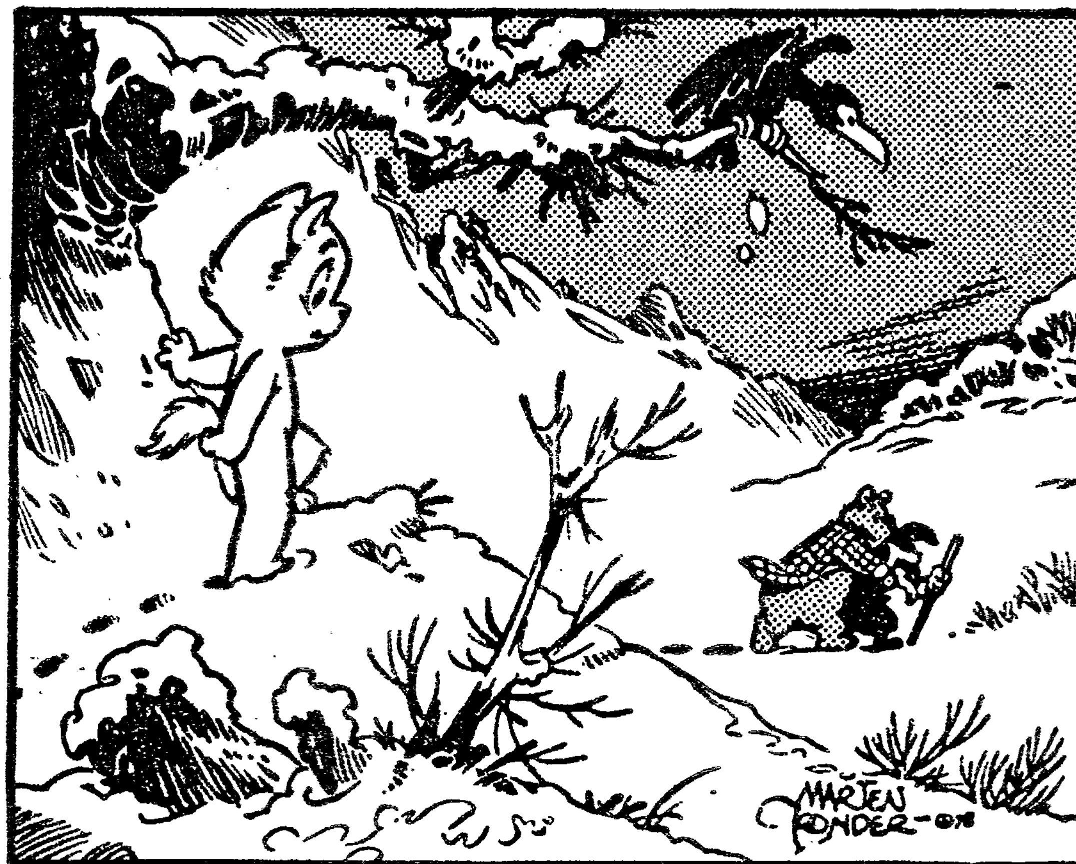
,,Moet je niet naar binnen?", vroeg de politiechef. ,,Wat sta je hier te doen?".
,,Ik eh...ik kijk", zei Tom Poes. ,,Dat mag toch zeker wel?".
,,Natuurlijk", gaf de heer Bas vriendelijk toe. ,,Je gaat zeker een sneeuwpop maken?".

Toen werd het hem te veel, en hij snauwde: ,,Schei maar uit met je smoesjes, lummel. Jij weet, waar Bommel is! Vertel op, dat is beter voor hem en voor jou. Waar is hij?".
,,Heer Ollie?", riep Tom Poes uit. ,,Zoekt u die? Die is daar binnen, natuurlijk. Maar ik doe niet aan voetbal, en daarom ben ik buiten gebleven".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

080. De commissaris begon haastig de heuvel te beklimmen en Tom Poes liep doelloos verder. In de verte waren de bergen te zien en behalve een kraai, die onrustig boven zijn hoofd fladderde, was er geen teken van leven in het witte landschap.

„Het is moeilijk", dacht hij bekommerd. „Waar moet ik heer Bommel zoeken? Er zijn nergens sporen. En wat is dat toch voor een vogel? Die heb ik al eerder gezien hier in de buurt. Net of hij mij in de gaten houdt".

Op dat moment had hij de top van een kleine hoogte bereikt en toen zag hij tot zijn verrassing twee figuren, die zich moeilijk door de sneeuw bewogen.

„Daar loopt hij", mompelde hij. „En wie heeft hij daar bij zich? Maar dat is... Dat is Hocus Pas! Ik had het kunnen weten met die kraai".

Inderdaad was heer Ollie er in geslaagd de grijsaard tot op deze plek voort te zeulen, maar hij begon danig moe te woren.

„Dit houd ik niet vol", klaagde hij. „Vannacht heb ik slecht geslapen met een postzak, die op mijn geweten drukte. En bovendien ben ik als maar op de vlucht, zodat ik aan het einde van mijn krachten ben. Moet u nog ver?"

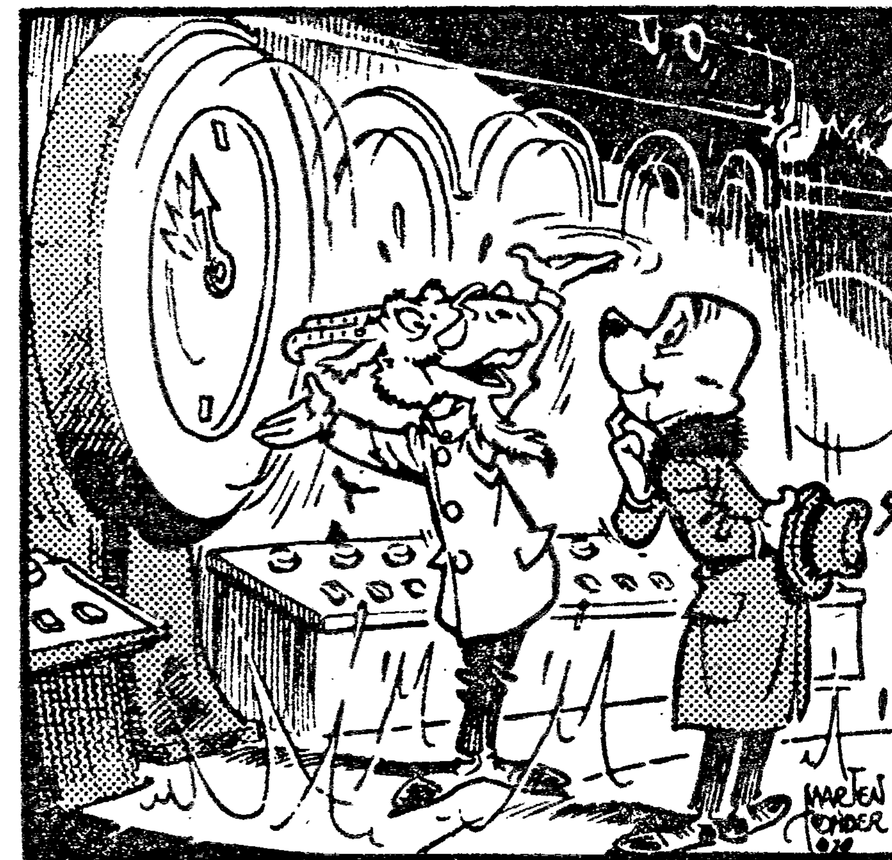
„Niet ver meer, meneertje", hijgde de oude met raspende stem. „We zijn er haast. Zie je de kraai, die daar op een boomtak zit? Dat is Krouw. Volg hem maar".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

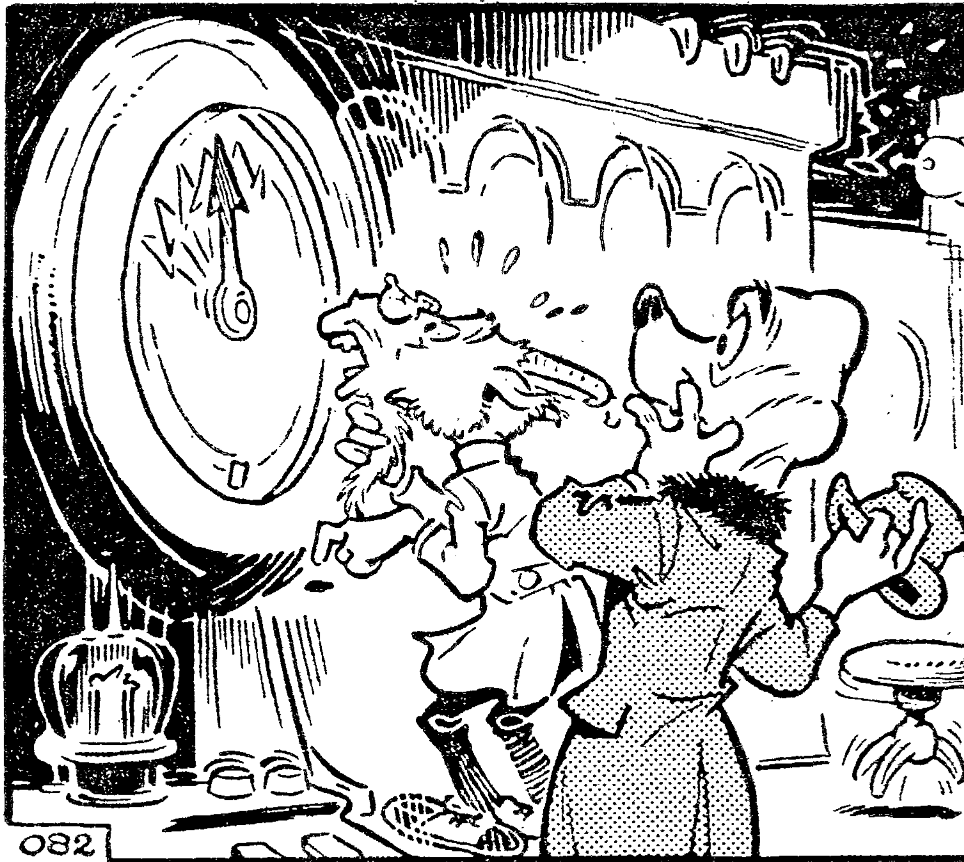
081. Heer Bommel volgde zuchtend de kraai, die voor hem uit vloog, en tot zijn verbazing kwam hij zo weer voor de Steenheuvel terecht. Maar de omgeving was erg verlevendigd sinds hij de plek verlaten had, en overal waren er sporen van beschaving te zien. Zijn metgezel was echter veel meer ontdaan dan hij.

„Wat is hier gebeurd?", krijste hij, zich oprichtend. „Waar zijn de stenen der Ouden? Wie heeft dat gebouw daar neergezet?"
„Dat is nu precies, wat ik ook wil weten", verklaarde heer Ollie. „Daarom heb ik de wet ingeschakeld, zodat ik nu een vluchteling ben die door de politie gezocht wordt. Maar wat heeft dat met u te maken? Wat wilt u op mijn heuvel doen, bedoel ik?"

Hij zweeg verschrikt, want uit het donkere bouwwerk steeg een gejuich op, dat tot ver in de omtrek hoorbaar was.
„Dit is niet jouw heuvel, meneertje", kraste de grijsaard toen het gebrul zwakker werd. „Dit is de heuvel der Ouden, waarin ongekende krachten verborgen zijn voor een arme, oude man. En die komen vanavond vrij, wanneer de ster van Zazel tegenover de zon staat".
„Dit zijn ongekende krachten", riep professor Sickbock, die met glinsterende ogen voor zijn wijzerplaat stond. „Ziet u, hoe de denktank zich vult? Een opzienbarende opeenhoping van adrenaline. Het idee van een voetbalwedstrijd was geniaal, dat moet u toegeven".
De heer Steenbreek glimlachte, doch zweeg. Het geloei onder hem had zo'n kracht, dat hij zich niet verstaanbaar kon maken.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

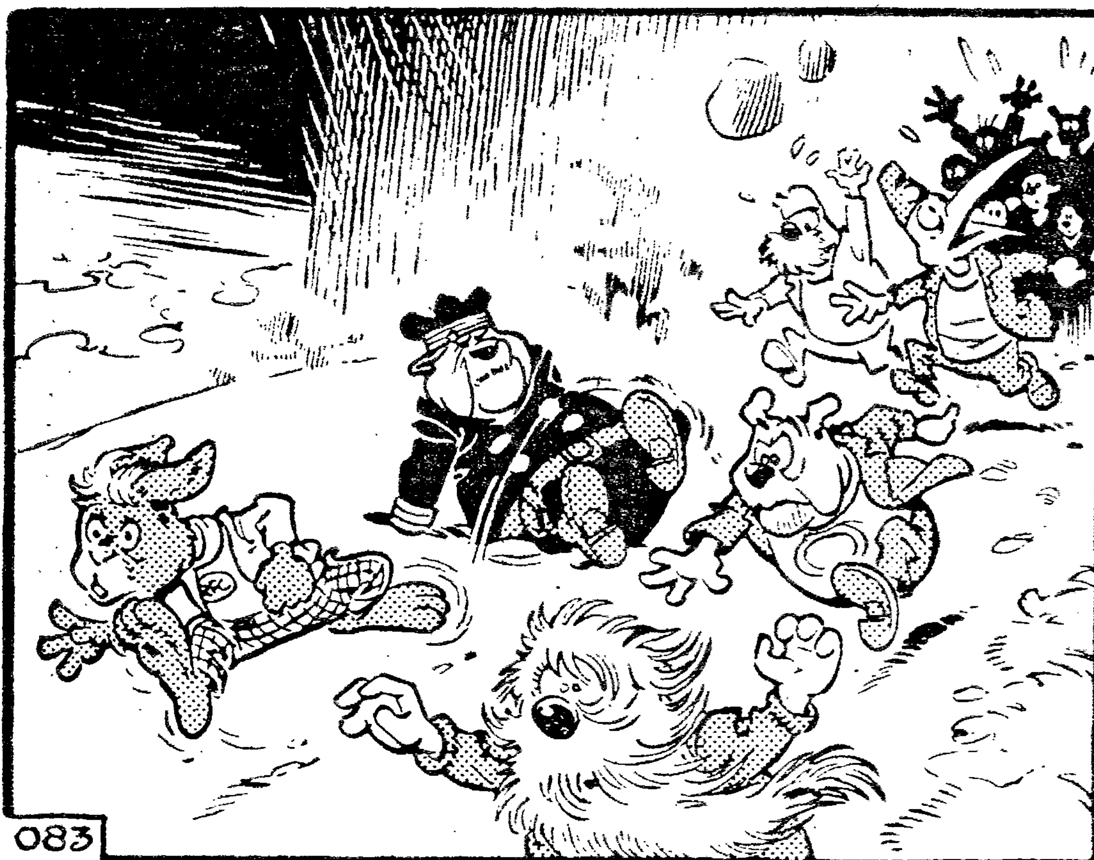

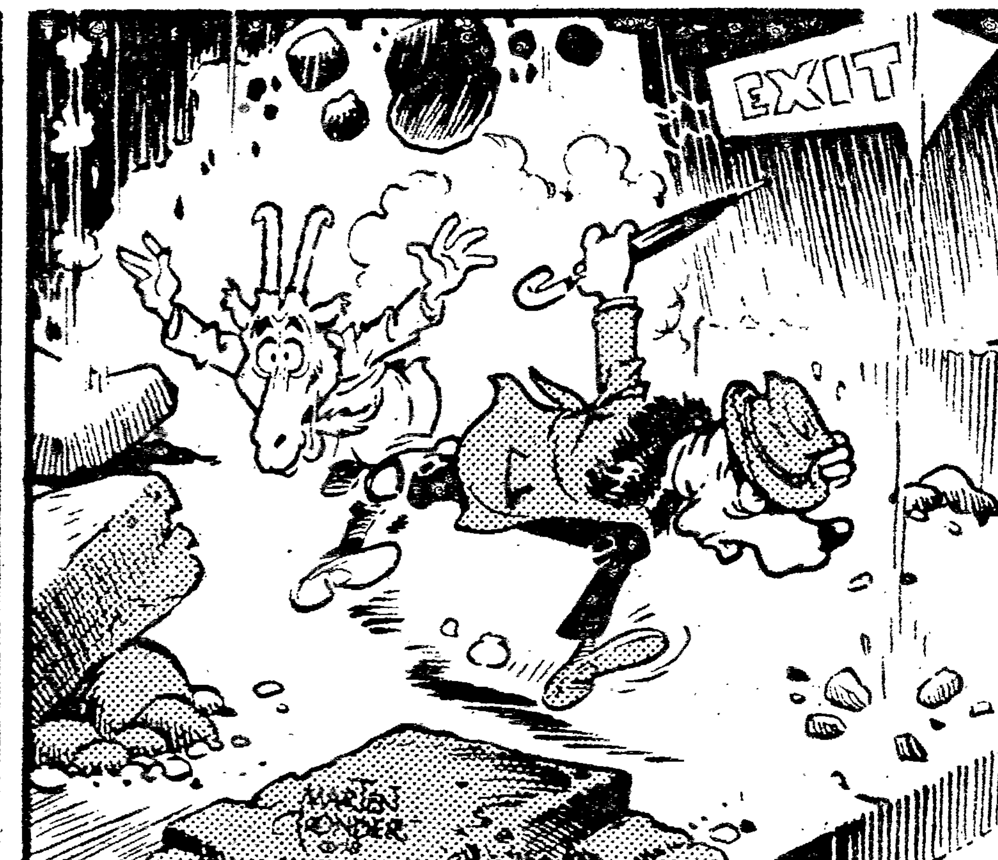
082 Het gejuich onder Sickbocks koepel zwol aan tot zo'n kracht, dat de vloer en de instrumenten trilden. Aanvankelijk hadden de beide heren geestdriftig naar de wijzer gekeken. Maar toen die met toenemende snelheid naar de rode streep begon te lopen, ook wanneer het beneden wat stiller werd, maakte een grote ongerustheid zich van de geleerde meester.
„Ei, ei", riep hij uit. „De denktanklading wordt te groot. Dit is niet normaal."
„Wat bedoelt u?", vroeg de heer Steenbreek ongerust. „Wat is niet normaal?"
„Er is een onbekende energie aan het werk", zei de hoogleraar met bleke lippen. „De spanning wordt opgevoerd door iets waar ik geen macht over heb. Wat er nu gebeurt, weet ik n-niet".
„Het uur heeft geslagen!" krijste magister Pas, in de donkere lucht wijzend. „De krachten komen vrij. En hier sta ik, arme, oude man, zonder ze op te kunnen vangen. De barbaren hebben er een steenklomp op gezet!"
Het was inderdaad aan het gebouw te zien dat er iets vreemds gebeurde. De bodem trilde, en de muren begonnen te schudden, zodat de stukken cement naar beneden vielen. Het gejuich was dan ook overgegaan in hulpgeroep, en de sportliefhebbers begonnen in wanorde naar buiten te rennen.
„Kom mee". riep Tom Poes, die door de sneeuw naderholde. „Straks komt commissaris Bas eruit."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

083 Het spel in het overdekte stadion was gestaakt, dat was duidelijk. Door de nauwe ingang vochten de toeschouwers zich verwilderd naar buiten, terwijl de muren scheurden en de grond trilde.
Een van de eersten die de heuvel betrad was commissaris Bas. „Het gebouw wordt ontruimd, onder leiding van de politie", riep hij met een zware stem, die ten onder ging in het angstgeschreeuw van de sportliefhebbers. Hij zelf trouwens ook. Zonder eerbied voor zijn knopen werd hij onder de voet gelopen, zodat hij versuft in de sneeuw naar de uitzinnige menigte zat te staren, temidden van de dichter wordende steenregen.
Aan de voet van de hoogte stond heer Bommel verwezen naar het gebeuren te kijken, zonder zich aan Tom Poes te storen.
„Kom nu toch mee", riep die. „Wat er gebeurt, weet ik ook niet. Maar daar zit Bulle Bas, en binnen is heel wat politie. U bent hier niet veilig."
„Maar begrijp je dan niet, dat het mijn heuvel is die daar staat te beven?", riep heer Ollie wanhopig uit. „Is er dan niemand, die mijn bezit beschermt? Het is al genoeg beschadigd door de bouw van de fabriek, die daar in staat te storten."
„Dit houden de muren niet uit", riep de heer Steenbreek, het laboratorium uitsnellend. „Het is slechts vlugbouw met teruggebrachte bewapening."
„Dat is het ergste niet", hijgde Sickbock, die hem dicht op de hielen zat. „De denktank! Die heb ik voor de veiligheid in de kelder aangebracht — en die zal zeker ontploffen! Alles zal eraan gaan."

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

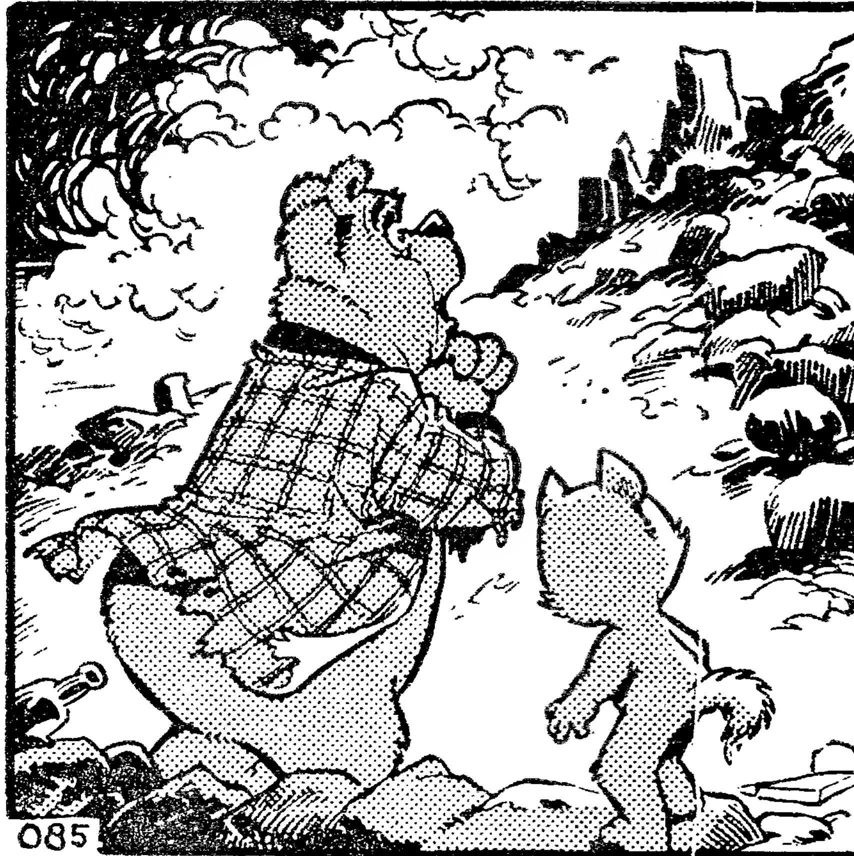

084 Hocus Pas had geruime tijd in wanhoop voor de heuvel gestaan. Maar toen het in de aarde begon te rommelen en hij de grond zag trillen, werd het hem te veel.
„De krachten!", krijste hij. „Bij Zazel; ze komen los! Ze zijn van mij! En dat barabarenbouwsel zal ze niet tegenhouden. Ik moet ze vangen".
Zo schreeuwende snelde hij langs de laatste vluchtende sportliefhebbers naar de heuveltop, waar het stadion stond te wankelen. Op het moment dat hij het bereikte, klonk er een doffe ontploffing in het inwendige, en in een hagel van cement en kalk zakte het trotse bouwwerk in elkander. Een kort ogenblik stond het als een onaantrekkelijke ruine in de opdwarrelende sneeuw, doch toen schoot er plotseling een steekvlam uit omhoog, die de omtrek in een felle gloed zette.
„Een aardbeving", prevelde Commissaris Bas, toen de steenresten langs hem heen naar beneden begonnen te bolderen.

„Mijn heuvel!", riep heer Bommel, die al spoedig tussen de betonblokken gevangen zat. „Mijn heuvel staat in brand. Doe toch iets, Tom Poes!"
Tom Poes antwoordde niet. Hij zat tussen het puin en staarde nadenkend naar twee kraaien, die krassend langs de vlammen naar het noorden vlogen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

085 Heer Ollie klom uit het puin en keek handenwringend rond. De brokstukken van het eens zo kloeke bouwwerk bedekten het sneeuwtapijt en de vlammen op de heuveltop zetten het toneel in gloed.
"Hoe vreselijk is dit alles", jammerde hij. "Mijn grond gaat in vlammen op, zodat mij niets bespaard blijft".
"Hm", zei Tom Poes. "Misschien is dit wel de beste oplossing". Op dat moment had commissaris Bas zich een beetje hersteld van de ondergane schokken, en nu kreeg hij de klagende heer in het oog.
"Daar staat warempel Bommel!", sprak hij verrast tot zichzelf. "Op heterdaad. Zo komt deze vreemde zaak toch nog tot een bevredigende oplossing".

En met een grimmige uitdrukking op het gelaat maakte hij zich los uit de ruïne om zich naar beneden te begeven.
Hij was niet de enige die in de puinhopen gevangen was. Dicht bij de top, waar het vuur een behaaglijke warmte verspreidde, staken professor Sickbock en de heer Steenbreek uit de betonblokken omhoog. Ze waren danig gescheurd en beschadigd, maar toch kon de eerste een gevoel van voldoening niet onderdrukken.
"Ziet u de kracht van mijn vinding?", vroeg hij. "De macht van de geest is iets geweldigs. Wie had kunnen denken, dat adrenaline zo kon branden?".
"Ik weet het niet", mompelde de ander. "Het komt me voor, dat er iets anders achter zit".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

086 Professor Prlwytzkofski, de stadfenomenoloog, had op zijn seismograaf een uitbarsting waargenomen en nu spoedde hij zich per motorslede naar de plek des onheils.
,,Ener onderzoeking is geboden", sprak hij tot zijn assistent Pieps, die kleumerig naast hem zat. ,,Ener aardbeven op dezer bredengraad is gans ongebruikelijk. Hier moet iets anders in der spel zijn".

Met deze gedachte stuurde hij zijn voertuigje de heuvel op, zonder op het groepje te letten dat beneden tussen de cementresten stond. Het was commissaris Bas, die daar de hand legde op heer Bommel.

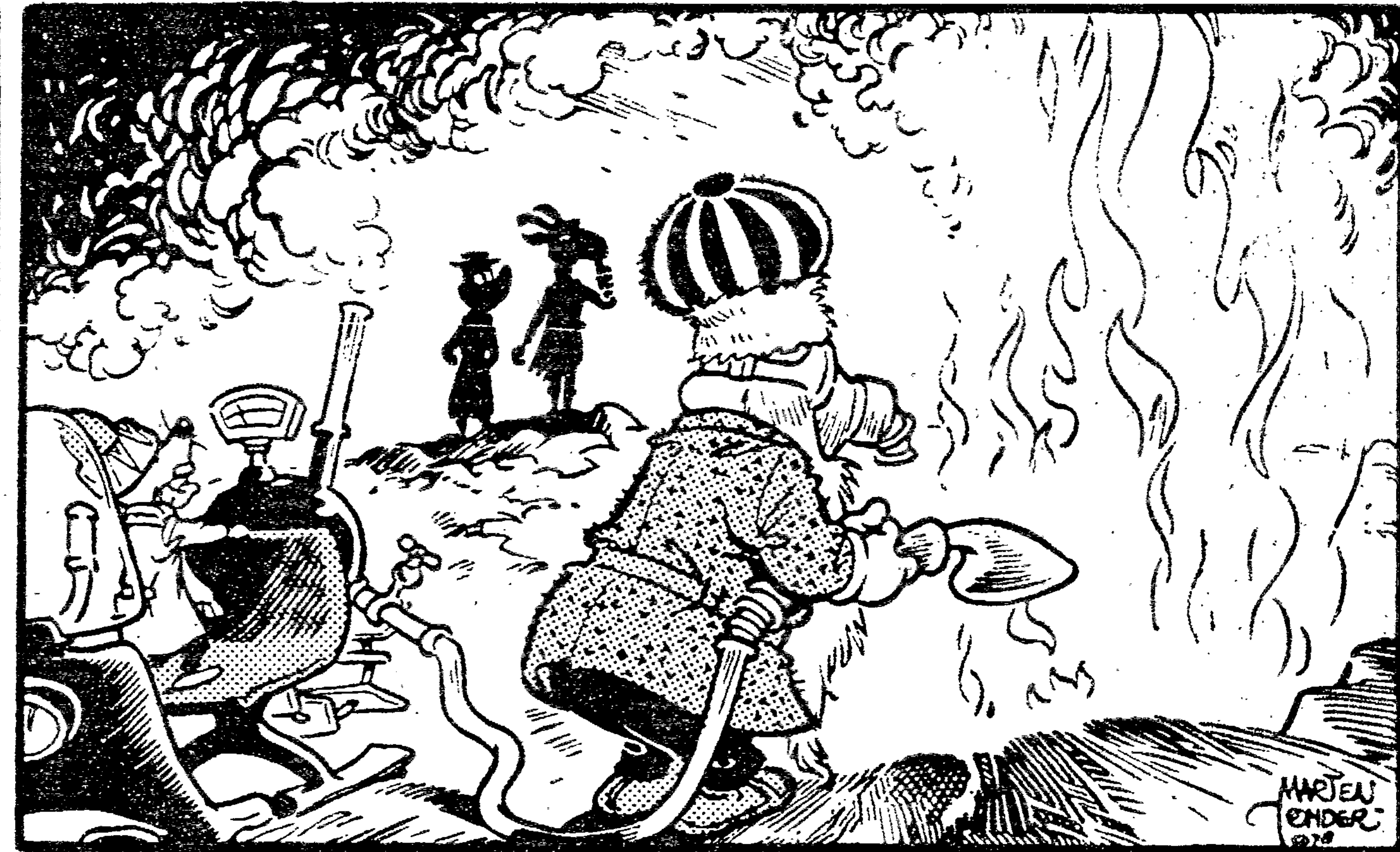
,,Je bent er bij", zei hij voldaan. ,,Ontsnapt uit een gesloten inrichting. Maar ik had je in de gaten".
,,Hij was niet gesloten", protesteerde heer Ollie zwakjes. ,,Hij was erg open, en nu is hij in de lucht gevlogen. Trouwens; het was mijn eigen inrichting, als Dorknoper wat vlugger zijn plicht had gedaan".
,,Onzin", riep de politiechef uit, maar hij werd aangestoten door Tom Poes.
,,Misschien heeft heer Bommel gelijk", zei die. ,,U kunt beter eerst uitzoeken van wie deze heuvel is. Het lijkt me niet strafbaar om uit een gebouw te lopen dat iemand anders op je eigen grond heeft neergezet".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

87 Het was duidelijk, dat het anders zo heldere denkvermogen van de commissaris aangeslagen was door neerstortend gesteente. Hij krabde zich vertwijfeld enige tijd onder de resten van zijn pet en nam toen een besluit.

,,Je kan voorlopig naar huis gaan, Bommel", zei hij. ,,Maar je moet je ter beschikking houden. Ik ga de rechtbank raadplegen". Hij verwijderde zich en heer Ollie sloeg de weg naar Bommelstein in, leunend op Tom Poes.

,,Ter beschikking houden", herhaalde hij klagend. ,,Mooi is dat; terwijl ik niet weet wat het is. Alles goed en wel, maar mijn heuvel staat in brand en er is niemand, die iets doet.''

Maar die iemand was er wel. Op de top van de heuvel had professor Prlwytzkofski een gasmasker opgezet, en was nu doende om het behulp van een vuurvaste slang een monstertje aan de vlammen te onttrekken.

,,Het gaat om der tezamenstelling des gasses.'' neuzelde hij in het rubber. ,,Betracht u nauwlettend der gasometer, bid ik u, mijnheer Pieps.''

,,Dat doe ik'', zei de assistent. ,,Maar ik traan. Een beetje warmte is lekker, maar het is hier benauwd. Misschien had ik toch beter agogie kunnen kiezen''.

,,Wat is daar aan de hand?'' vroeg Sickbock zich af. Hij klauterde uit de puinhopen en voegde zich bij de heer Steenbreek, die aandachtig naar het onderzoek van de beide geleerden stond te kijken.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

088. „Het wijzertje beweegt!" riep Alexander Pieps. „Het wiebelt een beetje, maar het wijst toch een streepje aan."
Op het horen van die wetenschappelijke diagnose, haastte professor Prlwytzkofski zich naderbij en rukte zijn gasmasker af.

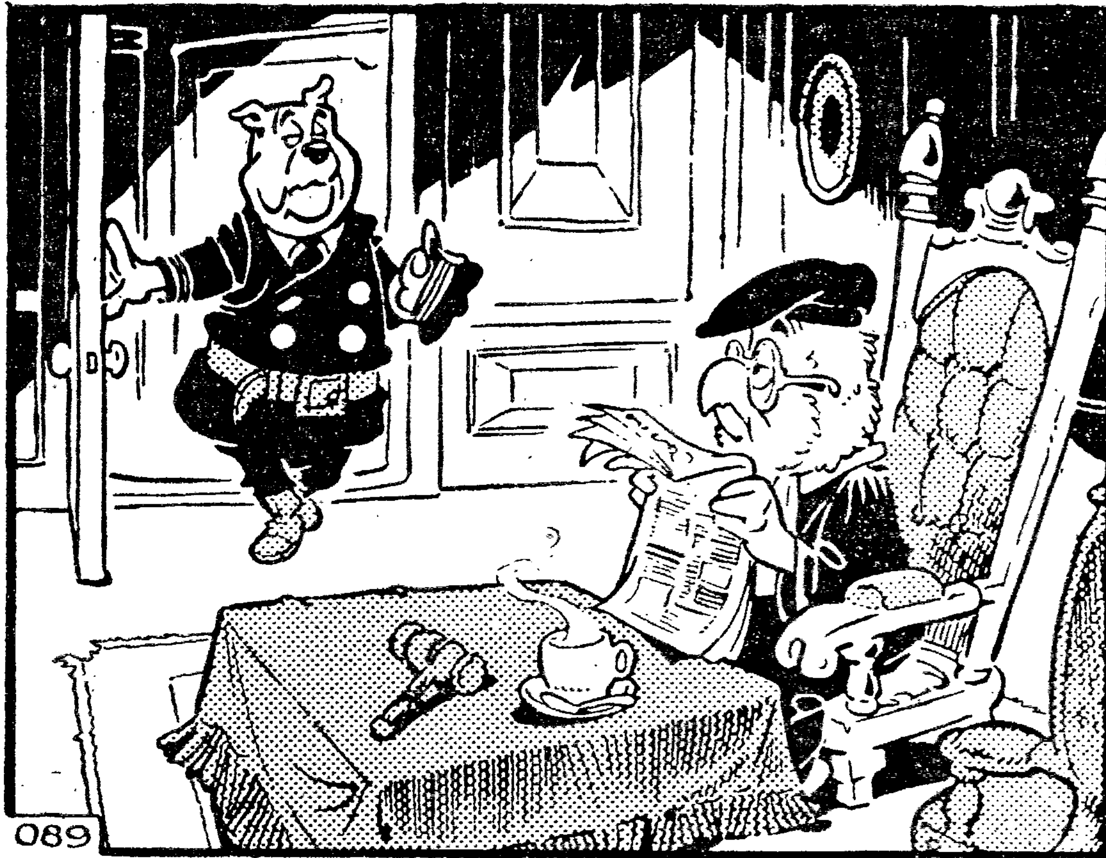
„Twijfelloos!", kraaide hij. „Grootaardig! Der vlammesvorming ontwikkelt zich uit der metaan; merkt u zich dat aan, mijnheer Pieps. Praw! Er bevindert zich ener gasbel onder der hugel!"

Zijn schallende stem werd door de wind voortgedragen naar de plek waar de heren Sickbock en Steenbreek stonden, en de eerste verbleekte.

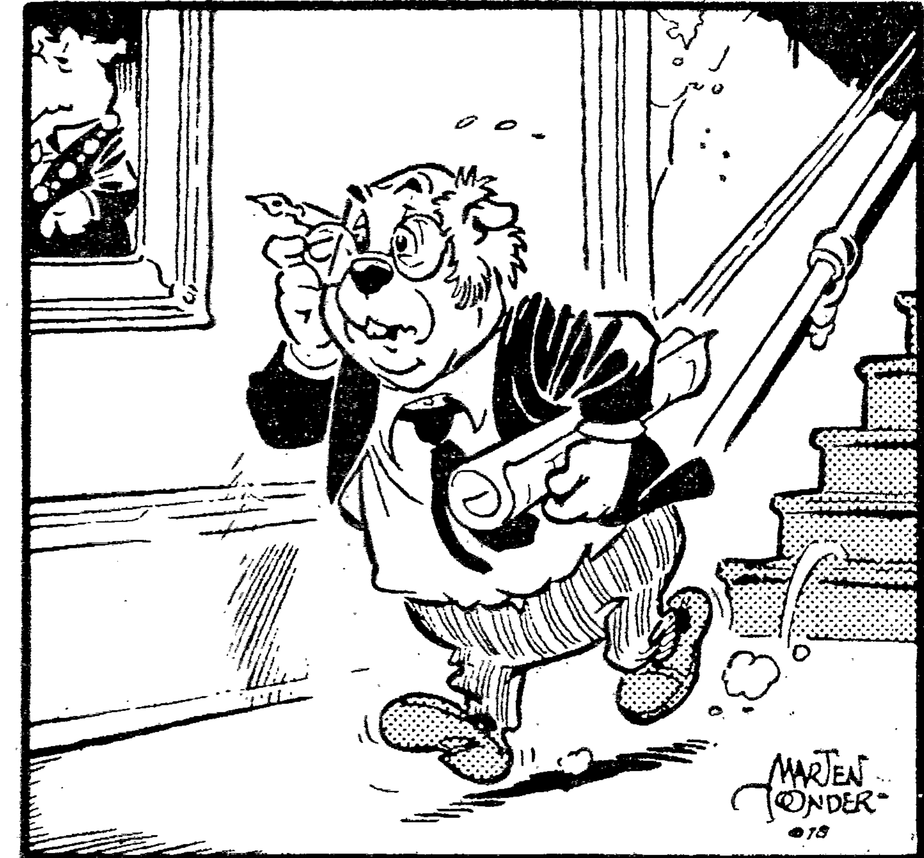
„Metaan", herhaalde hij met dunne lippen. „Ei. Wel nu kunt u zien welk een energie er opgewekt is door mijn vinding . . ."
„Uw vinding?", sprak Steenbreek smalend. „Door 't ontploffen van uw denktank is het aardgas vrijgekomen, dat hier in de grond zit. En dat is veel belangrijker dan uw vinding. We zullen niet langer van uw diensten gebruik maken, meneer Sickbock. U bent ontslagen".
Hij keerde de verbijsterde geleerde de rug toe en begon de heuvel af te dalen.
„Deze ontdekking zal mijn opdrachtgevers interesseren", zei hij tot zichzelf. „Het belangrijkste is nu zo vlug mogelijk uit te zoeken, wie de eigenaar van deze grond is".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

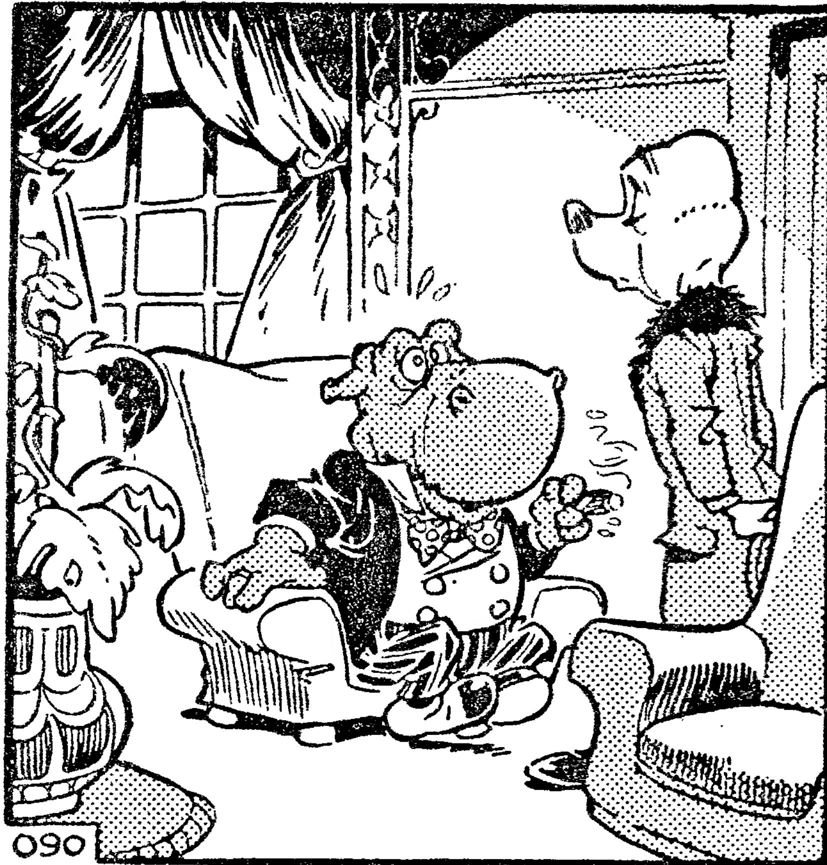

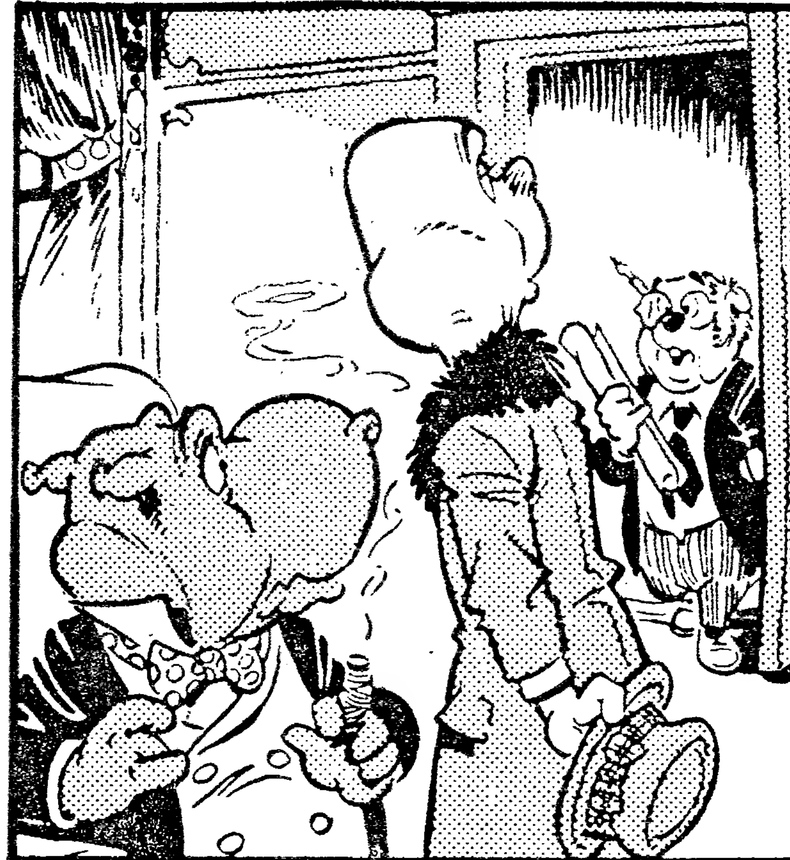

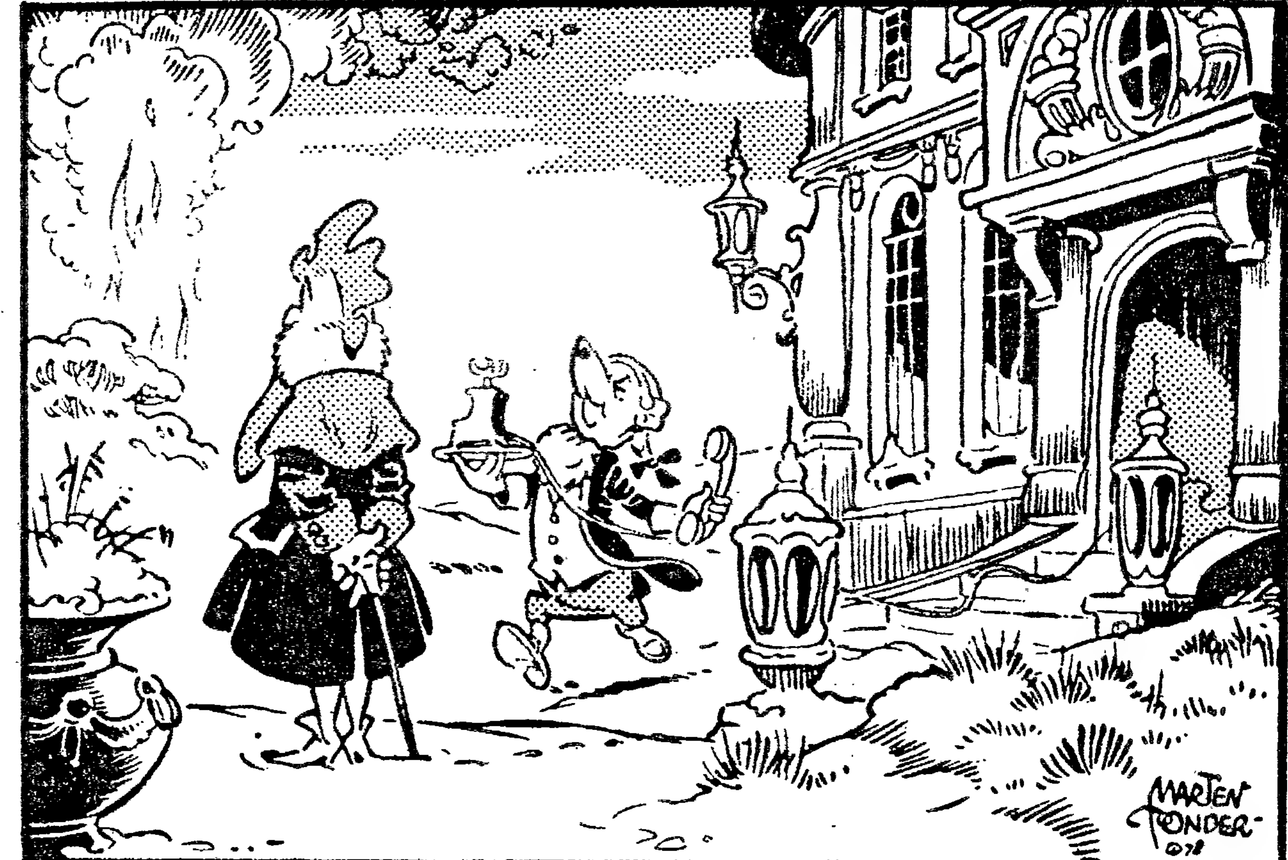
089. De volgende morgen zat rechter Morrel voor de aanvang van de ochtendzitting uit te rusten in zijn kamer, toen commissaris Bas binnentrad.
,,Neem me niet kwalijk, dat ik stoor'', sprak deze. ,,Maar ik zit met een moeilijk geval, dat de verdachte Bommel betreft. Altijd dezelfde. Hij is ontsnapt uit de inrichting waar hij onderzocht werd, en nu is die inrichting in de lucht, subsidair in brand gevlogen. Moet ik Bommel weer in verzekerde bewaring nemen? Daar zit ik een beetje mee''.
De magistraat liet zijn ochtendblad zakken en staarde peinzend voor zich uit.
,,Een moeilijk geval'', mompelde hij. ,,De klap, die verdachte het hof toebracht, moet natuurlijk gecorrigeerd worden. Maar aan de andere kant heb ik, door het lezen van de kranten, begrip voor de overspannen toestand van de getuige. Waar is hij nu?''
,,Ik heb hem voorlopig naar huis gestuurd'', verklaarde de politiechef. ,,Want als hij ontsnapt is uit een gebouw, dat wederrechtelijk op zijn grond stond, is hij niet echt ontsnapt, zou ik zo zeggen''.
,,Het is moeilijk'', gaf rechter Morrel toe. ,,Ik zal me in de raadkamer terugtrekken''.
Terwijl hij de daad bij het woord voegde, kwam de ambtenaar Dorknoper, niet ver van daar, de trap van het stadhuis afdalen met een rol papier onder de arm.
,,Eindelijk'', hijgde hij tot zichzelf. ,,Eindelijk weet ik wie de eigenaar van de Steenheuvel is''.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

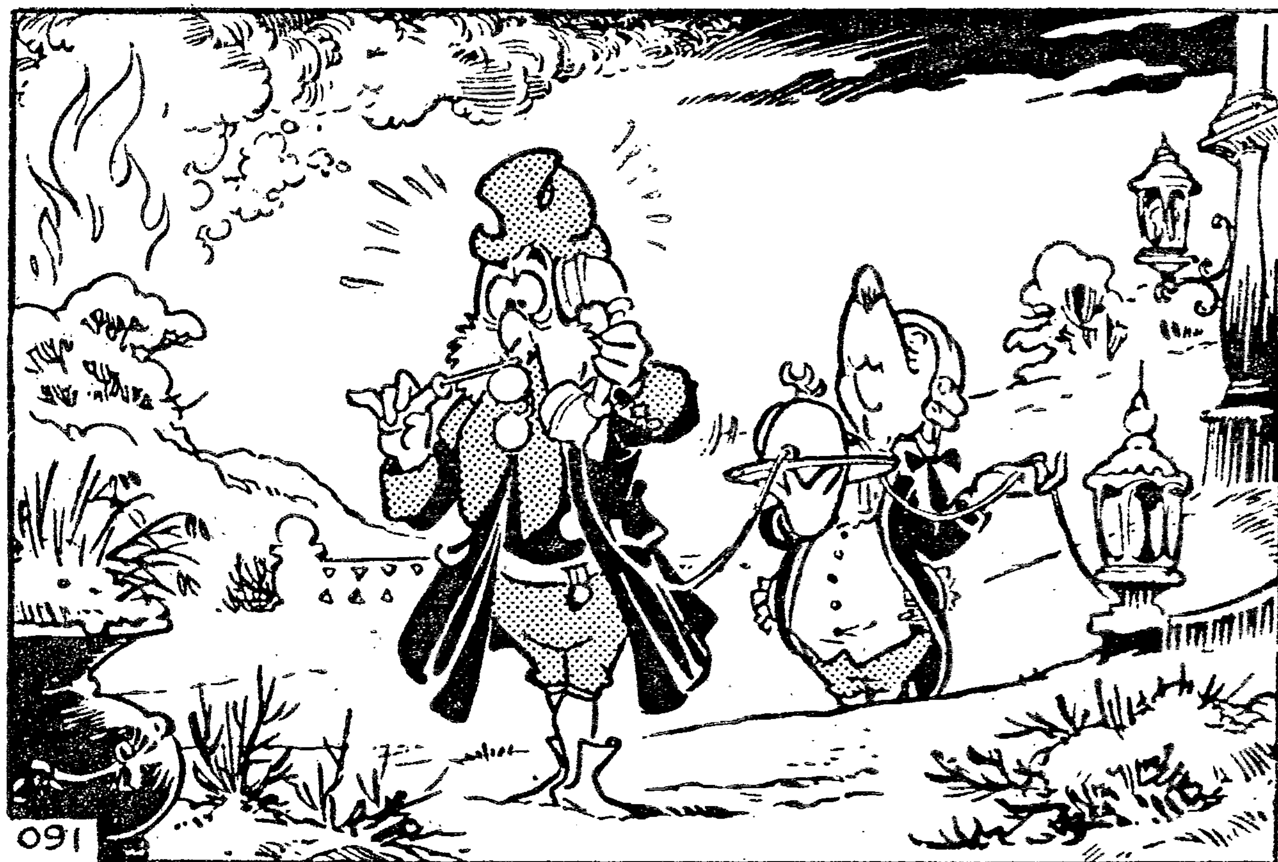

090. Diezelfde morgen had de burgemeester reeds vroeg bezoek gekregen van de heer Steenbreek. En wat die hem vertelde, bracht hem in grote opwinding.
„Aardgas"?, riep hij uit. „Zit er aardgas onder de heuvel? Maar dat zou de stad opstoten in de vaart der volken! Ach, dat zou . . Maar aan de andere kant . . Ik zit met een geweldige moeilijkheid, weet u? Het is niet bekend, wie de eigenaar van die heuvel is. Nog steeds niet, nee. En u zult begrijpen, dat ik niet graag opnieuw mijn vingers wil branden. Vooral, nu het om aardgas gaat".
Op dat moment werd de deur geopend en trad de ambtenaar Dorknoper ademloos binnen.
„Ik moet even storen", sprak hij. „Het heeft heel wat overuren gekost; maar nu weet ik eindelijk wie de eigenaar van de Steenheuvel is. U weet wel, de heuvel waar mijn nieuwe kantoor op staat".
Niet lang daarna werd de markies De Cantecler gestoord door een bediende, die hem mededeelde. dat er telefoon voor hem was.
De edelman stond op zijn gazon naar de vlammen te kijken die in de verte boven de heuvels zichtbaar waren, en er was hem juist een dichtregel naar de lippen geweld.

„Menig onverlaat heeft reeds zijn eind, gevonden / Op de plek waar eens de wachters stonden", prevelde hij. Maar hij onderdrukte zijn gevoelens, toen hij hoorde, dat de burgemeester hem dringend wilde spreken.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

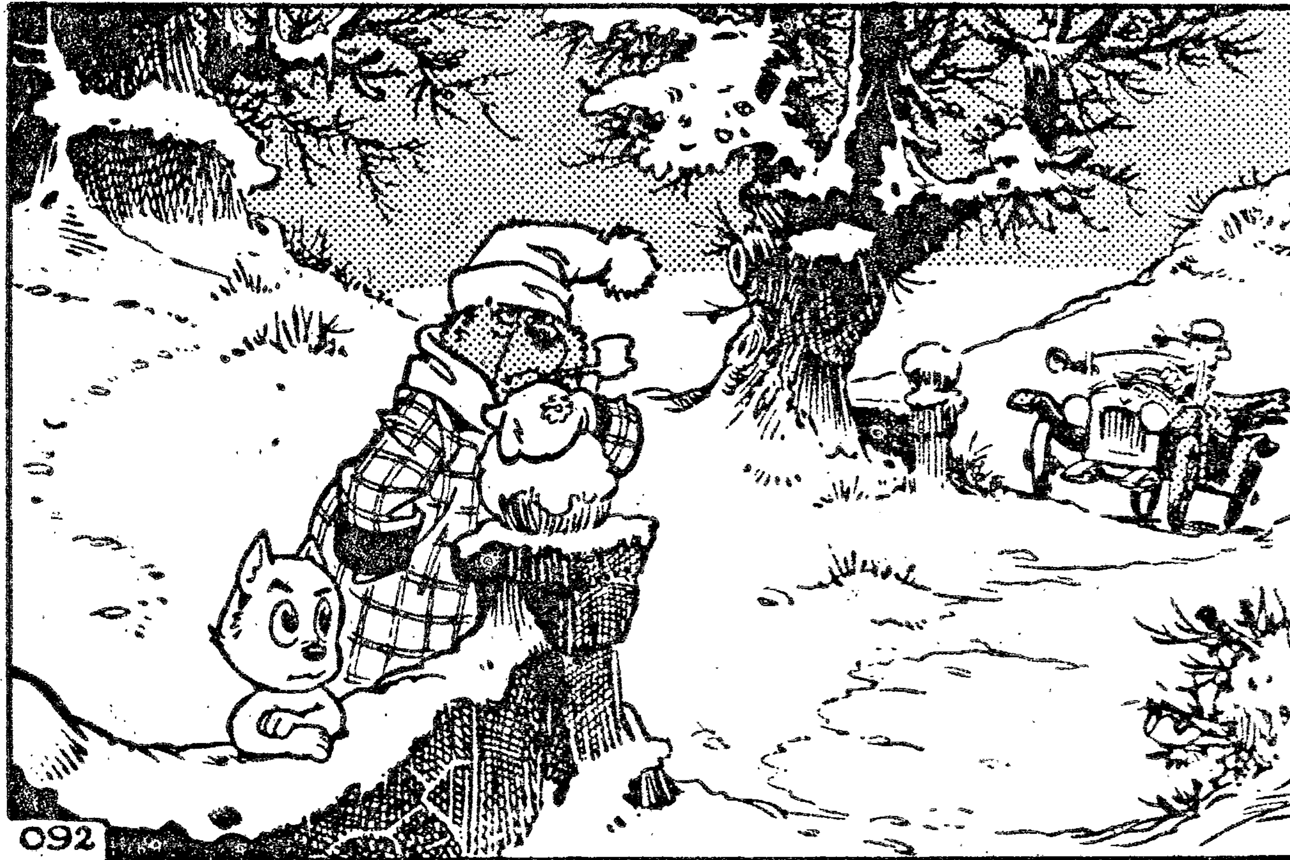

091. De edelman bracht de telefoonhoorn aan het oor. En terwijl hij luisterde, nam zijn gelaat de kleur van het landschap aan.
„Parbleu", prevelde hij. „Weet ge het zeker, amice?".
„Heel zeker", zei de stem van de burgemeester somber. „De rechter heeft nog geen uitspraak gedaan, maar ik heb het net van Dorknoper gehoord. Een vreselijke toestand. Nu ben ik overgeleverd aan de luimen van een warhoofd. Als Bommel hoort, dat hij de eigenaar van die heuvel is, zal hij op een dolzinnige manier wraak nemen. Ik sta aan het einde van mijn loopbaan. Ik heb geen been meer om op te staan. Hallo? Bent u daar nog, markies? Hallo . . hallo . . "
Zijn roepende stem versmoorde echter in het sneeuwtapijt, want de edelman had het apparaat met een gebaar van walging laten vallen. Hij was ten prooi aan zo'n grote innerlijke spanning, dat hij het steeltje van zijn lorgnon brak, maar overigens bewaarde hij zijn nobele houding.
„Tiens", was het enige wat hij zei.
Intussen nam het recht zijn loop; de ambtenaar Dorknoper spoedde zich reeds naar het paleis van justitie om rechter Morrel op de hoogte te gaan brengen.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

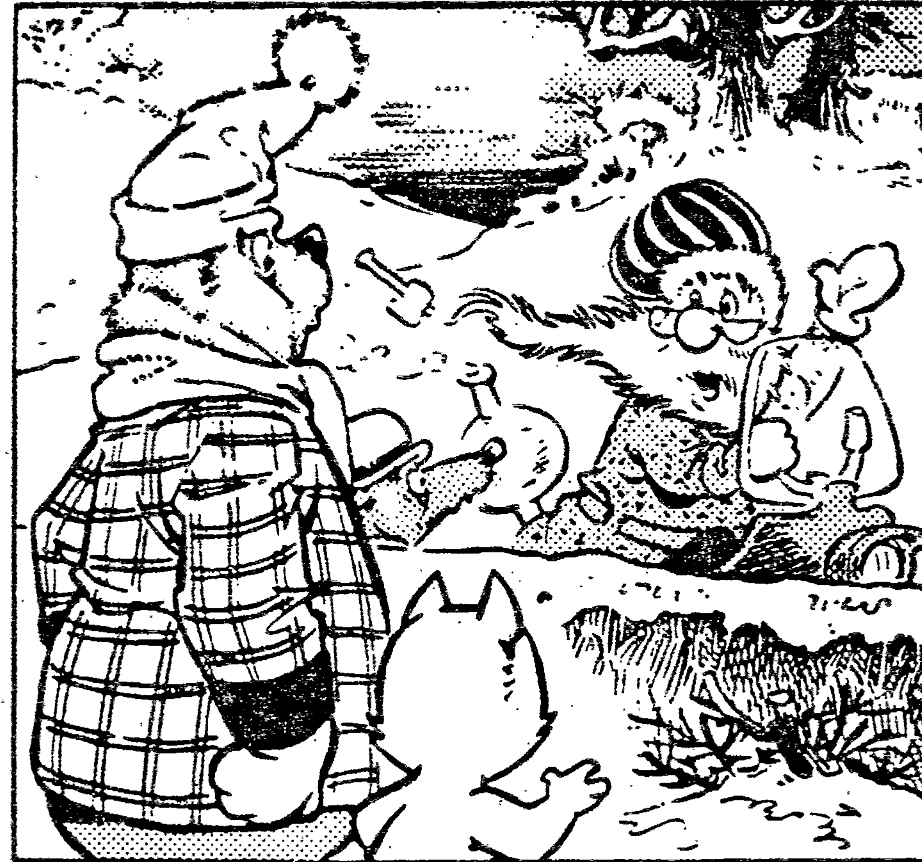

092. Heer Ollie hing in een neerslachtige houding op zijn gazon en staarde nietsziende naar de witte wereld om zich heen.
„Als heer staat men alleen in het leven'', mompelde hij dof. „Ter beschikking staat men. Op zijn eigen land, dat in vlammen opgaat, terwijl de brandweer thuis zit. Die danst natuurlijk naar de poppen van de burgemeester, zodat ik zin heb. . .''
„Daar komt een auto aan'', onderbrak Tom Poes. „Het is uw advocaat, geloof ik.''
Dat was zo. Het voertuig remde bij het muurtje en meester Zwederkoorn liep opgeruimd op hen toe.
„Goed nieuws!'' riep hij uit. „De griffier zei me in vertrouwen, dat de heuvel van u is, meneer Bommel. De rechter doet morgen in kort geding uitspraak. U ziet, dat mijn hard geploeter succes heeft gehad. Nu, wat zegt u?''
Heer Ollie zei echter niets. Hij nam zijn pijp uit de mond en keek de rechtsgeleerde neerslachtig aan.
„Dat is toch wel mooi'', begon Tom Poes, maar nu viel heer Bommel hem in de rede.
„Ach wat'', sprak hij mat. „ik wist immers stééds al dat die heuvel van mij was? Maar onbevoegden hebben er cement opgestort en hem toen in brand gestoken, zodat ik het recht in eigen handen nam en nu ter beschikking sta. Alle aardigheid is eraf''.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

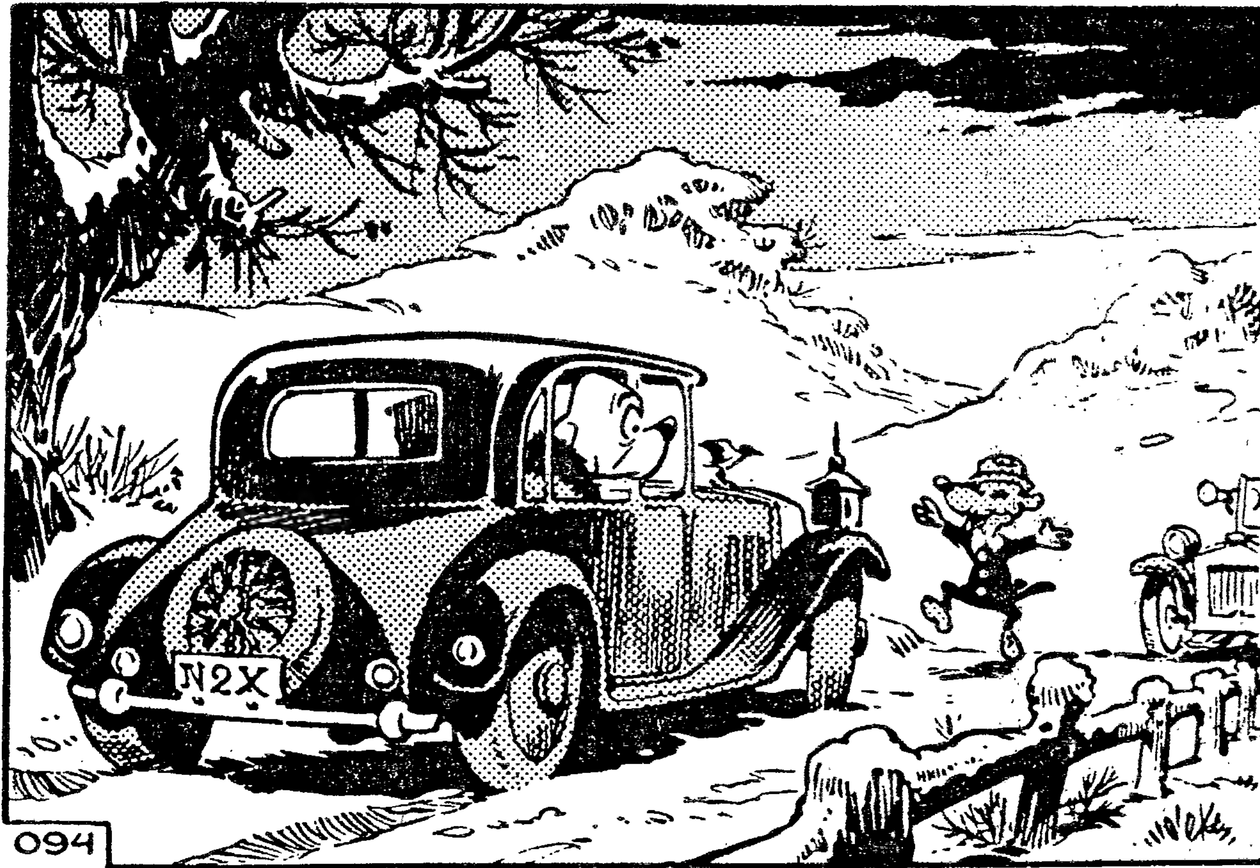

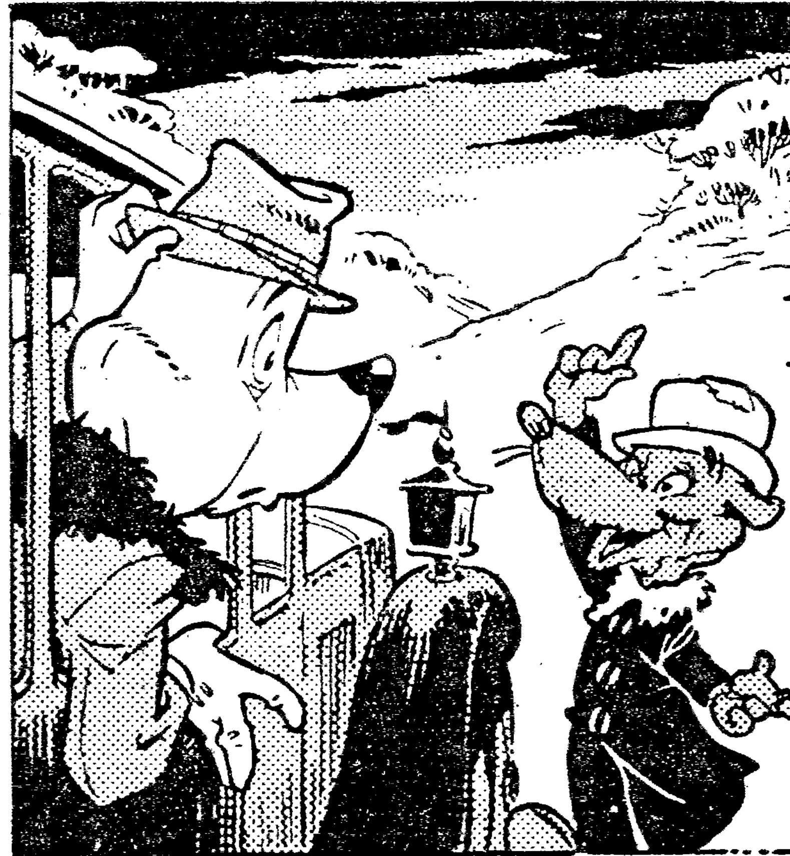
093. De vreugdeloze houding van heer Ollie sloeg meester Zwederkoorn niet uit het veld.
„U begrijpt het niet", sprak hij monter. „Nu uw eigendomsrecht op de heuvel is vastgesteld, kunt u schadevergoeding aan de gemeente vragen. We hebben de burgemeester in de tang en dat zal hem lelijk opbreken. Daar zit een aardige zaak in".

Heer Bommel bromde iets, maar zijn woorden werden overstemd door een naderend geknetter. Het was de motorslede van professor Prlwytzkofski, die even afremde toen hij het groepje gewaar werd.
„Daar heb ik ener onthulling gemaakt!", riep hij glunderend. „Onder der Stenesheuvel bevindert zich ener gasbel! Wij gaan thans een stopsel daarstellen om het gat uit te vullen en af te dichten."
Hij gaf gas en het voertuigje verdween in een opdwarrelende sneeuwwolk, terwijl heer Ollie het verbaasd naoogde.
„Wat bedoelt die professor?", vroeg hij.
„U hebt aardgas onder uw heuvel", legde Tom Poes uit. „Dat zal heel wat waard zijn".
„Eh. . juist", zei de advocaat. „Héél wat. Ik moet ervandoor, want ik heb nog veel te doen".
Hij nam zijn hoedje af en snelde naar zijn wagen, die een eindje verderop geparkeerd stond.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

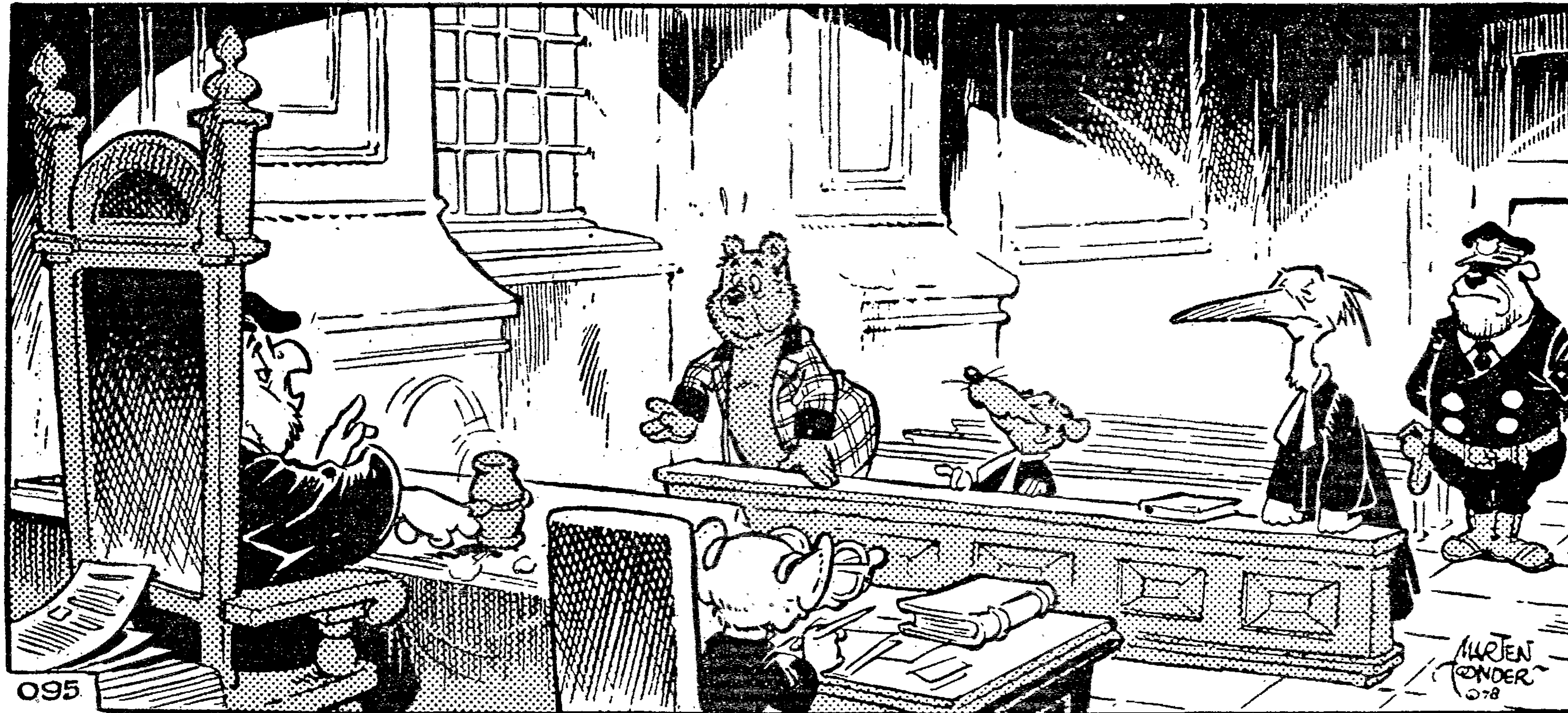

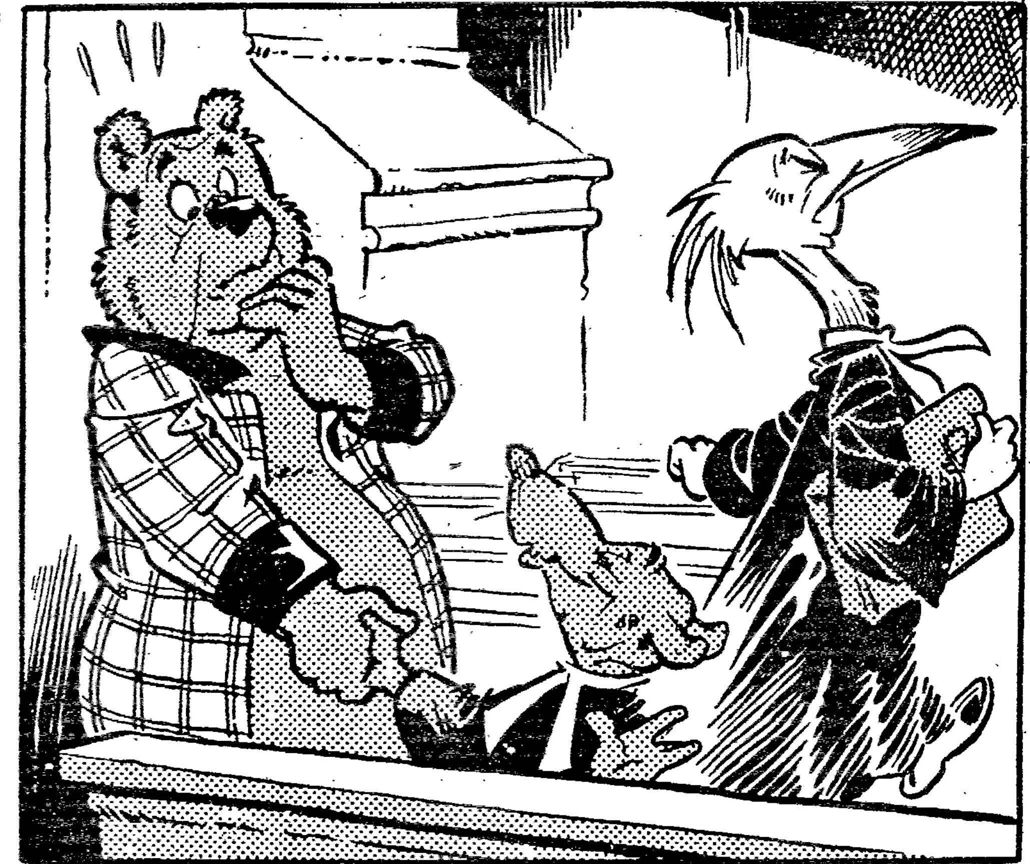

094. Meester Zwederkoorn had nog niet ver gereden, toen hij de glanzende automobiel van de heer Steenbreek zag naderen. Hij bracht zijn wagentje tot stilstand en snelde armzwaaiend de weg op om het voertuig tegen te houden.
„Wat is er aan het handje?", vroeg Steenbreek, het hoofd naar buiten stekend. „Ik heb haast".

„Allicht", riep de rechtsgeleerde. „U bent op weg naar de heer Bommel, wed ik. U wilt zijn heuvel kopen, dat spreekt. Maar ik moet u waarschuwen. Hij is geen gemakkelijke baas. Ik ben zijn juridische raadsman, en ik weet er dus alles van".
„Vertel mij niets", zei de ander gallig. „Ik heb al heel wat slimme praktijken van hem meegemaakt, maar wat hij hier heeft gedaan slaat alles. Een ragfijn spel, meneer".
„Zegt u dat wel", gaf Zwederkoorn toe. „Ik mag wel zeggen, dat ik de enige ben die hem een beetje in de hand heeft. Weet u wat? Ik zal de verkoop van dat aardgas regelen, als het onder ons blijft. We moeten het alleen even eens worden over een redelijk percentage, dat zult u begrijpen".
De heer Steenbreek begreep dat, en hij stapte uit om buiten het gehoor vcan zijn chauffeur te komen. Daarop wandelden de beide heren enige tijd pratend heen en weer, maar tenslotte bleven ze staan om een eerlijke handdruk te wisselen.
„Dat is dus afgesproken", zeiden ze.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

095. De volgende morgen begaf heer Ollie zich met slepende tred naar het gerechtsgebouw om de uitspraak te horen.

„Hier heeft men als heer niet veel goeds te verwachten", zei hij tot zichzelf, toen hij beklemd achter het hekje plaats nam. „Dat die heuvel van mij was, wist ik altijd al. Maar ik heb een zwaar hoofd in de muts van de rechter waarop ik een rechtvaardige klap gegeven heb. Die ligt me zwaar op de maag, bedoel ik".

Het viel echter mee. Na een lange inleiding besloot rechter Morrel: „Het staat vat, dat het terrein, kadastraal bekend als folio XY 666, toebehoort aan Bommel. Er is hier dus sprake geweest van een onrechtmatige handeling door de burgemeester, die ik hierbij veroordeel tot het betalen van een schadeloostelling. Ik stel voor, dat de partijen deze onderling proberen te regelen".

„Maar die klap?", riep heer Bommel uit.

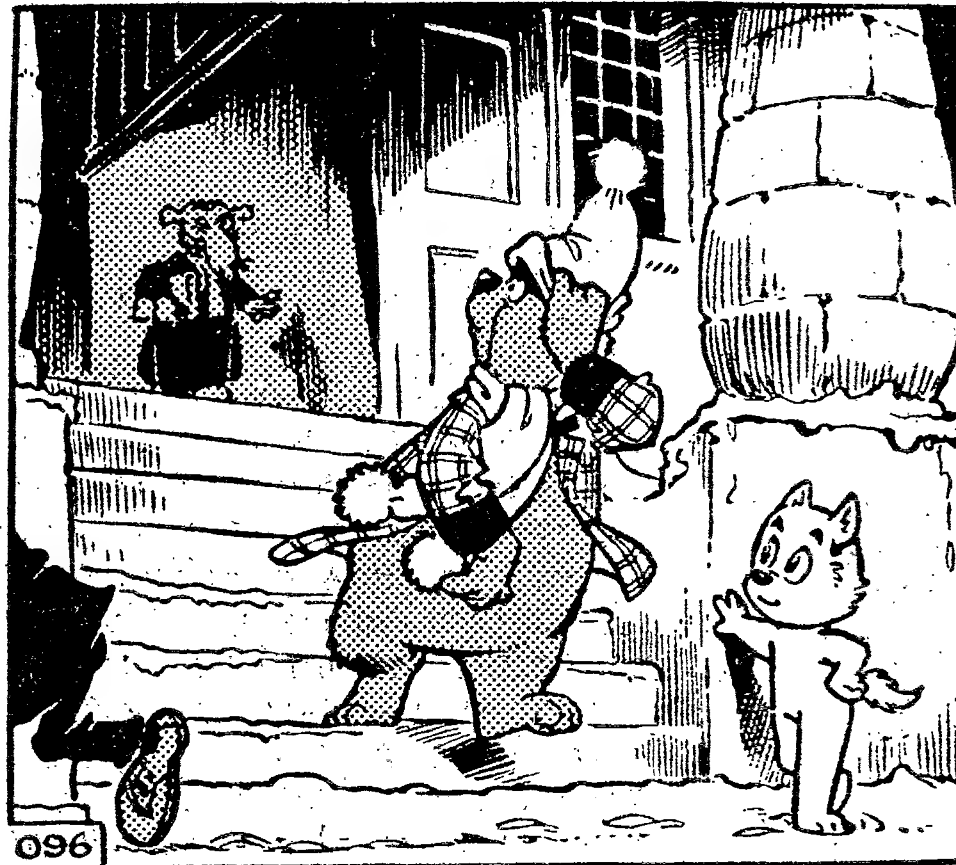
„Daar kom ik op", hernam de magistraat. „Dat was een aantassting van het hof, die mij een nieuwe bril gekost heeft. Maar ik houd er rekening mee, dat u overspannen was, en daarom zal ik volstaan met een boete van honderd florijnen".

Dat was voor heer Bommel natuurlijk een pak van het hart, want geld speelt voor hem geen rol. Zijn advocaat dacht er echter anders over.

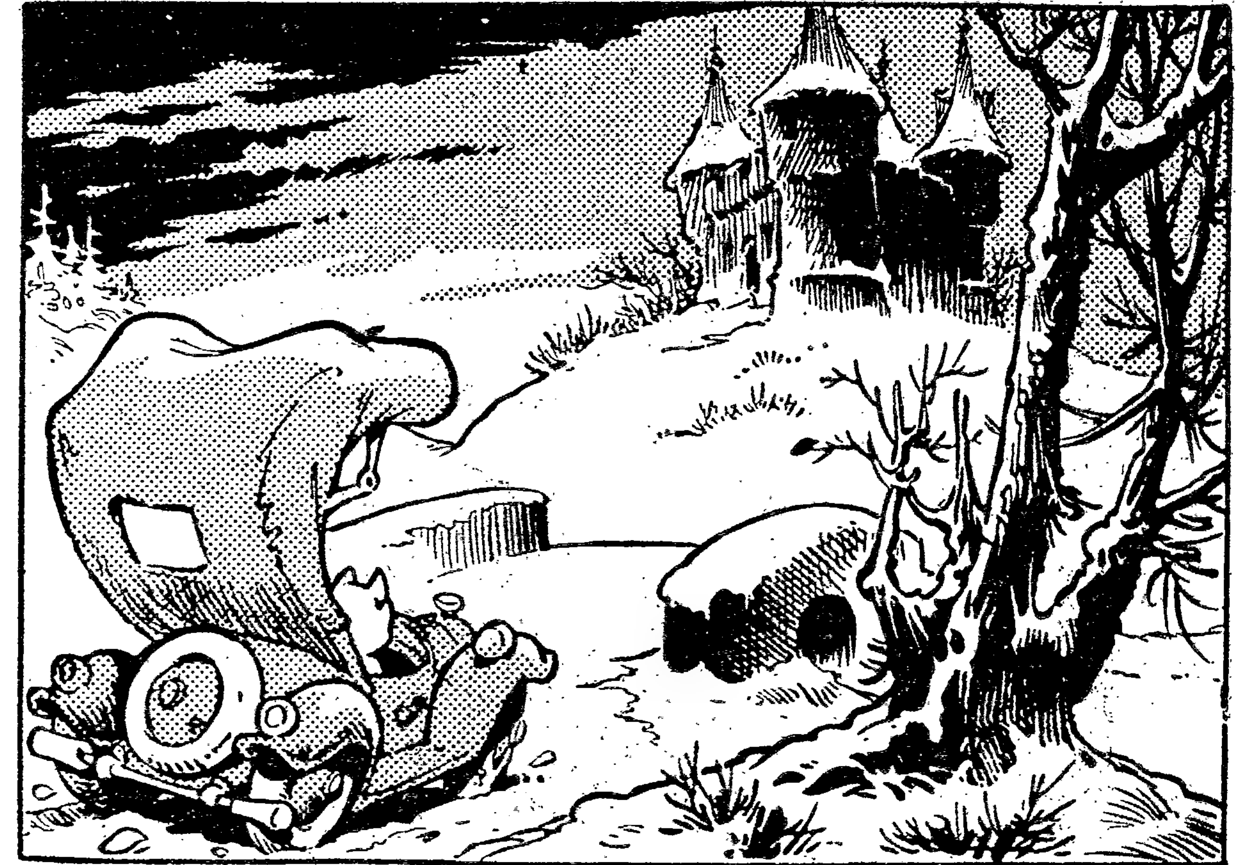
„Nu kunnen we aan het werk gaan", zei meester Zwederkoorn hartelijk. „Ik regel dat wel tegen een redelijk percentage natuurlijk. Eerst zal ik de burgemeester villen en dan ga ik de Aardgaslieden het vel over de oren halen. U hoort nog van me".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

096. Tom Poes had buiten op de uitslag gewacht, en toen hij heer Ollie bij het naar buiten komen met schrikogen naar zijn advocaat zag kijken, vreesde hij iets vervelends.
„Hoe is het gegaan?", vroeg hij ongerust. Heer Bommel legde hem bedrukt uit hoe de rechtzitting was afgelopen.

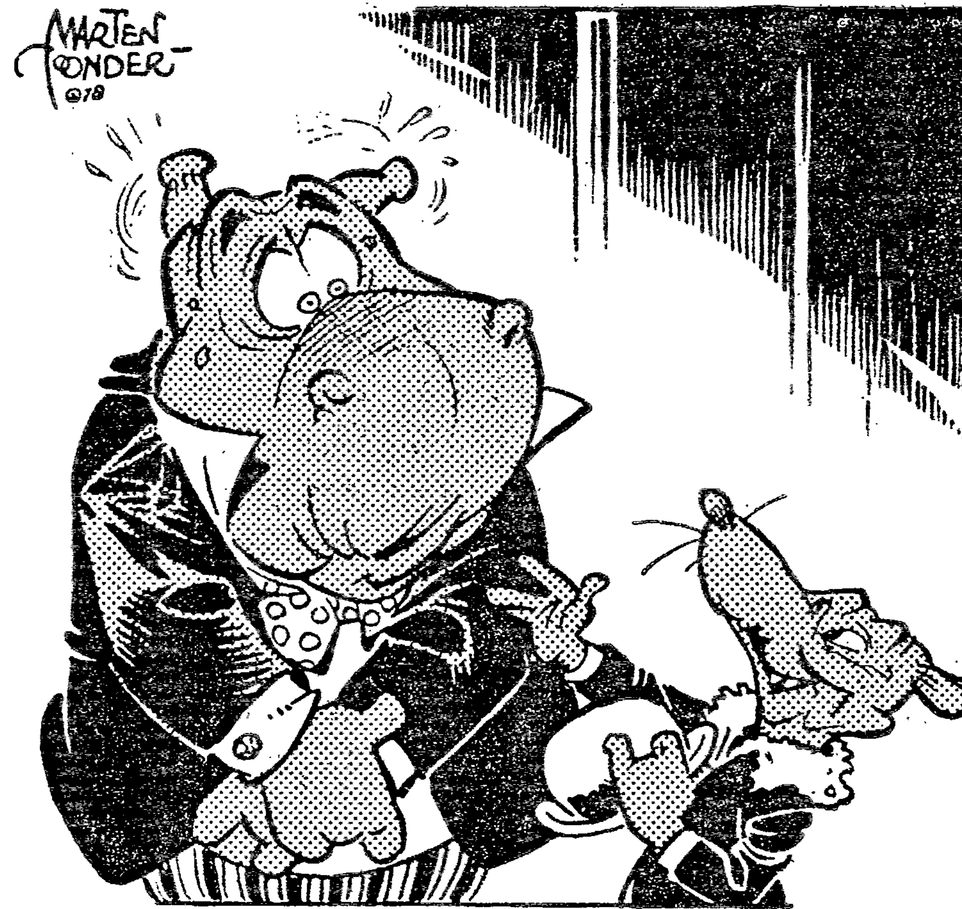
„En dat, terwijl het helemaal niet is afgelopen", besloot hij. „Als je gehoord had wat er nu met de burgemeester en de Aardgasfiguren gaat gebeuren, zou je niet meer kunnen slapen, op jouw leeftijd. Verschrikkelijke dingen, waarvoor ik verantwoordelijk ben, als je me volgen kunt".

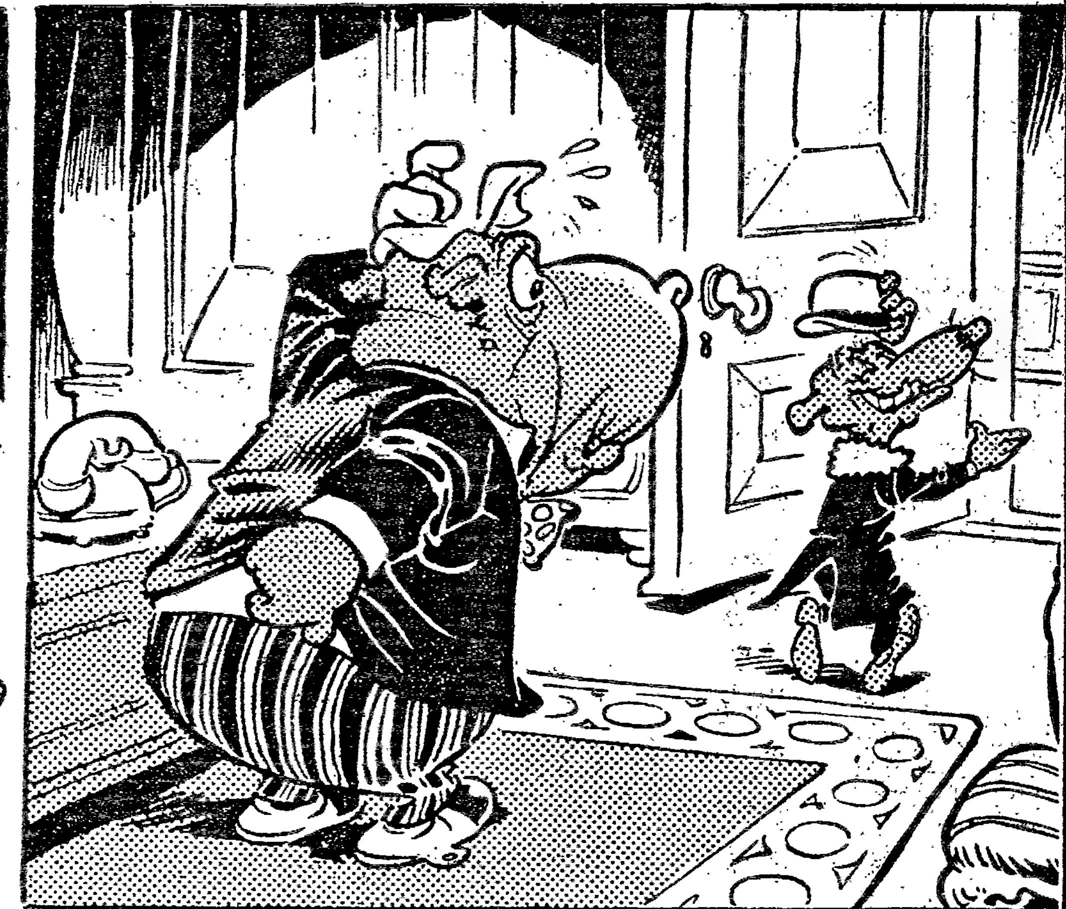
Tom Poes begreep het echter niet, en toen ze in de Oude Schicht naar huis reden, ging hij er op door.
„U komt er met honderd florijnen boete toch maar mooi van af", zei hij. „En die meester Zwederkoorn regelt de schadevergoeding voor u. Ook de rechten van het aardgas trouwens. Dat is toch mooi?"
Heer Ollie zuchtte. „Jij snapt niets van het diepere gevoelsleven van een heer", zei hij gemelijk. „Daar ben je nog te jong voor, vrees ik. Begrijp je dan niet, hoe vreselijk het is voor iemand van mijn stand, om zijn zin te krijgen? Want dan moeten anderen boeten, als je begrijpt wat ik bedoel. Ach, ik zal er niet meer van kunnen slapen".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

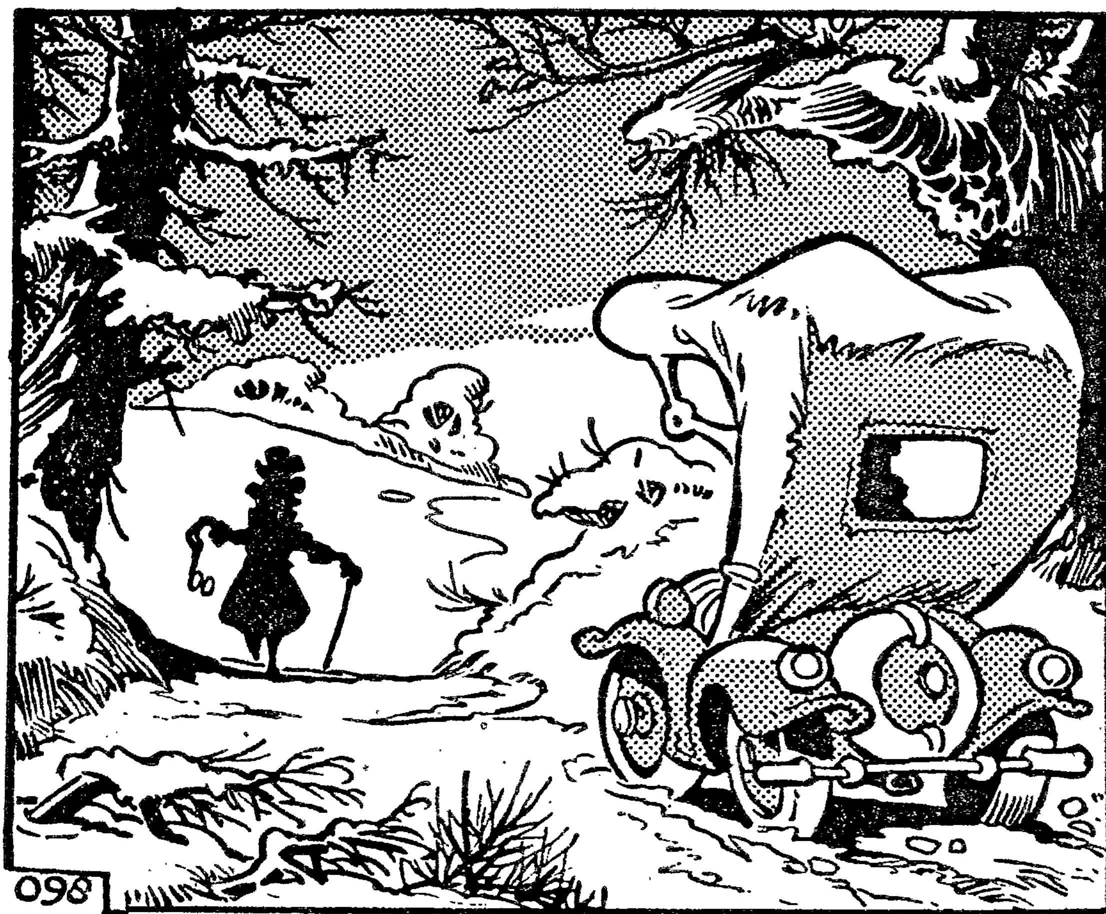

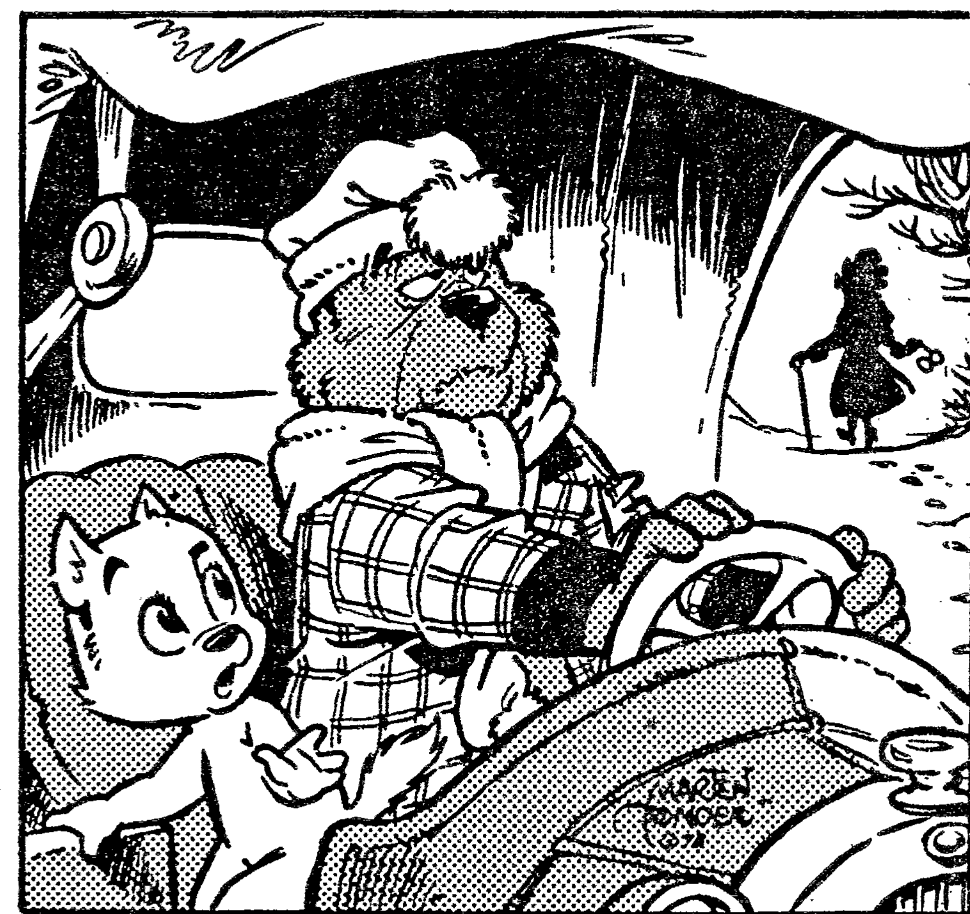
097 Meester Zwederkoorn haastte zich naar het gemeentehuis om de belangen van heer Bommel te behartigen. Zo zien we hem hier onaangekondigd de kamer van burgemeester Dickerdack betreden, met een opgewekte glimlach om de lippen.
"U hebt de uitspraak zeker al gehoord?", vroeg hij. "Een uitnemend jurist, die Morrel. Streng maar rechtvaardig".
De magistraat keek hem broedend aan, maar antwoordde niet. "U moet mijn cliënt schadevergoeding betalen", hernam de rechtsgeleerde. "Dat zal niet meevallen. De heer Bommel is een scherpe, en hij was erg gesteld op die oude stenen. Erfgoed, met veel oude herinneringen. De vernietiging daarvan heeft hem sterk aangegrepen".
De heer Dickerdack liet de kin op de borst zinken en stie* een dof gegrom uit.
"Ik dacht wel, dat u er zo over zou denken", vervolgde Zwederkoorn. "U kunt echter moed vatten. Ik kan het misschien wel voor u regelen, want als zijn raadsman geniet ik zijn volste vertrouwen".
"H-Hoeveel?", bracht de burgemeester er met moeite uit.
De advocaat dacht lang na en sprak toen met een fijn lachje: "Wel, als u mij een redelijk percentage geeft, kan ik er wellicht voor zorgen, dat u er met een half miljoen florijnen afkomt. Denkt u er rustig over. Als ik overmorgen maar antwoord heb. Goedemiddag".
Hij liep de deur uit, en de heer Dickerdack keek hem in grote verslagenheid na.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

098 Intussen was de oude Schicht moeizaam bezig de laatste heuvel voor Bommelstein te ronden. Heer Ollie stuurde het voertuig zwijgend door de sneeuw, maar toen hij bij de wegkromming markies De Cantecler aan zag komen, remde hij en stak het hoofd om het kapje.

"Ziet u nu wel, dat het mijn heuvel was?", vroeg hij. "Ik heb het altijd al geweten, maar niemand wilde naar mij luisteren zodat we nu met de gebakken brokken zitten".

De edelman wendde met een ruk het hoofd om en keek hem hatend aan.

"Parbleu!", riep hij uit. "Ge zijt een botterik. Het gaat niet om die heuvel, maar om mijn poëem! Dat is waardeloos nu mijn stenen op uw terp de wacht gehouden hebben. Door platte grondspeculaties van een parvenu wordt een oud geslacht de kroon van het hoofd gestoten. Fi donc. Het is meer dan ik verdragen kan".

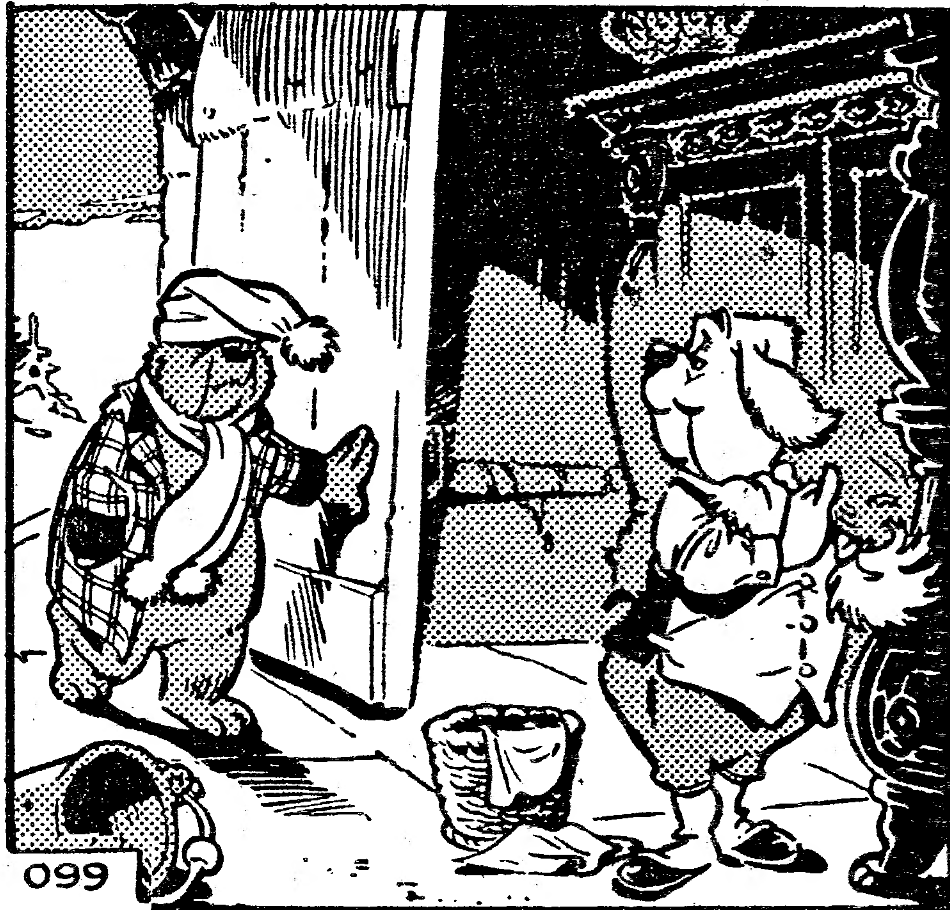
Hij vervolgde zijn wandeling met afgemeten tred en Tom Poes, die begreep dat opbeuringen hier niet zouden helpen, stapte uit.

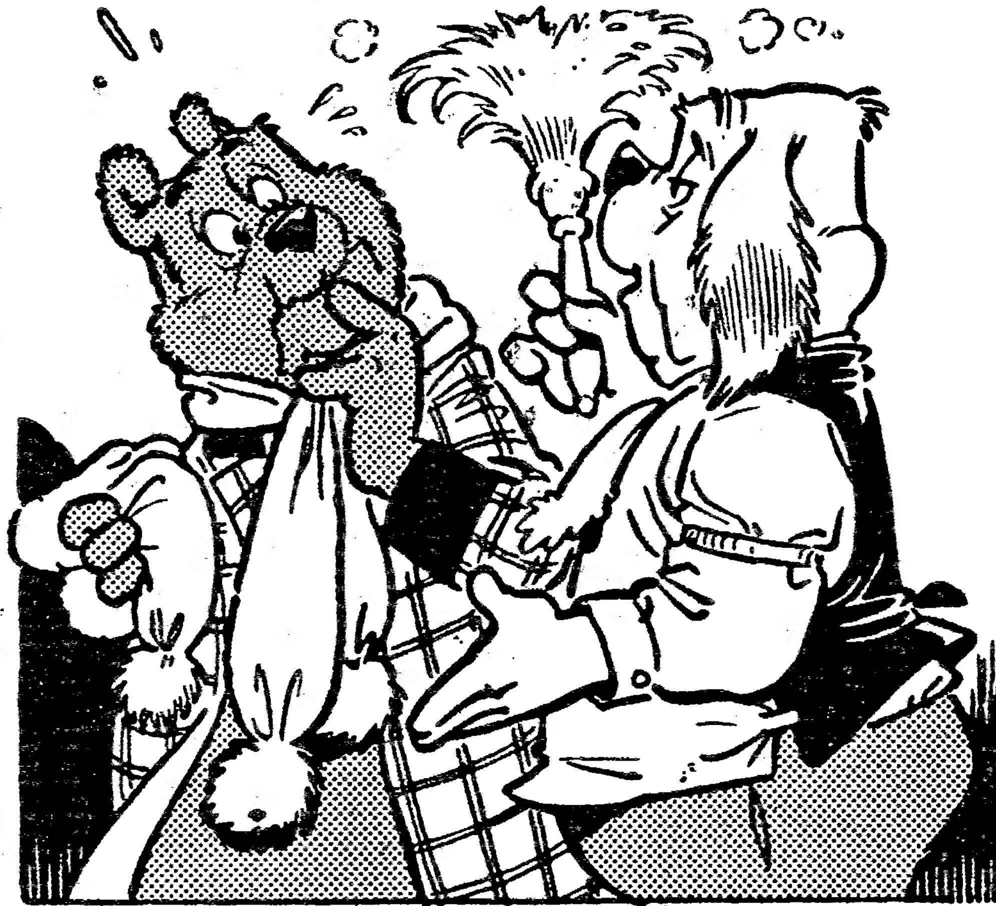
"Kom, ik ga naar huis", zei hij. "U hebt in alles uw zin gekregen, zodat ik geen list meer kan verzinnen. Tot ziens, heer Ollie".

Heer Bommel gaf geen antwoord. Hij staarde glazig voor zich uit en mompelde met bevende stem: "In alles mijn zin gekregen. Die grijsaard heeft woord gehouden. Geen gevaar meer, en een rijke beloning, zei hij. Maar wat heb ik er aan? Ik ben een gebroken heer, als men begrijpt wat ik bedoel".

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

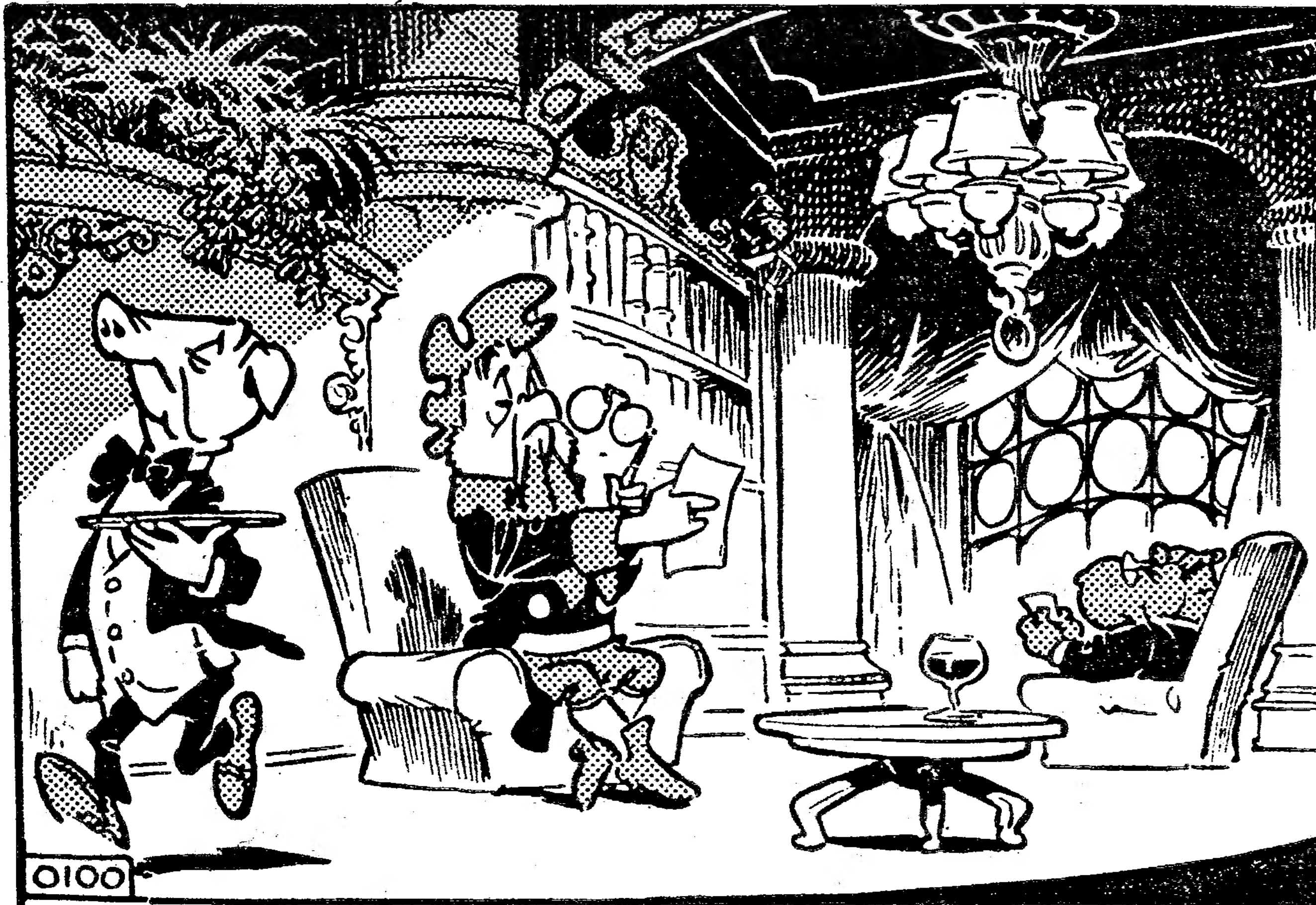

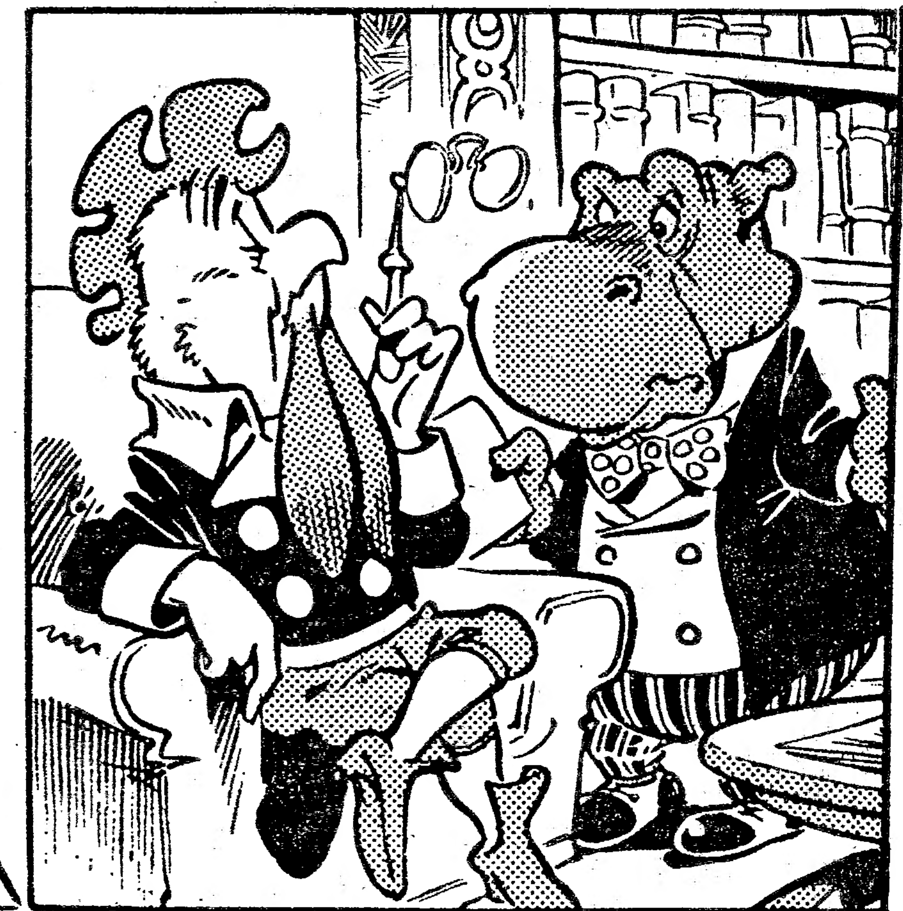

099 Toen heer Bommel ten slotte zijn hal binnenslofte, was de bediende Joost juist bezig daar stof af te nemen.
„Schort er iets aan, heer Olivier?", vroeg hij, een blik, op zijn verzakte werkgever werpend. „Ik had zojuist de bode van het stadhuis aan de telefoon, en die deelde mij mede, dat u in alles uw zin gekregen hebt, met uw welnemen."
„Wat heb ik daar aan", zei heer Bommel klagend. „Ik heb mijn zin. Maar niemand zal me meer aankijken, zodat mijn zin als een loden last op mijn schouders rust, als je begrijpt wat ik bedoel".
„Dat is zeer betreurenswaardig", sprak de bediende deelnemend. „Maar het neemt me wel werk uit handen, wat het koken betreft. Wat denkt u van een eenvoudige maaltijd voor u alleen?"
„Maaltijd", mompelde heer Ollie. Hij trok zich de muts uit de ogen en veerde op, door een invallende gedachte getroffen.
„Natuurlijk; een maaltijd!" riep hij uit. „Morgenavond, Joost. Niet al te eenvoudig — en een mooi flesje erbij. Dat zal smaken".
„Zeer wel", zei de trouwe knecht onthutst. „Denkt u aan gasten, wanneer ik mij verstouten mag?".
„Straks", weerde zijn werkgever af. Hij stulpte zijn hoofddeksel weer over de schedel en opende opnieuw de voordeur om uit te gaan.
„Ik moet eerst nog even naar mijn heuvel om te zien of ik daar iets voor de maaltijd vinden kan", voegde hij eraan toe.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

100 De volgende morgen was het in de Kleine Club nog stiller dan voorgeschreven was. De bediende, die de post rondbracht, trof er slechts de markies en de burgemeester in een dof zwijgen aan. Maar daar kwam verandering in, toen de beide heren hun brieven geopend hadden.

„Fi donc", prevelde de edelman terwijl hij het geschepte papier door zijn lorgnon bestaarde. „Een uitnodiging van deze eh...Bommel. Om bij een eenvoudige, doch voedzame maaltijd de stenen recht te zetten, schrijft hij. Wat kan de lomperik bedoelen? Aan de ene kant een impertinentie. Tiens! Maar toch...".

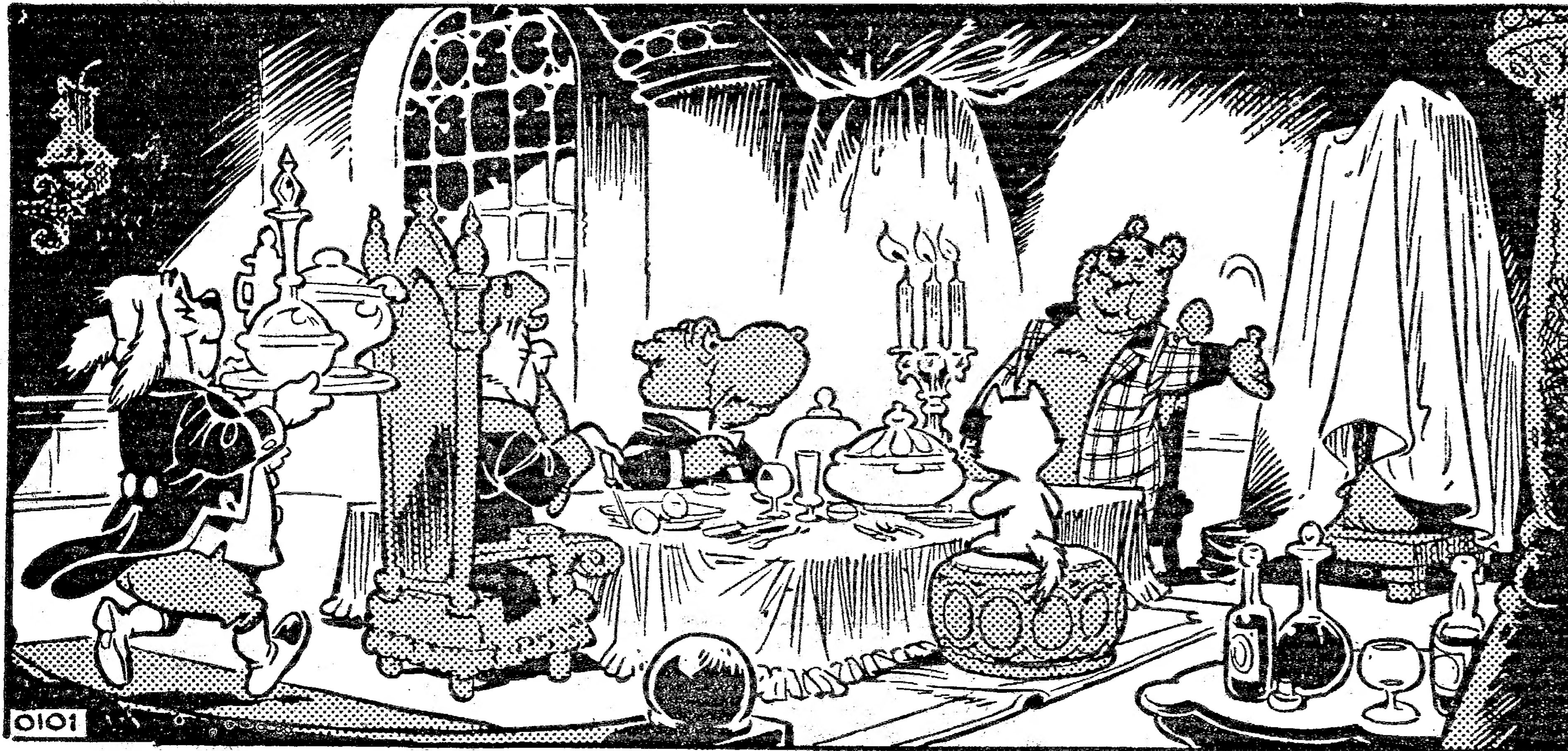
Hij wierp het schrijven weg en keek mijmerend voor zich uit. Het was hem aan te zien, dat hij de op Bommelstein genoten maaltijden aan zijn geestesoog voorbij liet trekken. Maar daarin werd hij gestoord door de burgemeester, die een bedremmelde indruk maakte.

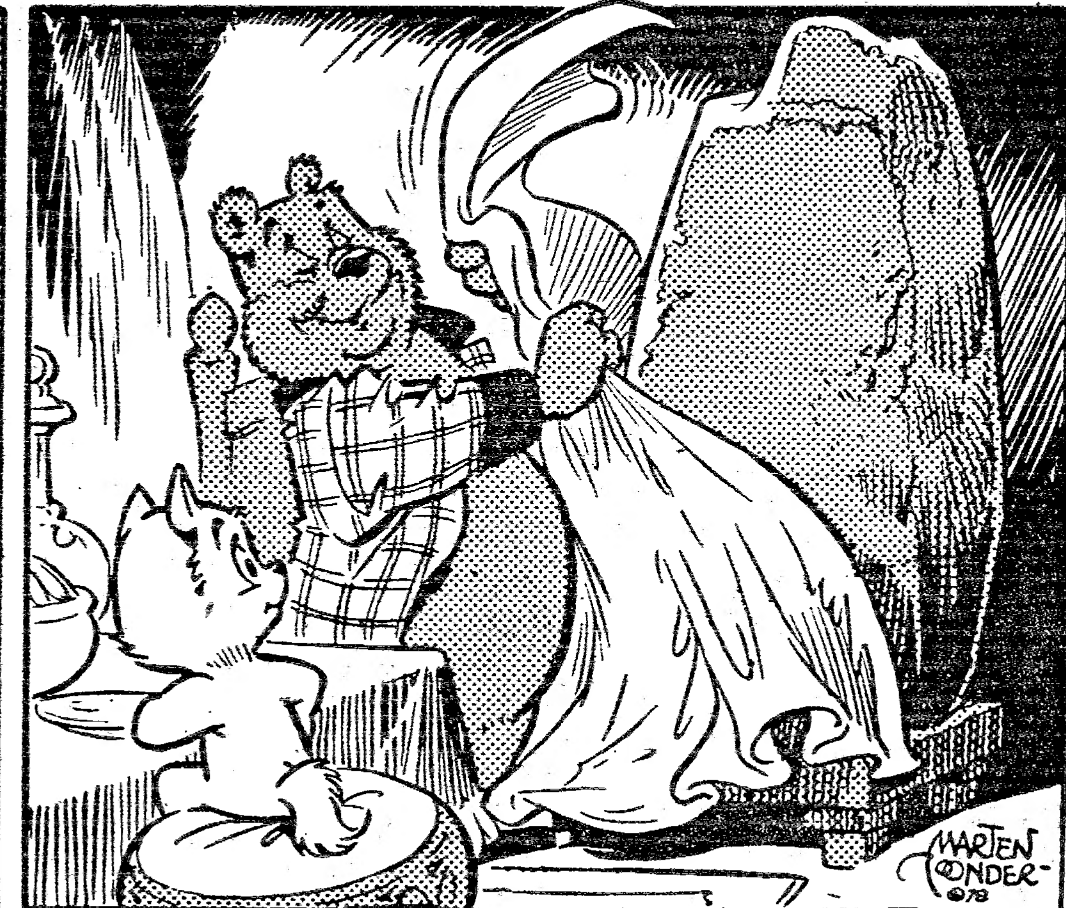
„Ik stoor toch niet?" vroeg deze. „Ik heb een eh..een uitnodiging gehad. Van Bommel. Voor een etentje over zijn brandende heuvel. Hij bedoelt natuurlijk de schadevergoeding".

„Sapristi", mompelde de markies. „Het is duidelijk, dat hij vanavond de degens wil kruisen, amice. Vóór of ná het aperitief, dat is nu maar de vraag".

„Daarvoor stoor ik nu juist", hernam de magistraat met knikkende knieën. „Het zou prettig zijn als u meeging, om die zaak te regelen. Misschien kunnen we hem onder druk zetten, als we samen zijn. Ik alleen..eh..hm.. Ik sta er slecht voor, om eerlijk te zijn. En ten slotte zijn we allebei lid van de Club".

Heer Bommel en de Denktank

0101 Joost had erg zijn best op het eten gedaan, maar toen hij die avond de schalen binnenbracht, heerste er een gedrukt zwijgen aan de feestdis.
„Die advocaat morgen..'' begon de burgemeester onzeker, maar de markies De Cantecler onderbrak hem.
„Geen zaken aan tafel, amice,'' waarschuwde hij.
„Dat vind ik ook'', zei heer Bommel. „Daarom wil ik ze even regelen. Ik bedoel: ik heb mijn heuvel teruggekregen, maar nu zit er aardgas in dat men wil kopen, zodat hij als een blok aan mijn denkleven hangt. En daarom schenk ik hem aan de gemeente. Met het oog op de schijnwelvaart, als u begrijpt wat ik bedoel. En wat die schadevergoeding betreft dacht ik, dat die mooi geregeld wordt wanneer de burgemeester mijn advocaat betaalt. Geld speelt nu wel geen rol, maar het zal een hoge rekening zijn. Meer dan honderd florijnen, schat ik''.
Er welde een traan naar het oog van de magistraat, maar voordat hij iets kon zeggen, was de edelman hem voor.
„Parbleu'', sprak hij.
„Daar kom ik op'', vervolgde heer Ollie. „Na lang zoeken heb ik persoonlijk iets uit de heuvel kunnen graven om de wacht te houden bij een geslacht. En dat is voor u''.
Zo sprekende wees hij op een gevaarte naast zijn stoel en trok het doek eraf, dat het bedekte. Het was een van de oude stenen, die in het begin van dit verhaal de heuvel sierden.

Heer Bommel en de Denktank

door Marten Toonder

0102 Niet lang na de geslaagde maaltijd op Bommelstein stond de markies bij de cipressen in zijn tuin en staarde naar de steen, die daar op een voetstukje geplaatst was.
,,Eh bien'', lispelde hij. ,,Bij het krieken van de morgenstond / Staat de steen daar, oud doch struis / En jubelt met granieten mond / Eind'lijk thuis, Eind'lijk thuis!''.
Een passerende reiziger zag hem zo staan en fronste de wenkbrauwen. Het was professor Sickbock, op weg naar een onbekende bestemming.
,,Puin'', sprak hij bij zichzelf. ,,Dat is alles wat er van mijn denktank is overgebleven. Verbrand tot verbogen metaal en gruis. Ach, wanneer er aardgas gevonden wordt, heeft het denken geen waarde meer, en de Nobelprijswinnaars kunnen naar huis gaan. Net als ik''.
Hij huiverde toen een koude windvlaag zijn mantel deed wapperen. Doch daarop verscheen er een grimmige trek op zijn gelaat.
,,Gelukkig heb ik mijn formules kunnen redden, voordat het beton in elkaar zakte'', besloot hij. ,,En men kan altijd weer opnieuw beginnen, wanneer men denken kan. Ei, men zal nog van mij horen''.

EINDE VAN DIT VERHAAL

Voor heer Bommel brak er nu een prettige tijd aan, waarin hij alom geprezen werd. Er was zelfs sprake van een commissie tot bestudering van de mogelijkheid hem ereburger van Rommeldam te maken. Maar helaas, zoiets kan niet altijd duren. Op maandag, 6 februari, volgt een verslag van zijn verdere belevenissen - en daaruit zal schrijnend blijken, dat het leven geen lolletje is. Het is getiteld Heer Bommel en de Uitvalsels.

780130